

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Vollquartz, Ingeborg.

Titel | Title:

Mor er ikke hjemme.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : E. Jespersens Forlag, 1912

Fysiske størrelse | Physical extent:

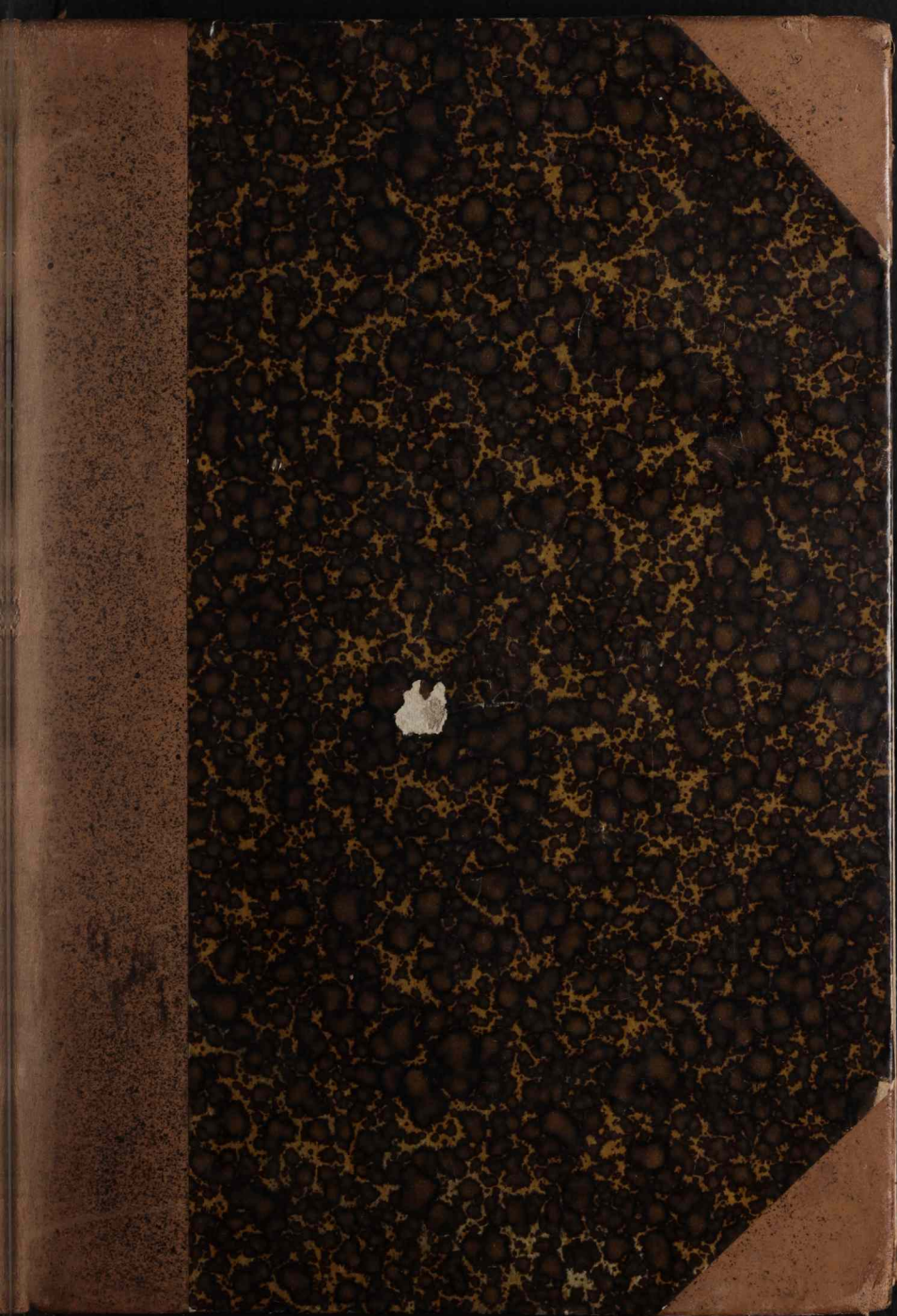
183 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

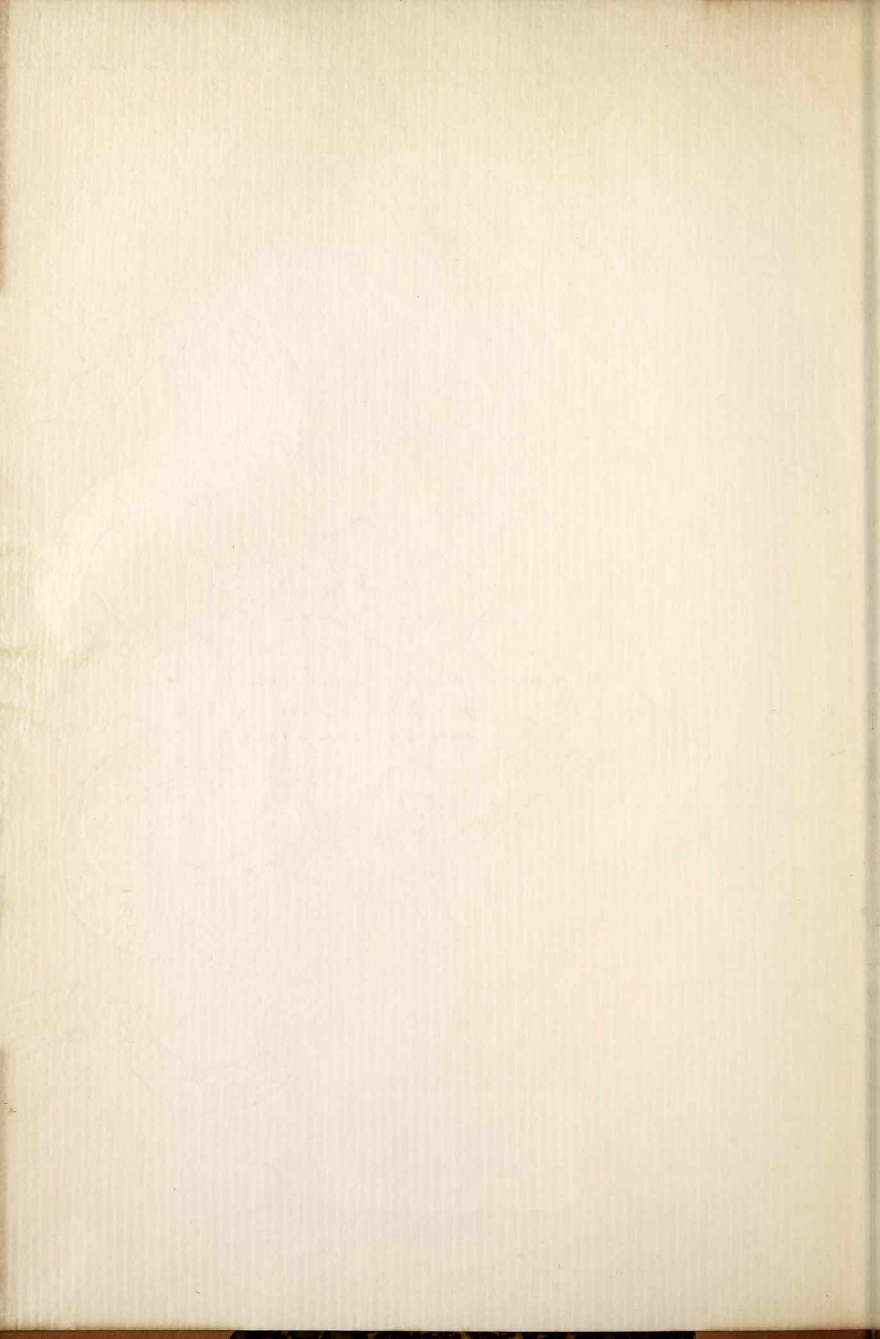
57, - 311.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022039671

INGEBORG
VOLLQUARTZ:

MOR ER
IKKE HJEMME

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN

Ingeborg Vollquartz:

„Petersen“ og hendes Søstre

Forlovelser i Garnisonen

Gammeldags Kærlighed

Byens bedste Parti

Mor er ikke hjemme

„Jeg vil skilles“

Døren til Paradis

Man siger —

Hvor der er Kærlighed

Det er de andres Skyld

af Fru Ingeborg Vollquartz Bøger er
der nu trykt over

100,000 Eksemplarer

Alle ens Pris.

I Kartonomslag med Aquareltryk

— **350** Kr. —

I ægte Shirtingsbind med Guldprægning

— **5** Kr. —

Mor er ikke hjemme

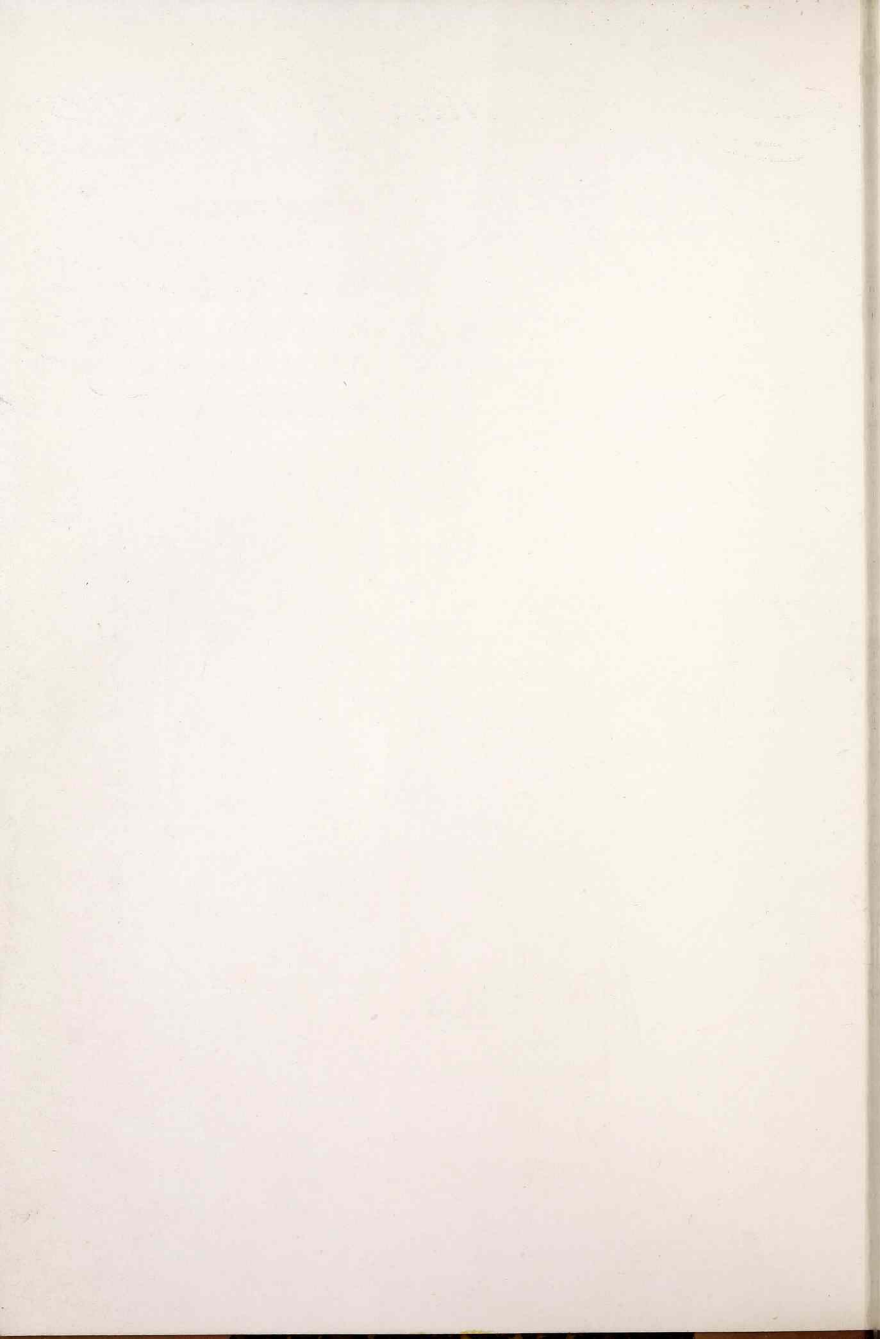
Inge-
borg

Doll-
guart's

OTS

E. Jespersens Forlag

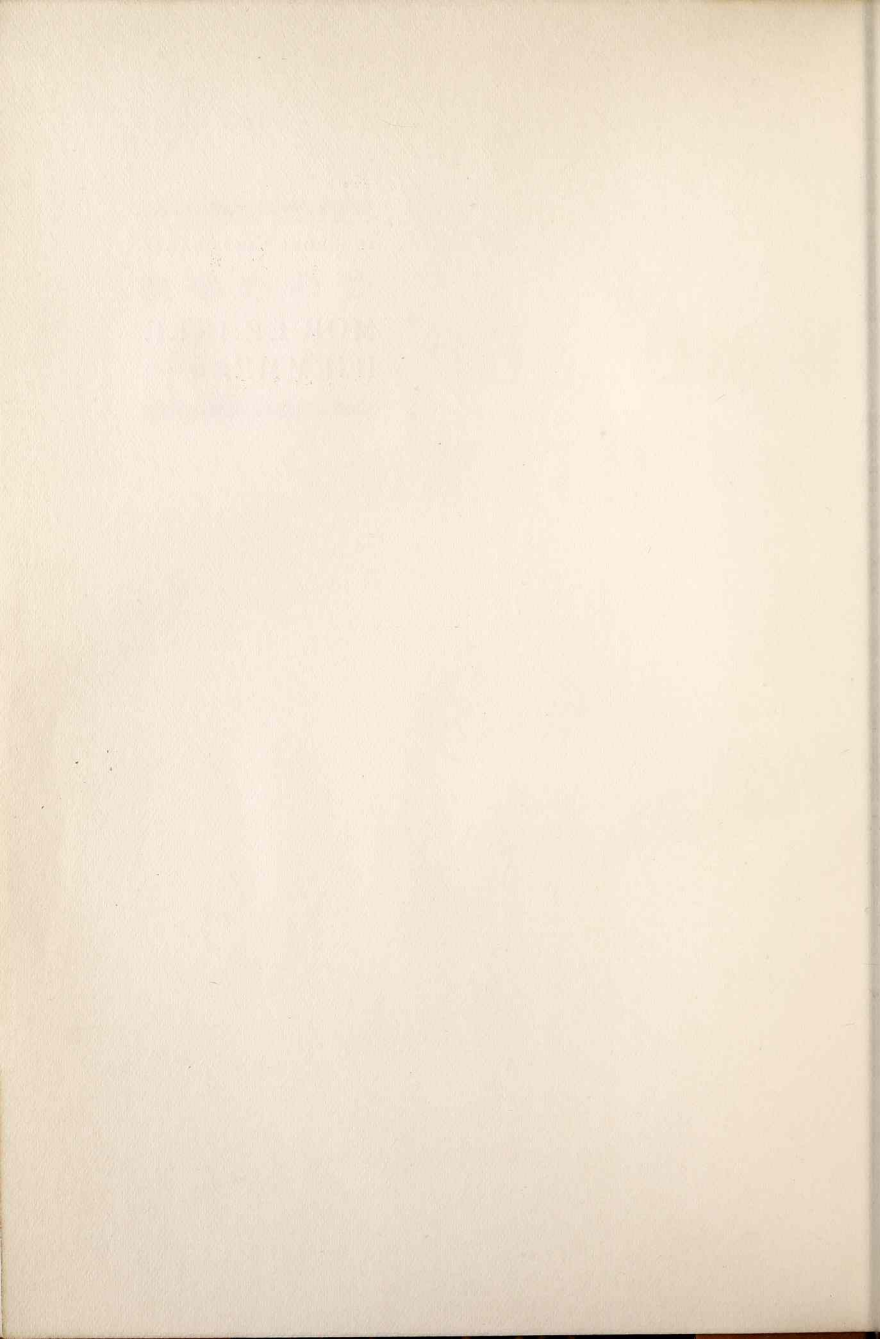

INGEBORG VOLLQUARTZ

MOR ER IKKE
HJEMME ●●●●●

1913 2363

INGEBORG VOLLQUARTZ

MOR ER IKKE
HJEMME

E. JESPERSENS FORLAG
==== KØBENHAVN ====

Published ^{20/11} 1912
Copyright reserved i U. S. of A.
by E. Jespersens Forlag,
Copenhagen.

A. Rosenbergs Bogtrykkeri - City - Passagen.

I. KAPITEL.

Det slog ned i hende som et Lyn — i samme Øjeblik Bodil bød Oberstinden den anden Kop The.

Indtil da havde det ikke været i hendes Tanker — men i dette eneste Nu stod det for hende som noget selvfølgelig, at hun skulde give sig til at male og tegne i Stedet for at skure og skruppe og lave Mad og lappe Tøj. Hun begreb ikke, at hun ikke før havde tænkt paa at faa noget mere positivt ud af det lille Talent, hun havde for Maling, og ved hvis Hjælp hun saa ofte havde glædet Slægt og Venner paa Fødselsdage og ved Juletider.

Som en Aabenbaring stod det nu for hende, at for Fremtiden skulde „Talentet“ udnyttes til Fordel for Familien. Og det skete som sagt i

samme Nu, Bodil skænkede The rundt for anden Gang. For da sagde Oberstinden nemlig henvendt til Bodil:

„Hvor det er fornuftigt af Dig, lille Bodil, at Du læser videre og tager den Studenter-eksamen. Nu om Dage skal en ung Pige jo have en Eksamen, og Præliminæreksamen er saa forslidt. I din Moders og min Tid behøvede man kun at se godt ud, være sød og kvik og huslig for at blive gift, men hvis man da ikke har Formue, saa maa Hustruen sandelig nu om Dage ogsaa bidrage til Husførelsen. Fritze var aldrig bleven gift med sin Intendant, hvis hun ikke havde haft den Smule Talent for Maling, for saa havde hun jo ikke faaet den Plads ude paa de forenede Porcelænsfabriker. Der sidder hun nu nok saa flot og tjener sine 100 Kr. om Maaneden.“

„Ja men hvem passer saa Huset, mens De er borte?“ spurgte en ung, bleg Kaptajnsenke, der havde haft 8 Børn og ikke havde haft Tid til at dyrke andre „Talenter“ end det ene, at passe sit Hus.

„Jeg har naturligvis en Frøkenpige,“ forklarede Fru Fritze, „hun er baade billig og beskeden og dygtig. Hun erstatter fuldstændig en Husmoder.“

„Ja, almindelige Tjenestepiger er ikke til at have herinde i Byen — de er saa fordringsfulde og saa anmassende. Et dannet Menneske finder sig jo i alting, og saa har man dog en Frøkenpige for det halve. Jeg vilde da ikke vove at byde en Tjenestepige det Værelse eller det Arbejde, vor Frøkenpige har, og saa er hun saa sød og hyggelig at have om sig.“

Og saa gik Passiaren videre. Der blev talt om, hvor kedeligt det var for den unge Fru Fritze, at hun Dagen igennem maatte overlade sine pæne Stuer til en fremmed Frøken, mens hun selv sled i det borte fra Hjemmet — og saa roste Oberstinden Kaptajnens Lejlighed og beundrede de „dejlige store Stuer“.

Og som i Drømme hørte Fru Halck sin Datter svare.

„Far vilde saa nødig spærres inde i smaa Værelser — Oberstinden ved nok, at Friluftsmennesker“ — dette kom nu saa pænt beskudent og halvt undskyldende — „maa have Plads til at røre sig paa.“

Hvem skulde have troet, at Bodil med sine 16 Aar havde saa megen Omtanke, at hun kunde svare saadan?

Hun vidste godt, at de fleste af hendes

Thegæster undrede sig over, at hun og hendes Mand, nu de var paa Pension, havde lejet den store rummelige Lejlighed, der her i Hovedstaden slet ikke var saa billig, og alt mens hun sad og summede sig ovenpaa Lynnedslaget, spekulerede hun paa, om den skikkelige Oberstinde kunde dy sig for at spørge om, hvor mange Værelser der var.

Nej — tænkte hun det ikke nok — nu kom det! Det var da et lykkeligt Instinkt, der fik Bodil til at svare saa fornuftigt. Sad Pigebarnet ikke der og forklarede nok saa stilfærdigt, at de umuligt kunde have mindre end 5 Værelser, Brødrene skulde jo have et, og hun selv laa i Pigeammeret, men det var saa nydeligt, og de brugte det jo ikke, fordi de kun havde Formiddagspige.

Aa, hvor det var godt, at Oberstinden fik det at vide! Oberstinden var saamænd Godmodigheden selv, men alligevel — der er ikke noget, der gør Folk (navnlig ens Overordnede) saa godt, som naar man husker at være beskeden.

Fru Halck tog sig sammen og kastede sig ivrig ind i Samtalen. I sit stille Sind ønskede hun rigtignok nu de Gæster langt borte, som

hun, lige siden de for 3 Maaneder siden var flyttet til Byen, havde glædet sig saa meget til at se hos sig. Hun længtes efter at kunne faa Lov til at overtænke sin „Ide“ i Fred og Ro; men nu havde hun dem, nu maatte hun holde Pinen ud, og det gik ikke an at lade sig mærke med, hvor febrilsk og aandsfraværende hun var.

Og saa fortsatte Oberstinden sin Berømmelse af Lejligheden til Værtinden, og Bodil bød The rundt til de andre Gæster.

„Jeg sidder netop og siger til Bodil,“ sagde Oberstinden venligt smilende, „at jeg er ganske forbavset over den yndige Lejlighed.“ Og da Fru Halck saa' hastigt spørgende op paa hende, fortsatte hun lidt genert — „Thunø sagde nemlig —“

„At det var et Havehus,“ indskød Fru Halck lidt bittert i Tonefaldet.

„Kære — et Havehus! — det er da saa nydeligt — ikke sandt“ — pludrede Oberstinden videre, — „nej, det nævnede Thunø saamænd ikke med et Ord, han sagde kun, at her var lidt — lidt mørkt. De ved, Thunø er saadan efter Sol.“

„Ja Sol,“ det kom næsten som et Suk,

„Sol er her jo ikke saa meget — slet ikke noget af.“

„Ja men ellers er da Lejligheden saa yndig,“ skyndte Oberstinden sig at sige, „og De har altid haft saadan en egen Evne til at faa Deres Stuer til at tage sig ud. De kan skabe Hygge.“

„Naa—aa.“

„Jo De kan, det kommer af, at der er lidt Kunstnernatur i Dem, og De er jo flink, at De kan holde denne store Lejlighed med kun en Formiddagspige, for Bodil har De jo ikke megen Hjælp af, naar hun læser. Sig mig, hvordan finder De Dem saa til Rette herinde i Hovedstaden?“

„Jo Tak, det gaar helt godt nu,“ strammede Fru Halck sig op til at sige. „Det er naturligvis ikke saadan at vænne sig til lige straks.“

„Nej!“ Oberstinden trak Vejret dybt. „Det er jo en Overgang — at komme fra Garnisonen og herind.“

„Ja, vi havde jo boet der i 12 Aar — i samme Lejlighed hele Tiden,“ fortsatte Fru Halck, og blinkede med Øjnene, for at de ikke skulde dugges.

„Ja, De havde jo ogsaa den dejlige Have,“ nikkede Oberstinden fortabt i Minder — „den sjældne Have.“

„Ja, det var jo Hennings Fryd at plante i den — dyrke den. Kan Oberstinden huske, hvor yndigt det var om Sommeraftener at sidde paa Bænken nede ved Vandet?“

„Ja, vist saa, der var saa dejligt køligt om Somren, og det store Jasminlysthus, hvor vi altid blev trakteret med Jordbær af Deres egen Dyrkning — jo — der var yndigt — i — — Garnisonen. Naa,“ vedblev hun, som ruskede hun sig selv og sin Værtinde op, „herinde er der jo ogsaa godt, man maa ikke lade Minderne suge Kræfterne fra En, vel søde Fru Halck; nu er det Børnene, vi lever for — vor egen skønne Tid er forbi.“

Fru Halck nikkede, hun var endnu ikke saa staalsat, at hun kunde tale om „Garnisonen“ og „det gamle Hjem“, uden at det var, som satte der sig en Klump i Halsen paa hende. Men saa tvang hun atter sine Tanker hen paa Idéen, der før var slaaet ned i hende, og nu gjaldt det om ganske forsigtigt at liste nogle Oplysninger ud af Oberstinden om, hvordan Fritze havde baaret sig ad med at faa det Arbejde paa Porcelænsfabriken.

Ikke for alt i Verden vilde hun have ladet nogen ane, at hun selv spekulerede paa at male og tegne for Penge.

Og Oberstinden gav beredvilligt alle Oplysninger om Fritze. „Tiden er jo saa forandret, søde Fru Halck,“ sluttede hun, „der skal saa meget til.“

„Ja men hvis der nu kommer Børn?“ indvendte Fru Halck, mere for at faa en pæn Afslutning paa sine mange og interesserede Spørgsmaal, end fordi det var hende om at gøre at høre, hvorledes Fritze vilde arrangere sig i den Situation.

„Børn,“ gentog Oberstinden og tav et Øjeblik, før hun med et Stænk af Vemod i Stemmen fortsatte, „ja, det med Børn, søde Fru Halck, det er jo gaaet lidt af Mode. Ja, De maa ikke tro, at det er fra mig, Fritze har den Slags Idéer — jeg vil saamænd hellere end gerne være Bedstemoder, men Fritze siger bestemt, at der ikke kan være Tale om, at der maa komme Børn, før Knud kommer op paa mellemste Lønning.“

„Den Slags Skrupler gjorde man sig sandelig ikke i vor Tid,“ sagde Fru Halck med et lille Smil og blev rød i Hovedet.

„Nej, det er sandt, men derfor sidder vi vel ogsaa i det, som vi gør allesammen. A propos kære Fru Halck, har Kaptajnen faaet fat paa

noget? Vi har talt saa meget om det, Thunø og jeg.“

„Endnu har han ikke faaet noget.“

„De har jo ogsaa kun været her i nogle faa Maaneder,“ sagde Oberstinden opmuntrende.

„Ja men Halck begyndte da at søge, længe før vi rejste fra Garnisonen.“

„Det kommer nok,“ trøstede Oberstinden og klappede Fru Halck paa Armen.

„Ja, Halck søger jo hver Dag!“ Det kom sagte og forpint. „Vi maa haabe, at han en Gang faar lidt Held med sig, ellers ved jeg virkelig ikke, hvad vi skal gøre. Børnene koster jo allermest i den Alder, de er i nu.“

„Ja, Bodil siger, at hun skal tage Studentereksamen.“

„Ja, hun har knap 2 Aar igen — saa det vilde da være ufornuftigt at lade hende stoppe op nu; saa var alt det jo spildt, der er kostet paa hende.“

„Naturligvis! Men kære Fru Halck, De vil da ikke lade hende studere videre?“

„Nej, det bliver der sandelig ikke Raad til; men efter hvad De selv siger, kan hun vel nok faa Brug for den Eksamen et eller

andet Sted. De unge Piger nu om Dage har jo ikke rigtig Interesse for Husvæsen.“

„Nej, nej desværre — eller Gudskelov, ligesom man vil tage det, for der tjenes unægtelig mere ved — f. Eks. — saadan en Stilling som Fritzes. Naa, den skylder hun sit Talent, og et saadant udpræget Talent har jo de færreste; men Studentereksamen kan ogsaa gøre det, naar det bliver ved den ene Eksamen, for ellers maa jeg sige, synes jeg ikke om det. Der er da ikke en ung Pige, de Studenterhuer klæder. — Vel? De bliver alle saa bredhovedede med dem paa — ikke sandt?“

Fru Halck nikkede. Nu var hun atter langt inde i sine egne Tanker, og Oberstinden havde en underlig Evne til at flyve og fare fra det ene Emne til det andet.

Hvor var det dog, hun havde sat sin Malerkasse hen?

„Jo, nu ved jeg det,“ sagde hun halvt højt, „det er paa Gæsteværelset.“

„Hvadbehager,“ udbrød Oberstinden, der, i Forundring over en saadan Flothed hos en Kaptajnsfamilie paa Pension, helt glemte, hvorfor Værtinden pludselig nævnede det Værelse. „Har De ogsaa Gæsteværelse?“ spurgte hun med uforstilt Forbavselse.

„Ja, det vil sige — der hører et Værelse her ovenpaa til Lejligheden,“ forklarede Fru Halck. „Jeg har saamænd aldrig tænkt paa at invitere Gæster til at bo i det; det er mere saadan af gammel Vane, jeg kalder det Gæsteværelse. Det er forresten et helt pænt Værelse, næsten ikke skraat og med stor Altan. Egentlig tænkte vi, Drengene skulde ligge der, men Halck vil ikke have, at de maa sove udenfor Lejligheden.“

Oberstinden fandt det saa uhyre fornuftigt af Kaptajnen, at han ikke tillod sine Drengene at bo saadan for sig selv.

„Nu staar alle Mors Blomster deroppe,“ sukkede Bodil.

„Ja, de stakkels Blomster faar hverken Sol eller Lys hernede,“ sagde Fru Halck stille.

„Trøst De Dem kun, Fru Halck,“ sagde den unge Fru Fritze, idet hun paa et Vink af sin Moder rejste sig op for at tage Afsked; „her i Hovedstaden bor man ikke saa længe i sine Lejligheder som i Provinsen. Her bliver De saamænd aldrig i 12 Aar — maaske knap i 12 Maaneder.“ Og da Fru Halck saa forbavset op, sluttede hun leende. „Bodil siger, at Kaptajnen søger Inspektørpladsen ved den Vis-

borgske Stiftelse — sæt han nu faar den — saa kommer De jo hen i en flot Fribolig med Have etc.“

„Aa, Fritze,“ sukkede Fru Halck og strakte Haanden afværgende ud, mens Oberstinden demonstrativt bankede under Bordet for at give Held, „jeg tør slet ikke tænke paa det — det vilde være altfor vidunderligt.“

„Gid de dog maatte faa den Stilling,“ sagde Oberstinden til sin Datter, da de i Porten ud til Gaden vendte sig om for at nikke til Fru Halck. „Bliver de i den Lejlighed blot et Aar, gaar hver eneste af hendes dejlige Blomster ud.“

„Var der bare ikke andet end Blomsterne, der gik ud,“ mumlede Fritze, „men Du skulde have set, hvordan Niels og Hans Henrik har tabt sig paa de Par Maaneder! Jeg var inde at se til dem; de sad og sled i Lektierne i et Værelse ud til den rigtige Gaard.“

„Ja,“ sagde Oberstinden gysende, „det er ingen Spøg at komme paa Pension. Det er nu min Overbevisning, at der er flere, der dør af det, end man tror.“

Gæsterne var næppe ude af Døren, før Fru Halck var paa Vej op til Gæsteværelset, og

Bodil havde endnu ikke faaet Theservicet sat tilside, før hendes Moder kom ned med sin gamle Malerkasse i Haanden.

„Men Mor,“ udbød Bodil og vendte sig for-
bavset om, „vil Du til at male igen?“

„Ja, jeg vil,“ kom det lidt genert og for-
pustet fra Fru Halck, „jeg har faaet saadan en
Lyst til at prøve — om jeg — om jeg endnu
kan lave noget, der er værd at se paa. Jeg
skal sige Dig, Bodil,“ hun standsede pludselig
lyttende og satte saa hastigt Kassen ned under
Sybordet. „Det er Far, der kommer, luk Døren
op for ham Bodil — der er — saa mørkt i
Entréen.“

Fru Halck blev staaende henne ved Sy-
bordet, men der var et spændt, næsten angst
Udtryk i hendes Ansigt, da hun saa hen paa
sin Mand, der nu traadte ind.

Det var ligefrem en Tortur for hende at
se ham vende hjem fra alle disse frugtesløse
Vandringer om Arbejde, som han nu hver Dag
i de 3 Maaneder, de havde været herinde, havde
begivet sig paa. Aldrig før nu havde hun troet,
at ærlig Søgen kunde være saa absolut for-
gæves.

De første Gange var han gaaet saa for-
Mor er ikke hjemme.

haabningsfuldt, ja næsten sejrssikkert afsted, og længe havde hun holdt Modet oppe i ham. Længe havde hun modtaget ham med et opmuntrende Nik og trøstende forhaabningsfulde Ord, men de sidste Dage havde hun ikke en Gang turdet gaa ud for at tage imod ham, og da hun nu saa det forpinte, modløse, ja næsten skamfulde Udtryk i hans Ansigt, turde hun ikke sige et Ord.

Det gjorde hende saa usigelig ondt for ham. Til Skuffelsen over, at hans Søgen ogsaa denne Gang havde været forgæves, kom nu hendes Medlidenhed over den Ydmygelse, han led ved hver Dag at maatte vende hjem til dem, der stolede paa hans Kræfter og Arbejdsevne, for at fortælle dem, at der var ingen, der havde Brug for ham.

Hun kunde næsten ikke forstaa, at der for denne endnu saa kraftige Mand, hvis Gang var spænstig, hvis 52 Aar kun saas paa de graalige Stænk ved Tindingen, denne Mand, der havde saa mange gode Kundskaber, var saa hæderlig og paalidelig, — at der for ham dog ikke fandtes en eneste Gerning, han kunde vie sine Kræfter.

„Henning!“ sagde hun stille og gik hen imod ham.

„Ja,“ sagde han tungt og saa hastigt op paa hende, men slog saa straks Øjnene ned igen. Det var, som skammede han sig.

„Jeg skal hilse Dig fra Oberstinde Thunø,“ begyndte hun for at komme over det ubehagelige, „og fra Fritze og fra Fru Thomsen — og —“

„Hvordan har hun det?“

„Oberstinden?“ gentog Fru Halck, glad over at han dog lod til at interessere sig for noget endnu, — „jo — hun —“

„Nej — jeg mener Fru Thomsen!“

„Ja, den Stakkel, hun forvinder vist aldrig det Tab. Hun ser ud, som skulde hun følge Manden i Graven.“

„Ja — det var vel ikke det værste, der kunde ske —“, kom det bittert.

„Men Henning dog —“ bad Fruen.

„Ja, jeg vil sige Dig, Beate, skal dette her blive ved, saa ender det med, at jeg ønsker, jeg laa, hvor Kaptajn Thomsen ligger. Helere død — end det Hundeliv, som det er, Dag ud og Dag ind at gaa og tigge om Arbejde forgæves.“

„Aa Henning — hav nu blot Taalmodighed lidt endnu,“ bad Fruen og kæmpede for ikke at briste i Graad.

„Taalmodighed — Taalmodighed —“ gentog Kaptajnen heftigt, idet han gik henimod Soveværelset. „Jeg er jo taalmodig — saa taalmodig, at jeg er ved at dø af det.“

Og saa gik han ind og lukkede Døren efter sig. —

Der var saa stille i Huset. Børnene var nu næsten vant til at se deres før saa ligevægtige og muntre Fader vende hjem mismodig, gnaven og tavs, og efter Maaltiderne listede de stille hver til sit.

Fruen plejede ellers altid at anstrenge sig for at bringe lidt Humør til Veje, men Drengene saa med Forundring deres Moder sidde ganske tavs i Dag.

Fru Halck sad og grundede paa, om hun skulde fortælle sin Mand den Idé, hun havde faaet. Den optog hende saa meget, at hun havde ondt ved ikke at meddele sig. Det faldt hende kun saa vanskeligt at faa begyndt, for Kaptajnen var saa usædvanlig mut og utilgængelig i Dag.

Men da de var blevne alene om Aftenen, begyndte hun igen at fortælle om Oberstinden og om Fritze og dvælede især ved den glimrende Stilling, den unge Kone havde paa Porcelænsfabriken.

„Det er dog udmærket,“ sluttede hun, „naar en Kone saadan kan hjælpe med til Husførelsen.“

„Det synes jeg slet ikke,“ sagde Kaptajnen stædigt, „det er derfor, der ikke er Arbejde nok til Mændene, fordi Kvinderne gaar og tager de gode Pladser fra dem.“

„Ja men Henning, den Slags Arbejde Fritze har, er jo noget, som kun Kvinder er beskæftigede med. Jeg synes, det er flinkt, at saadan en ung Kone kan tjene saa mange Penge.“

„Og Huset,“ brummede Kaptajnen gnavent og saa paa sin Hustru, „Huset — hvem passer det?“

„Ja — det har de en Frøkenpige til,“ forklarede Fruen ivrigt. „Det er et dannet Meneske, hun skal være saa dygtig og sød og helt erstatte en Husmoder.“

„Og Børnene — hvem passer dem?“

„Aa, Henning — Du ved da nok, at Fritze ikke har været gift saa længe, at hun kan have Børn.“

„Ja men naar de faar nogen en Gang — hvad saa? Skal deres Moder saa ogsaa rende væk fra Hjemmet og lade dem skøtte sig selv?“

„De skal slet ingen Børn have foreløbig,“

forklarede Fru Halck. „Det sagde Oberstinden,“ forsikrede hun rød i Hovedet, da hendes Mand aldeles forbavset stirrede paa hende.

„Det var Satans,“ udbrød Kaptajnen og lo kort.

„Ja, det sagde Oberstinden,“ kom det halvt fornærmet fra Fruen.

„Du maa have misforstaaet hende, Beate,“ sagde Kaptajnen og smilede ironisk godmodigt, idet han rejste sig op for at gaa til Ro. „Du skal se — det er ogsaa nok Frøkenpigen, der skal skaffe Børnene til Veje, mens Fruen er ude at male — for at tjene til det, som det koster at holde Frøkenen.“

Saa opgav Fru Halck, for denne Gang, at fortælle sin Mand om den glimrende Idé, hun havde faaet.

II. KAPITEL.

Den næste Dag var der en underlig Feber over Fru Halck.

Hun havde sovet urolig hele Natten og var staaet usædvanlig tidligt op, men hele Tiden var der en sær Uro over hende.

Hun plejede ellers at faa sin bedste Passiar med Børnene om Morgen, men i Dag havde hun kun Hastværk for at faa dem afsted.

Bodil saa flere Gange hen paa sin Moder, som havde hun Lyst til at komme med et Spørgsmaal, men hun betvang sig.

Den ældste af Sønnerne, Hans Henrik, tog ingen Notice af sin Moders forandrede Udseende, han blev aldrig rigtig vaagen, før han kom ud i Luften.

Men den yngste Søn, Niels, kunde næsten

ikke faa sine Øjne fra Moderen, og da hun et Øjeblik gik ud i Køkkenet for at hente noget Paalæg til Skolemaden, der blev smurt inde ved Bordet, vendte han sig hastigt om mod Søsteren.

„Hvad er der i Vejen med Mor?“ spurgte han sagte.

„Det ved jeg ikke,“ sagde Bodil, der gav sine Lektier en sidste Overhaling, mens hun drak sin The.

Kaptajnen, der ikke ønskede at gøre sin Dag længere end nødvendig, nu han ikke havde noget at bestille, havde lagt sig den Vane til herinde i Byen først at staa op Kl. henad 10, saa Moder og Børn havde Morgenstunden for sig selv.

„Det er Middagsmaden,“ mumlede Hans Henrik.

„Nej — det er ikke det Udtryk,“ sagde Niels afgjort, og da han var færdig med sin The, gik han ud i Køkkenet og hen til Moderen, der stod ved Bordet og skar Paalæg af.

„Er det Penge, Mor?“ spurgte han.

„Hvad mener Du, min Dreng?“ Fru Halck saa forundret paa den lange 13 Aars Dreng.

„Det — Du ser saadan — ikke ud som Du plejer,“ forklarede Niels bestemt.

„Gør jeg ikke?“ smilte Fru Halck og klap-
pede ham paa Kinden, „nej, lille Niels — det
er ikke Penge!“

„Ja — for det er da ikke Middagsmaden,
Mor? Du er da ikke saa tosset, at bryde Dig
om Middagsmaden? Vel? Du skal hele Tiden
huske paa, Mor, at hvad Du saa kommer med,
saa varer det kun højst 20 Minutter at spise
det. Jeg synes ligefrem ikke, det kan betale
sig at tænke saa meget paa den.“

„Det er heller ikke Middagsmaden, lille
Niels.“

„Ja, for jeg skal sige Dig, Mor, det er saa
kedeligt at sidde henne i Skolen og tænke paa,
at Du gaar derhjemme og er bedrøvet — det
er saadan mere, fordi man ikke kan samle
Tankerne, forstaar Du nok.“

„Og Du kan ikke samle Tankerne, naar
Du ved, at Mor er bedrøvet?“

Fru Halck maatte standse i sit Arbejde for
at trykke Drengen ind til sig.

„Min egen, kære Dreng,“ mumlede hun og
vendte Hovedet, da Døren knirkede, „staar
Du der, Hans Henrik? Du kan maaske heller
ikke lide at tænke paa, at Mor er bedrøvet?“

Hans Henrik sagde ikke noget, men den

heftige Maade, han nu knugede Moderen ind til sig paa, fortalte mere end mange Ord.

„Du skal altid være saa voldsom,“ sagde Niels lidt støt og ikke fri for at være lidt jaloux paa den Omfavnelse, det nu var den ældre Broders Tur at faa.

Drengene røg væk fra Moderen, da Bodil nu tog i Køkkendøren.

„Naa, Fru Halck er atter i en kompromiterende øm Situation med de to Haabefulde,“ sagde hun drillende. Hun havde Hat og Overtøj paa og gik hen og kyssede Moderen paa Kinden til Farvel. „Er d'Hrr. ikke snart vokset fra det?“

„Lad være at sige saadan noget, Bodil,“ sagde Fru Halck misbilligende, „jeg vil da haabe, Drengene aldrig vokser fra at holde af deres Mor.“

„Aa Mor, Bodil skal bare være vigtig,“ sagde Niels.

„Man behøver aldrig at genere sig for at holde af sin Mor,“ kom det mere belærende fra Hans Henrik.

„Det er rigtigt, Hans Henrik,“ nikkede Bodil fuld af Viden, „jeg er fuldstændig enig med Dig i det.“

„Da gør du altid Nar af os,“ sagde Niels stridbart.

„Det er, fordi I ikke forstaar mig. Jeg har nemlig, skal jeg sige Jer, en Smule mere Verdenserfaring end I. Jeg ved, at Mødre, især Mødre, er deres Sønners blinde Slave —“

„Det siger hun, fordi Du laver Sildesalat til vores Mad, det kan hun ikke lide,“ indskød Niels.

— „Mødre, der er deres Sønners blinde Slave, sagde jeg,“ vedblev hun uanfægtet — „faar aldrig senere hen i Livet Tak for deres Opofrelse. Om de saa som Edderfuglen plukker de sidste Fjer af deres Bryst for at lune deres Rede.“

„Naa—aa, det var vel Dig, der fik det tykkeste og varmeste Uldtæppe, da vi flyttede herind,“ afbrød Niels hende igen.

„Det var kun almindelig Retfærdighed, at jeg fik det, mit Værelse er det koldeste. Men det var det, jeg kom fra — om en Mor altsaa ødsler al sin Kærlighed paa sine Dreng — saa er hun glemt i det Øjeblik, de finder den Kvinde, der for dem bliver — Kvinden.“

„Hun mener, naar vi forlover os, Hans Henrik,“ jublede Niels.

„Aa, jeg er ligeglad, hvad hun mener,“ vrisede Hans Henrik, „for hvordan skulde saadan

en ung Pige have Forstand paa en Mands Følelser.“

„En Mand! Puh!“

„Ja, jeg vil da blot sige Dig — at om saa — om saa det blev en Prinsesse, jeg blev forlovet med, saa vilde jeg da aldrig — aldrig glemme Mor for hende.“

„Nej naturligvis,“ mumlede Niels, „kan Din tossede Tøs da ikke forstaa, at en Dreng aldrig kan lade være at holde af sin Mor? Hvis jeg faar en Kone en Gang — saa vil jeg skilles fra hende straks, hvis hun ikke kan lide Mor.“

„Min egen Dreng,“ smilte Fru Halck, „der er Gudskelov længe til, at jeg faar Svigerdøtre, der kan tage Jer fra mig.“

„Der er ingen, der kan tage os fra Dig,“ sagde Hans Henrik mut, „det er bare saadan noget Sludder, Bodil skal vigte sig med, fordi hun er misundelig over, at Du snakker mere med os.“

„Kære Børn, en Mor holder lige meget af sine Børn,“ forsikrede Fru Halck og klappede Bodil paa Kinden.

„Dog altid lidt mere af Drengene end af Pigerne,“ nikkede Bodil igen. „Ja men Mor, det er virkelig sandt,“ forsikrede hun, som Svar

paa Moderens bebrejdende Blik, „vi har talt saa meget om det henne paa Kursus — aa, hvis jeg en Gang kunde komme saa vidt, at jeg blev Dr. phil. — saa skulde min Disputats netop bygges over det Spørgsmaal. Jeg vilde bevise det rent statistisk, forstaar I — at saa snart Sønner bliver forlovede eller gifte — taler de mindre med deres Moder, ser hende sjældnere, bryder sig mindre om hende. Saa snart deres Kærlighed har en anden kvindelig Genstand, glider Moderen ud af deres Tilværelse. Aa, I ved godt, jeg har Ret — alle Koner trækker deres Mænd over til deres Familie.“

„Men Bodil dog!“

„Ja, jeg kan jo ikke gøre for, at det er saadan, vel? Kæl I bare for Mor, Dreng, saa meget I vil, det er ikke, fordi jeg misunder Mor jeres Kærlighed, at jeg har sagt dette.“

„Gud ved, hvorfor Du saa siger det,“ kom det energisk fra Niels.

„Det er kun for at forberede Mor, min Tid kommer nok.“

„Dr. phil.'en mener, at naar hun bliver forlovet, saa trækker hun sin Mand fra hans Mor og herhen,“ oplyste Niels, „nej, hvor jeg allerede kan mærke, hvor lidt jeg kan lide Din Mand, Bodil!“

Han kan bare vove paa at indsmigre sig hos Mor.“

„Til den Tid, lille Niels, er Du maaske endogsaa henrykt over, at der er nogen, der kan faa Mor til at glemme Din Troløshed mod hende.“

„Det er nogle mærkelige Teorier, Du har, Barn,“ sagde Fru Halck og saa paa Datteren.

„Ja, nu om Dage gaar en ung Pige jo ikke gennem Verden med lukkede Øjne,“ sagde Bodil, og da hun saa det forskende Udtryk i Moderens Øjne, sluttede hun let henkastet, „naa, der er jo, som bekendt, ingen Regel uden Undtagelse — lad os haabe, at de to Haabefulde er Undtagelser. Farvel, lille Mor.“

Og med et Nik til Drengene var hun ude af Døren.

Fru Halck gik ind i Stuen og vinkede til Bodil, der i Forhusets Port vendte sig om og hilste.

„Jeg er nu heller ikke saa kærlig mod Bodil som mod Jer, Dreng,“ sagde hun med et lille Nik.

„Jo, Du er, Mor,“ forsikrede Niels, „hun er bare lidt jaloux — Herregud — det er jo det hele, Mor.“

„Ja, og saa trænger hun ikke saa meget til Mor — endnu,“ sagde Hans Henrik. „Men Du skal ikke være bange for det, hun sagde,“ føjede han lidt genert til.

„Mor er da fornuftig,“ sagde Niels sagte, „hun kan jo nok se, hvem hun har for sig. Naa, Farvel Mor. Nu maa Du ikke se saa spekulativ ud, naar vi kommer hjem, for saa kommer man i saadan en uhyggelig Stemning.“

De to Drengene blev ogsaa fulgt til Døren, og de fik ogsaa deres Nik, før de cyklede afsted, og saa — saa var Fru Halck alene.

Nu havde hun Ro — nu kunde hun i det mindste i et Par Timer ofre sig for sin Idé.

Hun satte Formiddagspigen, den 17aarige Hedvig, i Arbejde — sagde til hende, at hun gik op paa „Kvistværelset“, hvis Kaptajnen skulde spørge — hun var deroppe for at ordne nogle gamle Sager — og kom først ned til Frokost, og saa gik hun da med Malerkassen, som hun havde efterset om Aftenen, før hun gik i Seng, op paa „Atelieret“, som hun allerede i Tankerne kaldte det.

Hun kom lidt febrilsk afsted, og hun havde ogsaa en Fornemmelse, som var hun en Skolepige, der skulkede — hun gjorde det jo paa en

Maade — løb hun ikke der fra sine husmoderlige Pligter, overlod det hele til Formiddagspigen for at sætte sig op at male — en Beskæftigelse, man passende kan fordrive Tiden med, naar man er en ung, velstaaende Pige eller en rig Kone!

Hele Tiden maatte hun undskylde sig med, at hvis hun kunde tjene lidt ekstra, saa vilde det jo falde paa et tørt Sted nu; hun havde da Lov at prøve. Der var da Folk, der tjente Brødet ved at tegne og male, som var mere uduelige end hun. Og bag det hele saa hun som i Taage — Fars — Drengenes og Bodils glade Ansigter, naar hun kom med en uventet Sum Penge. Det vilde jo være som at vinde i Lotteriet.

Hun skulde lige til at sætte Nøglen i den Dør, der førte ind til den lille Entré foran Værelset, da en temmelig svær Kone kom op ad Trappen med en Spand i den ene Haand og Skureremedier i den anden.

„Goddag,“ hilste Fru Halck provinsvenligt.

„Godda,“ hilste Konen igen og mønstrede Fruen med sine smaa lysegraa Øjne. „Er det maaske Fruen, der bor her nejenunder?“ forhørte hun, mens hun satte Spanden fra sig.

„Ja — jeg er Fru Halck.“

„Ja, jeg tænkte det nok, jeg har set Fruen før,“ kom det nedladende venligt. „Det er dog to mageløs dejlige Drengene — eller unge Mennesker skulde jeg vel sige, som at Fruen har der.“

„Har De lagt Mærke til mine Sønner?“
smilte Fru Halck smigret.

„Ok ja — jeg er Madam Sørensen — Trappekone —“ forklarede hun, „jeg har jo nogen Gange lagt her paa Trappen, naar at de unge herrer og Frøkenen kom. Ok de er saamænd saa høflige og artige mod en — man ser jo straks, at det er bedre Folks Børn — men som saadan nogen i den Alder ka' slide af sig — aa ti stille! Se, det er nærmest det — jeg vilde spørre Fruen om — der skulde vel ikke være en Smule Tøj efter de to unge herrer? Jeg skal ærligt sige Fruen, hvodden det er. Min Mand er Murer — og det er mange Aar siden han har haft Arbejde. —“

„Det er da ellers en god Profession,“ indskød Fru Halck, der stod som paa Naale for at komme væk fra Kone.

„Ja Tak — naar man har Arbejde — men Sørensen har aldrig været af den Slags,

Mor er ikke hjemme.

der ku være om sig eller mase paa eller saadan, og saa var det jo, at jeg begyndte at tage fat — ved Fruen hvad — man kan da ikke sidde stille med et Par raske Hænder i Skødet, mens de slæber af med alle ens pæne Møbler og alt, hvad man har samlet sig!“

„Slæber af med?“ gentog Fru Halck uforstaaende og vendte sig helt om mod Trappekonen. — Sagen begyndte at interessere hende.

„Ja, naar Manden ingenting fortjener, og Børnene skal have Mad, og Huslejen skal betales, saa maa man jo sætte sine Sager, naar man ikke kan skaffe Penge — men saa var 'et jo, at jeg begyndte at arbejde — og saa var 'et jo, at Sørensen kedede sig — og saa ved Fruen nok, at daarlige Kam'rater er der nok af, der heller end gerne vil hale en Mand fra Hjemmet af — og saa — ja jeg kan godt sige det rent ud — saa begyndte Sørensen at drikke lidt, og saa blev det jo, som det nu er. Ja — det er jo som at øse Vand i et Sold — at skaffe til Huset. Se, nu er jo Børnene osse fra Haanden. De er Pigebørn — saa de er jo saa nemme — de har Pladser de to, men den ældste er gift, og se det er til hendes Dreng, at jeg gerne vilde have en Smule Tøj

— for se, vi har været nødt til at tage hendes ældste — han er 12 Aar — det lille Myr — men hun har 6 foruden ham, saa han savnes ikke, og passe paa ham kunde hun jo ikke, ved det at hun altid har en lille bitte og skal have en anden — og saa ved man jo nok, hvordan saadan en Dreng render og tosser om og kommer i skidt Selskab — der er skidt Kam'rater nok til at trække til den gale Side. Som nu alene det — at den 12 Aars Hvalp kan ryge sine 10—15 Cigaretter om Dagen! Jo, det ved den evigste, at det er sandt! Hvor han faar dem fra? ja, det maa Fruen nok spørge om — det ved jeg sku ikke — men han stinker da af Tobak, saa man er færr' at brække sig, naar man kommer i Nærheden af ham, og gul og grøn er han da ogsaa i Ansigtet — Øjnene er lige ved at ryge om i Nakken paa ham — af al den Tobaksgift. Nej, saadan en ska' der passes paa. Sørensen er jo rasende over det, at jeg tog ham. Naar Berta — det er min Datter — absolut vil være Tillægsdyr — siger han — saa lad hende selv opdrætte sin Yngel — men se en Mor — er jo en Mor — og jeg kunde nu ikke taale at se, som den Dreng havde det hjemme —

det er jo altid den ældste, der skal undgælde, og han kunde aldrig staa eller gaa dem tilpas. Sørensen kan heller ikke døje ham. Han jog ham væk en Gang i forrige Uge — og da sagde han til mig — „Ser jeg den Dreng en Gang til — saa kløver jeg Hovedet paa ham“ — men han har dyet sig endnu. Naa — nøjen kan Drengen jo ikke gaa — saa hvis Fruen skulde have en Smule aflagt Tøj af de unge Menneskers — saa —“

„Ja, jeg skal se efter, Madam Sørensen,“ lovede Fru Halck og drejede Nøglen om i Døren.

„Tusind Tak, Frue,“ sagde Skurekonen hjerteligt — „ok ja, lille Frue — en Kvinde — skal lide meget — hvis man da inte er af den Slags, der tager i Stedet for at give.“

„Hvad mener De egentlig med det, Madam Sørensen?“ Fru Halck kom helt frem i Døren for at høre Svaret.

„Jeg mener sku — at nogen er ligesom skabt til at trække Læset, og saa sætter Manden sig op i Vognen og pisker paa, og nogen andre kunde det aldrig falde ind at trække, og de har det mageligt nok — for de sætter sig selv op i Vognen og pisker paa Manden — og han er

nu aldrig gladere, end naar han kan komme til at springe — det Skavedyr han er.“

Saa slap Fru Halck da endelig væk fra Madam Sørensen, men Konens Ord havde givet hende noget at grunde over — og længe efter at hun havde faaet Staffeliet stillet op henne ved Altandøren og var begyndt at udføre en lille Skitse, hun havde taget en Gang fra Udsigtsbænken i Haven i Garnisonen, sad hun og spekulerede over Skurekonens filosofiske Betragtninger.

Det var en anden Type paa en selverhvervende Kvinde! Hvor saa hun forslidt og forgræmmet ud. Saadan havde hun vist gaaet i mange Aar — og synderligt Udbytte lod det ikke til, hun havde haft af sin Flid — endda den Kone langtfra saa dum ud.

Men Hjemmet havde maaske slet ikke kunnet eksistere, hvis hun ikke havde arbejdet. Det var tappert gjort af den Kone. Aa — der gaves vist mange af den Slags stille, flittige Slidere blandt Kvinderne i saadan en stor By som Hovedstaden!

Det var jo ogsaa saa naturligt at værgesine og gøre for dem, hvad man kunde. At Madam Sørensen ikke havde høstet Velsignelse

af sit Arbejde burde ikke skræmme nogen. Det var jo en doven og drikfældig Mand, hun havde. En god Mor maatte hun være, siden hun ogsaa sled for Barnebarnet, og hun vilde vel ogsaa nok en Gang høste Lønnen for det. Hvad en Mor i Kærlighed udretter for dem, der hører hende til, maatte bringe Velsignelsen en Gang, det kunde aldrig slaa fejl.

III. KAPITEL.

Fru Beate var atter i „Garnisonen“. Hun var langt borte fra Hovedstadsbaggaarden med den høje, kaserneagtige Gavl og det tunge, blygraa Oktobervejrr. Hun sad atter i den dejlige Have i Garnisonen paa den lille Udsigts-høj og malede „Udsigten“ derfra.

Aa, hvor var der skønt! Langs Vandet, der var blaat og blankt som et Spejl, snoede Strandstien sig ud til Pynten. Naar man gik ad den, var det, som kunde man klappe Bølgerne, hvis dragende Mumlen eller majestætiske Brusen altid akkompagnerede Ens Tanker eller Samtale, naar man gik Tur ad Strandstien. Hver eneste af Strandbreddens Stene kendte hun, og netop det Landskab kunde hun male saa ens og dog saa forskelligt, som det havde set ud hver Dag i de mange Aar, hun havde boet i Garnisonen.

Langs Stien var der plantet Træer, og paa Sommerdage laa Vejen som et hvidt Baand, hvorover Træerne kastede lange Skygger.

Helt ude paa Pynnten laa en slotsagtig Villa, hvis slanke Taarne ragede op over en lille Lund og tegnede sig skarpt mod Horisonten; ude paa det blikstille Vand drev et Par Baade, paa hvis hvide Sejl Solen skinnede, og en lys, let Himmel hvævede sig over dette saa ægte danske, smilende Sommerlandskab.

Saa fordybet var Fru Beate i sit Arbejde, at hun aldeles glemte Tid og Sted og først vaagnede op til den graa Virkelighed, da Formiddagspigen utaalmodigt bankede paa Døren, der førte fra Trappen ind til den lille Entré foran Værelset.

„Hvad er det — hvad er det?“

Hun fo'r op og strøg sig over Panden, mens hun forvildet stirrede paa den lille Akvarel, der stod paa Staffeliets foran hende som tryllet frem, mens hun selv havde drømt sig tilbage til de dejlige Dage i Garnisonen.

„Det er Frokosttid,“ lød Svaret ude paa Gangen. „Herren kan ikke begribe, hvor Fruen bliver af — Fruen maa endelig komme ned.“

Saa! Med et Bump var hun atter i Hovedstaden! Alene Pigens „Herren“ i Stedet for det

vanlige „Hr. Kaptajnen“ sagde hende, at hun ikke længere var i de kære, kendte Omgivelser.

Skamfuld og omtrent til Mode som en stor Skolepige, der overraskes i at have leget med Dukker i Smug, pakkede Fru Beate sine Malersager sammen og uden en Gang at kaste et Blik mere paa Akvarellen fulgte hun Pigen ned ad Trappen og ind i Spisestuen, hvor hendes Mand allerede sad ved Bordet og ventede paa hende.

„Undskyld Henning,“ sagde hun, — hun saa straks, at han var gnaven, og at Bordet var snusket og tankeløst dækket, „men Tiden er løbet fra mig —“

„Hvor har Du da været —? Nej — lad nu være at løbe Din Vej igen — hvor har Du været henne hele Formiddagen?“

„Herregud, Henning,“ Fru Beate blev helt rød, „jeg løber ikke igen, som Du siger, — det er akkurat, som om jeg til daglig var borte herfra saa meget som en Time; jeg gaar blot ud og henter lidt Urtesalat, jeg lavede i Gaar. Hedvig ved ikke, hvor det staar.“

„Der er jo heller ingen, der siger, at Du løber hver Dag,“ sagde Kaptajnen formildet, da hun kom tilbage med Salaten, „men her er saa uhyggeligt, naar Du er borte — især herinde i disse fremmede Stuer.“

„Det er dejligt at høre, at man er savnet,“ smilte Fru Beate, mens hendes Mand fikserede hende.

„Hvad er der i Vejen med Dig, Mor?“ spurgte han. „Hele Ansigtet skinner jo. Det er da ikke allerede Hemmeligheder til Jul?“

„Nej,“ forsikrede Fruen bestemt, „jeg faar saamænd ikke Raad til en eneste Present til nogen af Jer.“

„Hvad er det da? Du kan jo lige saa godt sige det straks — mig kan Du jo dog ikke i Længden skjule noget for.“

„Det er da heller ikke min Hensigt,“ sagde Fru Beate og blev rød igen, „men — ja, Henning — jeg er rent ud sagt bange for, at Du vil gøre Nar ad mig.“

„For hvad skulde jeg gøre Nar ad Dig?“

„For det jeg har — bestilt der oppe paa Værelset.“

„Men, hvad er det da, Du har gjort?“

„Ja, Henning! — jeg vil hellere løbe op og hente det — saa kan Du drikke Din Kaffe imens.“

Da hun kom tilbage, sad hendes Mand inde i Dagligstuen og havde tændt sig en Cigar. Hun syntes, at han saa helt højtidelig ud, og før hun gik ind til ham, bad hun Hedvig om at tage af Bordet, og saa lukkede hun Døren efter sig.

„Ser Du, Henning,“ begyndte hun stammende og forvirret, „jeg har jo længe gaaet og været bange for, at det Tidspunkt skulde komme, da Pengene ikke længere slog til — Pensionen kan vi jo ikke klare os med, før vi faar Børnene fra Haanden og“ — det kneb saadan for hende at komme med denne Forklaring, for hun kunde da ikke lige rent ud sige til ham, at deres uheldige Situation var fremskyndet ved, at han endnu ikke havde faaet noget at bestille — men før hun havde fundet paa en pæn Vending, faldt han hende i Talen.

„Og da det stadig viser sig, at jeg ikke faar nogen af de Stillinger, jeg søger,“ indskød han lidt bittert — „saa — ja, hvad saa —?“ sluttede han opbrusende.

„Ja men kæreste Henning, naar Du tager saadan paa Vej, tør jeg jo slet ikke vise Dig — mit Billede —.“

„Er det et Billede, Du har lavet? En Akvarel?“ dette kom ligesom lidt lettet. „Lad mig se den!“

Fru Beate satte Billedet op foran ham i passende Afstand og stillede sig saa afventende hen ved hans Side.

„Den er — den er sku' pæn,“ kom det med Overbevisning fra Kaptajnen. „Herregud — det

er Udsigten fra Haven i Garnisonen — den er nydelig, Mor — det er storartet, som Du har truffet — saadan Stemningen og — og det hele.“

Fru Beate kunde høre paa hans Stemme, hvor bevæget han var over at se Billedet af de gamle, kære Omgivelser, og hun blev saa taknemlig og lykkelig tilmode. Det frydede hende rent ubevidst at se hans Glæde ved at mindes den By, hvor de havde tilbragt deres Ungdoms lykkeligste Tid. Og saa var hans uskrømtede Beundring for det vellykkede Arbejde en ligefrem Trøst for hende.

Billedet maaatte være vellykket, siden han ikke fandt noget at udsætte paa det. Det er altid værst at staa for Ens Nærmestes Kritik.

„Hvormeget tror Du saa, jeg kan faa for det?“ fløj det hende pludselig ud af Munden.

Kaptajnen, der endnu stod og saa paa Billedet gennem den hule Haand, vendte sig med et Ryk om imod hende.

„Hvor meget Du kan faa for det?“ gentog han næsten forfærdet, „er det da Mening — er det for at sælge det, Du har lavet det?“

„Ja, det er det rigtignok,“ forsikrede Fru Beate rød i Hovedet.

„Men Herregud Mor, vil Du nu til at sælge Billeder?“

Fru Beate gik hen og snappede Billedet og stillede det op mod Væggen ved Sybordet. Den underlig medlidende Tone, Henning talte i, irriterede hende.

„Ja!“ Dette kom skarpt, mens hun vendte sig kampberedt mod Manden; „hvorfor skulde jeg ikke prøve paa at sælge det, jeg kan male, naar saa mange andre kan det? Jeg har aldrig haft det med at overvurdere mig selv —“

„Nej, det har Du ikke,“ indskød Kaptajnen oprigtigt.

— „men saa meget kan jeg da se,“ vedblev Fruen, (hun maatte anstrenge sig for ikke at græde, saa nervøs var hun) — „at jeg maler bedre end Fritze — og naar hun kan tjene Penge ved det, hun kalder „sin Kunst“, maa jeg ogsaa kunne tjene lidt paa saadan et som det der.“

„Du behøver ikke at tage saadan paa Vej, Beate,“ tyssede Kaptajnen, „der er jo ingen, der siger, at den Akvarel der ikke er Penge værd, for det er den min Sandten, og for en, der holder ligesaa meget af den Udsigt, som jeg, er den ovenikøbet mange Penge værd; men derfor er det ikke sikkert, at der er en Køber til den. Lad nu være at se saa bedrøvet ud, Mor, jeg siger det jo ikke for at gøre Dig forknyt

eller for at slaa Dit Haab ned, men der er saa mange — saa mange, der maler herinde. Du behøver blot at gaa ned ad Gaden, hvor mange Billeder ser Du ikke stillet ud hos Kunsthandlerne? Og der er de bedste Navne imellem — men Beate — Du er da ikke saa ufornuftig at give Dig til at græde over det Sludder, jeg staar og siger til Dig?“

„Jo — jeg er, Henning!“ Fru Beate tørrede Øjnene, — „for Du har naturligvis Ret; men det var næsten Synd af Dig at sige det, for jeg havde nu saadan glædet mig til at tjene et Par Skilling og overraske jer med.“

„Ja men prøv bare, kære Beate, prøv bare, det kan jo gerne være, at jeg tager helt fejl; det er saamænd meget muligt, at Du faar Dit Billede solgt. Det var ikke det dumteste, Folk kunde give deres Penge ud til, for man kan blive i helt godt Humør af at se paa den Strandsti og det Vand.“ Kaptajnen var henne ved Billedet, som han nu igen stillede op og paany gav sig til at beskue. „Det er nydeligt — det er det sku, —“ blev han ved og tog hende om Skulderen. „Du er en Knop, at Du kan lave saadan et Billede. Du skal ikke være ked af det, jeg sagde før. Jeg sagde det bare for at trøste Dig paa Forhaand, hvis Du skulde blive skuffet.“

„Det kan godt være, at Din Mening var god, Henning,“ sagde Fruen stille, „men, det var nu alligevel ubetænksomt, for man kan ikke trøste nogen ,paa Forhaand‘, og det er desuden meget klogere og bedre at støtte Folk og indgive dem Mod end at gøre dem bange og svage. Trøsten kan altid komme bagefter.“

„Du ved da, Beate, at jeg er den sidste, der vilde tage Modet fra Dig,“ sagde Kaptajnen spagfærdigt, „men saadan er vel vi Mennesker, vi har saa let ved at saa Tvivl — naar vi selv er bange.“

„Aa, Henning — Du skal ikke være bange!“ Nu var Fru Beates Stemme saa varm og glad, og hendes Ansigt klaredes op af det kærligste Smil. „Du skal se, vi faar nok Held med os tilsidst, bare ikke tabe Modet! Det var dumt af mig at blive ked af det, Du sagde, men jeg kom straks til at tænke paa Historien om den lille Mis, der for første Gang skulde ud at bjerge sig sin Føde selv. Alle gode Venner, den mødte, fortalte den, hvor vanskeligt det var at fange Mus nu om Stunder, og den stakels Mis blev saa bange og forknytt over al den Venlighed, at den havde maattet gaa sulten i Seng, hvis ikke dens kloge Mor havde gemt lidt Mad til den. Men nu er jeg ikke bange

mere, jeg vil endnu i Dag prøve paa at faa mit Billede solgt — og —“

„Og finder Du ingen anden Køber til det, saa giver Du mig det i Julegave til at hænge over mit Skrivebord, ikke sandt?“

Fru Beate nikkede aandsfraværende; hun havde nu kun et Ønske, at komme saa hurtigt som muligt afsted med Billedet.

„Er der nogen Plads i Avisen i Dag?“ spurgte hun spagfærdigt.

„Ja, en som Arrestforvarer i Nibe,“ kom det haardt, mens Kaptajnen gik ud i Entréen for at tage sin Overfrakke paa.

„Aa, Henning,“ sagde hun bebrejdende, „det er jo ikke saadan ment. Jeg vilde blot vide, om Du skulde nogensteder hen i Dag?“

„Ja — jeg gaar op i Officersforeningen. Her har jeg jo ikke noget at bestille, naar jeg har læst Avisen. Der ser jeg dog Mennesker, og der var da ogsaa en Mulighed for, at jeg kunde høre om et eller andet?“

„Ja — naturligvis,“ nikkede Fruen ivrig, „det er da saa fornuftigt at gaa derop. Du trænger ogsaa til at se Kammerater, og Du maa ikke blive utaalmodig, Henning; jeg har det nu paa Fornemmelsen, at Hjælpen er nærmere end vi tror.“

„Skulde det være gennem det der?“

Kaptajnen pegede hen paa Billedet, og der var lidt Spydighed i Smilet.

„Gør Du blot Nar —“ sagde Fruen og nikkede sejersstolt, „den lær bedst, der lær sidst.“

Men da hendes Mand var borte, og hun selv gik henad den befærdede Gade med sit Maleri under Armen, var al hendes Overlegenhed borte. Hun havde en Fornemmelse, som om alle Mennesker saa paa hende og den store Pakke, hun bar paa, og hun var fortvivlet ved Tanken om, hvad hun skulde sige til den fremmede Mand, til hvem hun vilde falbyde sit Arbejde.

Men saa tænkte hun paa Henning, paa det underlig flove, bedrøvede Udtryk, hans Ansigt havde faaet i den sidste Tid, og paa Børnene, der herinde var blevne saa usikre og fortrykte i deres Væsen, fordi de godt mærkede, at Skuden, de var paa, til Tider slingrede saa slemt, at en Kæntring maaske var uundgaelig.

Og Tanken om, hvor glade de alle vilde blive, hvis hun fik Held af sin Gang, gav hende nye Kræfter og nyt Mod. De trængte til en lille Oplivelse allesammen, aa, hvor ønskede hun ikke, at hun maatte kunne skaffe dem den.

Saa stod hun endelig udenfor Kunsthand-
lerens store Vindu, og mens hun stirrede ind
ad det, og hendes Blik fæstedes paa det ene
herlige Billede efter det andet, blussede hendes
Kinder af Skam og Forvirring.

Ja! Henning havde Ret, det var mere end
dristigt at ville hamle op med de store kendte
Navne. Hvor kunde hun tro, at hendes beskedne
Billede vilde blive solgt, naar saa skønne, saa
glimrende udførte Kunstværker endnu stod uden
Liebhavere? Hvor var det forfængeligt af hende,
og hvor var det dumt!

Hun var lige ved at vende om, da hun atter
kom til at tænke paa Børnene. „Jeg kan jo
prøve,“ sagde hun til sig selv, „jeg kan jo ikke
faa mere end nej.“

Og saa fik hun da sit Ærinde besørget, og
hurtigere end hun troede, det vilde være sket,
stod hun atter ude paa Gaden — uden Billede.

Kunsthandleren havde set rent forretnings-
mæssigt paa Billedet, uden hverken at rose det
eller dadle det. Han havde gjort hende et Par
Spørgsmaal, — om hun nogensinde havde udstil-
let, og om hun før havde solgt sine Arbejder. De
Spørgsmaal var hurtigt besvarede, og da hun
havde opgivet ham sin Adresse, lovede han kort,
men høfligt, at han vilde beholde Billedet i en

Maanedstid, og at hun skulde høre fra ham, hvis han fik det solgt. Hun havde ventet Kritik over Billedet, og hun var lidt benauet over, at det hele var gaaet saa hurtigt. Hun vilde gerne have spurgt ham, hvormeget han troede, hun kunde faa for det, og om han overhovedet mente, at det var sælgeligt, men efterhaanden som hun nærmede sig Hjemmet, var hun glad over, at hun var sluppet saa nemt over dette første Skridt.

Nu vilde hun ikke tænke mere over det, før Afgørelsen forelaa.

Ved Middagsbordet var hun saa glad og munter, at hun snart fik dem alle i Humør, selv Kaptajnen blev meddelsom og fortalte om de Bekendte og Venner, han havde truffet i Officersforeningen.

„Er der slet ikke noget nyt fra Garnisonen?“ spurgte Bodil, „det er hele 3 Uger siden, jeg fik Brev fra Anette Krog!“ (Det var hendes Faders tidligere Bataillonschefs yngste Datter).

„Jo, det er der virkeligt,“ sagde Kaptajnen alvorlig og saa over paa sin Kone. „Gert Dybo skal afskediges, siges der.“

„Den gale Lieutenant?“ udbrød Bodil.

„Du ved, Bodil,“ sagde Kaptajnen strengt, „at det er mig saa modbydeligt at høre Øgenavne, især naar det er en Kvinde, der siger dem.“

„Ja — undskyld, Far, det slap mig saadan ud af Munden.“

„Herregud,“ Fru Beate rystede bedrøvet paa Hovedet, „det var da sørgeligt — og han staar lige for Tur til at blive Kaptajn.“

„Ja, det er naturligvis derfor det er sket,“ sagde Kaptajnen, og som Svar paa de spørgende Blikke, der løftedes imod ham, vedblev han: „De har naturligvis ikke turdet lade ham blive udnævnt til Kaptajn; i den Stilling vilde hans Særheder jo blive endnu mere fremtrædende, end de nu er.“

„Han er slet ikke gal,“ sagde Niels bestemt; „dumme Folk tror altid, at det er de kloge Mennesker, der er gale.“

„Ja, jeg kan rigtignok heller ikke indse, at han er gal,“ samstemmede Hans Henrik. „Han ved da meget mere end de andre Lieutenanter ved Regimentet. Det er snarere de andre, der er gale.“

„Hvorfor bruger I saa stærke Udtryk?“ sagde Kaptajnen misbilligende, „en Mand behøver jo ikke at være gal, fordi han har nogle enkelte, hvad skal jeg kalde det — fikse Idéer.“

„Ja men i Garnisonen kalder de ham jo — den gale Lieutenant,“ indvendte Bodil; „nu husker jeg godt, at Anette skrev i sit sidste Brev, at Pre-

mierlieutenant Dybo var bleven meldt, fordi han 3 Gange havde undgaaet at hilse paa Oberstinden. Tænk — han var drejet ned ad en Sidegade, da han var saadan noget som 4 Alen fra hende! Det er jo ogsaa et stift Stykke af en Premierlieutenant overfor sin Regimentschefs Frue!“

„Han havde maaske et Ærinde nede i Sidegaden,“ mente Niels.

„Derfor kunde han da godt have hilst paa hende, før han drejede derned,“ sagde Bodil.

„Ja, naturligvis,“ mumlede Hans Henrik; „men det var jo bare det, han ikke vilde.“

„Kan Du begribe, Far, hvorfor han ikke kan lide at hilse paa Regimentets Damer?“ spurgte Bodil pludselig.

„Nej,“ sagde Kaptajnen afgjort, „det er jo ogsaa derfor, jeg siger, at han har en fikks Ide, og derfor er det maaske heller ikke saa uretfærdigt, at han bliver afskediget nu.“

„Nej, selvfølgelig,“ mumlede Niels, „man kan ikke være Officer, naar man har fikse Idéer. Det er bare kedeligt, for han var saa glad for at være Officer, og jeg har aldrig mærket noget til de tossede Idéer, som alle andre talte om.“

„Jeg har saa ondt af Gert Dybo,“ sagde Fru Beate, „jeg tror, at man har været uretfærdig

imod ham. Han har ikke altid været, som han er nu.“

„Det værste er, at han kun faar en ganske lille Pension,“ mente Kaptajnen, „og det bliver ikke nemt for ham at finde en Plads. Han er jo fyldt 38 Aar. Det er forresten sandt, Beate! Hans Klassekammerat, Intendant Konrad, spurgte mig, om vi ikke havde et Værelse, vi kunde leje ud til ham, og jeg lovede at tale med Dig om det. Vi har jo Altanværelset ovenpaa. Hvad siger Du til det?“

„Altanværelset?“ gentog Fruen, rød i Hovedet — hun havde jo netop tænkt, at det skulde være Atelier for hende nu. — „Ja, det staar jo hen til ingen Nytte,“ fortsatte Kaptajnen.

„Ja — endnu,“ kom det stilfærdigt fra Fruen; „det maa vi da tænke lidt nærmere over.“

„Jeg synes, vi skulde lade ham faa det,“ sagde Niels, „det er Synd for ham.“

„Han er god til at hjælpe En med Mathematik,“ kom det roligt fra Hans Henrik.

„Lad os bare tage ham, Mor,“ nikkede Bodil.

„Der kan Du se, Far,“ ivrede Niels, „det er Mathematiken, det kniber med for hende. Der er ingen Piger, der kan lære Mathematik.“

„Du er virkelig morsom,“ lo Bodil, rød i Ho-

vedet, „tror Du, jeg vil have den gale Lieutenant til at løse Opgaver for mig?“

„Hys, Bodil — sagde jeg ikke før, at jeg ikke vilde høre det Navn!“ Kaptajnen saa' strengt paa Datteren, før han med et let Buk for Familien rejste sig op og sagde: „Velbekomme.“

— — —

Fru Beate stod og smurte Smør paa Hvederne til Teen, og Bornholmeruret havde lige slaaet 9, da der lød et lille Klemt paa Entréklokken.

„Det er Postbudet,“ sagde Bodil og fløj ud, „bare det var Brev fra Anette, saa fik vi da lidt at høre om Gert Dybo. Nej,“ sagde hun skuffet og kom ind igen, „det er et Bud, der er her, med en Pakke til Mor — værsgod.“

Fru Beate lagde langsomt Kniven fra sig og kastede et sky Blik over paa sin Mand. Hun havde straks genkendt Pakken, det var Billedet — Billedet, som hun fik tilbage!

„Sæt det der hen i Krogen,“ sagde Kaptajnen stille, og Datteren adlød forundret.

Fru Beate kæmpede med Graaden, og hun turde ikke se over paa sin Mand, for hun følte, at han trods de spøgefulde Ord, han havde sagt i Formiddags, dog ogsaa var skuffet, og mest

pinte det hende, at hun følte, han havde ondt af hende.

„Vil Du da ikke læse Brevet, der fulgte med? Her er det!“

Mekanisk greb Fru Beate Brevet; helst vilde hun have ventet med at læse det, til hun var ene, men nu vilde hun vise Henning, at hun var stærk.

Saa aabnede hun det, sad et Øjeblik som forstenet, bed sig saa i Læben og saa rundt paa dem alle med Øjne, der var fulde af Glædestaarer.

„Aa, Børn,“ mumlede hun; men Kaptajnen, der kendte hver eneste af hendes Stemmebetoninger, forstod nu, at der var hændet noget glædeligt. Han greb Brevet, læste det og rejste sig saa op og bukkede muntert.

„Gratulerer,“ sagde han, „gratulerer, lille Mor — det kan man da kalde en Succes. Det er sgu' ogsaa et dejligt Billede. Det kan man da kalde Folk, der forstaar sig paa det — de vil ikke nøjes med det ene Billede — de vil have hele to. — Mere kan Du da ikke forlange, Beate!“

„Hvad er det? Hvad er det, I taler om? Hvad er det for et Billede?“ Børnene spurgte i Kor utaalmodige og forventningsfulde.

„Det er Jeres Mor, der pludselig er bleven Kunstnerinde — Malerinden Fru Beate Halck,

det lyder ikke saa daarligt, vel? — Her i dette Brev staar der, at der er en Herre, der har købt et Billede, som Mor han sendt ind til en Kunsthandler i Formiddags, og at Herren vil have et Billede Mage til det, han har købt, da han vil forære det til en Søn, der bor i Tyskland. Hvad siger I til det?“

Henrykte, forundrede og jublende omringede Børnene hende, og nu fik de en lang Beskrivelse af Formiddagens Hændelser.

„Ja — det var da altid en Opmuntring,“ sluttede hun glad og ydmyg paa samme Tid.

„Det er et glimrende Held,“ hævdede Kap-tajnen, „ja, kan Du blive saadan ved — saa — kan vi sagtens være glade.“

„Hvor meget faar Du for de to Billeder?“ spurgte Bodil, „staar det ikke i Brevet?“

„Jo — der gør,“ læste Niels af Brevet, „Mor faar 100 Kr. — Hundrede Kroner — sikken Masse Penge!“

„Hvad skal vi bruge dem til —?“ Det var Hans Henrik, der kom med det Spørgsmaal.

„Der er saamænd nok at bruge dem til,“ sukkede Fruen og tænkte paa et Gulvtæppe.

„Mor skulde have en ny Kaabe,“ foreslog Bodil, og da Moderen rystede paa Hovedet, føjede hun prøvende til, „min er heller ikke meget værd herinde.“

„Nej, de Penge skulde da ikke bruges til Klæder,“ mente Hans Henrik, „de skulde bruges til noget, vi ellers slet ikke kan faa.“

„Naa — Du mener til saadan noget mere ideelt?“ nikkede Kaptajnen.

„Ja, hvis Mor tog et Uge-Abonnement i det kgl. Teater, saa kunde vi skiftes til at gaa,“ foreslog Bodil, „det vilde være dejligt! Var det ikke det, Du mente, Hans Henrik?“

„Nej, det var ikke. Det var da noget rigtig Pjank at øde Penge til, naar man har saa daarligere Dæk paa sin Cycle, som baade Niels og jeg. Jeg synes, at nogen af Pengene skulde bruges til at reparere vores Cykler med. Det er da en fornuftig Anvendelse af dem.“

„Hvad siger Du, Far?“ spurgte Bodil, pludselig vendt mod ham, der sad ganske spekulativt og rokkede frem og tilbage i Gyngestolen.

„Jeg havde egentlig nok Lyst til at gøre en Rejse til min Fødeby Aalborg,“ sagde han langsomt, „man kommer der jo aldrig, hvis det ikke sker ved saadan en Lejlighed, hvor det er, ligesom man vinder Pengene i Lotteriet; men hvad siger Mor?“

Moder saa sig smilende om i Kredsen. Hvor var det dog velsignet, at se de glade forhaabningsfulde Ansigter! Med ét Slag havde de alle paa ny faaet Mod og Haab og var begyndt

at ønske, og det var hende, det skyldtes! Hun syntes, at det var saa uendelig længe siden, hun havde været saa glad som i Aften.

„Mor siger,“ sagde hun straalende af Glæde, „at I allesammen skal faa, hvad I gerne vil have; jeg maler jo flere Billeder end de to, og naar jeg tjener Penge, vil jeg ikke bestille andet end at opfylde Ønsker.“

„Det var sandelig en meget ufornuftig Beskæftigelse,“ lo Kaptajnen oplivet.

„Ja men det er den dejligste, der er til,“ lo Fruen med.

Denne Aften blev en Mærkedag i Kaptajn Halcks Familie, og den sluttede, som det sig hør og bør paa en saa begivenhedsrig Dag, med Fest. Drengene hentede fine Konditorkager, og Bodil lavede efter Provinsskik Kaffe, mens Kaptajnen fik en Toddy af den fine Cognak, der ellers kun blev brugt i Sygdomstilfælde.

Men da Fru Beate laa i sin Seng og havde takket Vorherre for den velsignede Dag, kom hun til at huske paa Trappekonen, Madam Sørensens, og til Kaptajnens Forfærdelse sagde hun højt:

„Jeg giver hende Niels's gamle, mørkeblaa Bukser.“

IV. KAPITEL.

Bodil stod med Overtøj paa og sine Bøger i Haanden inde i Spisestuen og overvejede.

Skulde hun, eller skulde hun ikke gaa hen til sin Kursuskammerat, Thilde Lind, for at faa Hjælp til de matematiske Opgaver, hun havde for til i Morgen? Hun havde et Par anden Grads Ligninger, som det ikke var hende muligt at løse, og Thildes Broder, der var ansat i Faderens Forretning (og havde megen Tid tilovers), havde sagt, at Thilde og hendes Veninde kunde bare komme til ham, lige saa ofte de vilde, med deres matematiske Opgaver — han skulde med Fornøjelse hjælpe dem.

Han var egentlig forfærdelig rar og morsom at være sammen med! Og hvor spillede han udmærket Klaver! Alle de nyeste Melodier

kunde han, og som han sang de Revueviser! Saa flot og morsomt, som de lød! Mon han i Grunden ikke havde passet bedre til at blive Skuespiller end Forretningsmand?

Men Thilde sagde, at han var meget dygtig, og at han snart skulde optages i Faderens Forretning.

„Saa kan han gifte sig, naar han vil,“ havde Thilde føjet til med et lille Smil.

Bodil vidste godt, hvad det Smil skulde betyde, og hun var bleven rasende paa Thilde over det, og paa sig selv over, at hun var bleven rød i Hovedet — for det véd den levende Gud — var der noget, der var fjernt fra Bodils Tanker, saa var det da at gifte sig!

Det var ogsaa dumt, at man aldrig kunde synes godt om en ung Mand, uden at man skulde mistænkes for at spekulere i Giftermaal!

Og hun syntes nu godt om Hilmar Lind. Maaske kom det af, at hun havde en tydelig Fornemmelse af, at han ogsaa syntes om hende.

Ellers havde han vel ikke tilbudt at ville hjælpe hende med de matematiske Opgaver?

For noget saa kedeligt som Mathematik fandtes der da ikke paa Jorden, det turde hun nok betro sig selv. Gudbevares, til de andre skulde hun nok vogte sig for at sige det. Gjorde hun

den Indrømmelse, vilde Hans Henrik og Niels ikke undlade at drille hende, hver Gang de saa' hende.

Overfor Hilmar Lind derimod turde hun godt vedgaa, at det kedede hende at læse Mathematik, for han bedømte alting saa helt anderledes, end det blev bedømt her hjemme.

Han var saa frisindet i sit Syn paa Kvinden. Han mente absolut, at hun skulde ligestilles med Manden, men derfor var han rigtignok ikke nær saa streng i sine Fordringer overfor hende, som f. Eks. Bestyreren henne paa Kursuset.

Han hævdede nemlig, at lige Rettigheder fordrede lige Forpligtelser.

Nej — der var meget hos Hilmar Lind, som hun syntes godt om; hun kunde godt lide at være Ven og Kammerat med ham, og hun var glad over, at han syntes om hende. Forelsket i hende var han ikke — vistnok ikke — skønt — det var nu en underlig Maade, han havde betragtet hende paa forleden Dag, da han var fulgt med ud paa Banen og havde set hende løbe paa Skøjter. Det var da en af Fordelene ved at bo i en Provinsby, at den Slags fik man Færdighed i. Det kunde hun godt se selv, at der var ikke en af Damerne, der løb saa sikkert og saa yndefuldt, som hun. De vrikkede afsted med

smaa Spjæt og store, kejtede Armbevægelser, mens hun selv med Hænderne i sin Muffe roligt gled hen over Isen.

Han havde ogsaa været saa ivrig til at hjælpe hende Skøjterne af, og — Bodil tog sig til de blussende Kinder — det var slet ikke af Vanvare, at han var kommen til at tage hende om Smalbenet et eneste Øjeblik. Han havde ganske vist sagt: „Undskyld“, men hun vidste godt — at han havde gjort det med Vilje.

Det var nu ikke pænt af ham. Heller ikke, at han havde set saa underligt paa hende paa Hjemvejen — for selv om der var Forelskelse i hans Blik — saa var der ogsaa noget andet i det, der gjorde hende bange for ham og væmmelig ved sig selv, fordi hun alligevel ikke kunde være rigtig vred paa ham for det. Og da han fulgte hende til Sporvognen om Aftenen, vilde han absolut kysse hende — men — det havde hun dog forhindret ham i.

Mon det ikke var klogest, at hun holdt sig borte fra ham lidt? Hendes Fader og Moder kunde heller ikke lide, at hun kom saa meget hos en Familie, de ikke selv omgikkes.

Men hvordan skulde hun holde ud at arbejde, naar hun slet ingen Fornøjelser havde? Og her var virkelig saa kedeligt hjemme nu!

Fader mødte kun til Maaltiderne, og Moder var enten ude for at tage Skitser, eller ogsaa lukkede hun sig inde i Kabinettet for at male.

Og saa var der jo ogsaa de Opgaver til i Morgen!

Aa hvad! — skulde hun ikke lade som ingenting og gaa hen til Linds? Men hvis han nu troede at, nej — hun vilde ikke. Ja, hvis hun var gaaet straks, før hun var kommen til at tænke paa alt det, der var sket sidst, hun var hos Linds, men nu kunde hun ikke gaa derhen — i hvert Fald ikke foreløbigt.

Hvad i Alverden skulde hun gøre med de Opgaver? Ja, hun kunde ganske vist gaa op til den gale — til Premierlieutenant Dybo med dem og bede ham hjælpe hende. Det gjorde Drengene jo, og det lod til, at han var meget dygtig.

Ja — det vilde hun forsøge. Bodil fik i en Fart Overtøjet af sig og fløj op ad Trapperne.

Det var ikke gaaet Premierlieutenant Dybo slet saa galt, som man i Officerskredse havde ventet. Han havde ganske vist været i Forhør, men var sluppen med en Irettesættelse, dog gik der det Rygte, at denne usædvanlig milde Dom var betinget af, at han efter et helt Aars Orlov fra Garnisonen tog sin Afsked fra Hæren. Man sagde, at Dybo havde været i Audiens hos Krigs-

ministeren, og at det var den humane Ekscellence, der havde faaet dette Arrangement i Stand.

Det var jo meget fordelagtigt for Dybo, da det gav ham en lang Fritid, i hvilken han med fuld Lønning kunde søge anden Beskæftigelse. Og den Omstændighed, at han var undgaaet Straf, vilde sikkert ogsaa lette ham Adgangen til en ny Stilling.

Han var saa flyttet ind hos Kaptajn Halcks, hvor han lejede Altanværelset. Han havde selv møbleret det med sine gamle Møbler fra Garnisonen, og han levede fuldstændig for sig selv. Madam Sørensen holdt hans Værelse i Stand for ham, og han spiste sine Maaltider ude. Han havde et Par Gange efter Indbydelse været nede hos Halcks, men da det lod til, at han helst vilde være fri for Selskab, trængte de sig ikke paa, og Forbindelsen med Familien blev nu kun vedligeholdt af Drengene, der stadig søgte hans Assistance med Lektierne, og det lod til, at han med Glæde gav den.

Hans Henrik og Niels kunde ikke blive trætte af at rose ham, de var meget indignerede over den Skæbne, han havde haft, og Niels vilde nu ikke opgive Haabet om, at Dybo kunde komme tilbage til Garnisonen igen. Der kunde jo komme

en ny Minister, der kun vilde se paa Dybo's Dygtighed som Officer og ikke paa hans smaa Særheder. Der kunde ske saa meget paa et Aar.

Fra Garnisonen var Familiens Bekendtskab med ham ret flygtigt, men da Drengene hver Dag bragte Bud om ham og hans „Martyrium“, som den entusiastiske Niels benævnedes Premierlieutenantens Dom, var man, uagtet han, som sagt, sjældent saas i deres Hjem, bleven helt fortrolig med ham.

Da Bodil nu stod og savnede Hjælp til sin Mathematik, faldt det hende derfor saa naturligt at tænke paa Dybo.

Gert Dybo,

Premierlieutenant i Fodfolket

stod der paa det lille Visitkort, som med Tegnestifter var fæstet paa Døren, og Bodil læste det halvt højt, da hun havde ringet paa og stod og ventede paa at blive lukket ind.

Det var egentlig et nydeligt Navn! Det Gert lød saa adeligt.

Naa — der lød endelig Trin indenfor Døren. Han havde nok sovet, siden det varede saa længe, før han kom. Hun var ligefrem kommen til at fryse.

Saa blev Døren aabnet.

„Goddag, Premierlieutenant,“ begyndte Bodil nok saa frejdigt, men stoppede saa op — det var da løjerligt, som han var klædt! — Hun kunde ikke sige et Ord, bare stirre paa ham. Han var iført en lang, gammel Militærkappe, der var øget forneden, saa den næsten gik ham til Hælene; paa Hænderne havde han et Par hvide Vaske-skindshandsker, og i Munden en lang Pibe.

„Skal De — var De maaske ved at gaa ud, Premierlieutenant?“ spurgte Bodil befippet.

„Nej,“ det kom kort og forvirret, og mens han tog Piben ud af Munden, saa' han paa hende med uforstilt Forbavselse.

„Jeg kom herop for at — men skal vi ikke hellere gaa ind, jeg fryser saadan?“

„Jo—“, han trak lidt paa det, men fortsatte saa hurtigere, „jo — værsgod!“ og saa gik han i Forvejen og slog Døren op ind til sit Værelse.

„Værsgod, værsgod,“ blev han ved og trak en Stol frem.

Bodil hostede. Nej, sikken Tobaksrøg; den hang som en Taage over den rummelige Stue.

Dybo var henne ved Altandøren, som han havde lidt Besvær med at faa aabnet. Imens saa' Bodil sig om og kom til det Resultat, at

Værelset egentlig var ganske hyggeligt. Det var pæne gamle Møbler, en Christian den 8'endes Sofa — et Bord med Klapper — et lille Hjørneskab og et Chatol.

Bodil blev lidt bedrøvet, da hun saa' det; naar han havde taget det med, ventede han nok ikke at komme tilbage til Garnisonen, som Niels haabede for ham.

Derhenne bag Skærnbrædtet saa' hun Fodenden af en beskeden Jernseng, og i Vindueskarmen var der fuldt op af Urtepotter med Kaktus. Der var alle Arter i smaa og store Potter, ja, der var endogsaa slaaet Hylder op til dem ved de øverste Ruder.

Der var mange Billeder rundt omkring, gode Kobberstik og Fotografier. Og paa Skrivebordet henne ved Vinduet laa der et enormt Kort. Det saa' næsten ud, som var han i Færd med at løse en Felttjenesteopgave. Det var da et underligt Arbejde, naar man ikke længere skulde være Officer!

Saa langt var Bodil kommen i sine Undersøgelser, da han vendte sig om og igen saa' paa hende med et Par graa, meget rolige, men spørgende Øjne.

„De maa undskylde — Premierlieutenant — at jeg saadan uden videre — kommer herop,“

stammede hun — „men Niels og Hans Henrik siger — jeg mener — De er vist forfærdelig dygtig i Mathematik — vilde De ikke — havde De noget imod at hjælpe mig med et Par Op-gaver?“

„Naa — saa De læser Mathematik,“ sagde han og blev ved at se paa hende.

„Ja — jeg læser til Studentereksamen,“ sagde hun og ærgrede sig i det samme over sit vigtige Tonefald.

„Naa!“ dette kom med et lille Smil — „men det kniber med Mathematiken?“

„Ja, forfærdeligt,“ sagde Bodil, og nu ærgrede hun sig over det oprigtige Tonefald, hvori denne Bekendelse kom.

„Ja — jeg kan jo nok lidt Mathematik — i hvert Fald — saa meget, som De skal bruge,“ sagde han beskedent, „og jeg vil gerne hjælpe Dem. Jeg har jo ikke,“ her strejfede hans Blik Kortet henne paa Skrivebordet — „noget at forsømme med det.“

Bodil saa' hen paa ham, og hun begreb ikke den underlige Fornemmelse af Ærbødighed, der pludselig kom over hende. Nu forstod hun Niels's Bemærkning om Premierlieutenantens Martyrium.

„Hvad er det, De ikke kan finde ud af?“ spurgte han, og de underlig forskende, graa Øjne var nu helt venlige.

„Det er et Par anden Grads Ligninger,“ sagde Bodil og begyndte at blade i sin Opgavebog.

„Ved Deres Forældre, at De er gaaet herop?“ spurgte Dybo pludselig; han havde hængt Pi-ben hen.

„Nej,“ sagde Bodil hurtigt, „for der er ingen af dem hjemme. Far er i Officersforeningen, og Mor — er jo næsten aldrig hjemme mere. Hun er ude at male. Hun har faaet Bestilling paa 10 smaa Akvareller til Jul med Motiver fra Byens Omegn og paa et Dusin haandmalede Julekort. Er det ikke flot? Det er kun en god Maaned siden, Moder begyndte at male for Penge!“

„Hvor er da Deres Brødre?“

„Ja, naar jeg skal sige min ærlige Mening, saa tror jeg nok, de er ude at løbe paa Skøjter,“ forklarede Bodil. „Det er jo fristende i dette Vejr; der er ingen, der aner, hvor længe Frosten varer, og nu, da der ingen er til at piske paa Drengene, saa gaar de, saa snart de kan. Der var ikke en Sjæl hjemme, da jeg kom. Det er egentlig saa uhyggeligt, for saadan

en Hovedstadslejlighed er i Grunden slet ikke rar. Kan De lide at være her?"

„Nej,“ kom det ganske kort — det Svar havde han ikke behøvet at tænke længe over. Og saa kom Bodil pludselig til at tænke paa, hvorfor han var her, og blev blussende rød i Hovedet af Skam og Forlegenhed over sin Tankeløshed.

„Om Forladelse,“ næsten hviskede hun.

„Aa — bryd Dem blot ikke om det!“ Dette kom ganske mildt og med et meget klogt Smil.

„Jo — det var grulig — taktløst af mig,“ sagde Bodil og saa' ned.

„Naa—aa.“

„Jo, saadan er jeg,“ forsikrede Bodil og krammede Bøgerne, „jeg ved godt — jeg er saa tankeløs.“

„Ja men det hjælper Mathematiken nok paa.“

„Hvad behager?“

„Jeg mener, at studere Mathematik hjælper jo netop saa udmærket til at klare Tankerne,“ sagde han og smilede igen.

„Skal vi saa begynde?“ spurgte Bodil kort. Hun forstod ham ikke rigtig, men gjorde han sig vigtig overfor hende, skulde hun nok vise ham, at hun magelig kunde „klare Tankerne“ uden hans Hjælp.

„Ja, det kan vi godt,“ sagde Dybo, „men er det ikke bedst, vi gaar ned til Dem?“

„Hvorfor det?“ spurgte Bodil og saa forundret paa ham, „her er jo meget roligere heroppe.“

„Ja — det er her ganske vist,“ sagde Dybo og gik hen for at lukke Altandøren igen, „men hvis Deres Mor kom hjem, kunde hun let blive urolig over ikke at finde Dem hjemme — saa —“

„Det gør hun ikke,“ forsikrede Bodil bestemt, „hun har ikke Tid til at tænke paa mig, for saa skal hun lave Mad, og hvis hun skulde savne mig, saa tror hun, jeg er henne hos Grosserer Linds — den unge Lind plejer at hjælpe sin Søster og mig med vor Mathematik.“

„Den unge Lind — hvor gammel er han?“

„Han kan vel være en 26—27 Aar,“ sagde Bodil grundende.

„Er — han dygtig til Mathematik?“

„Ja, det er han,“ nikkede Bodil, og til sin dybe Ærgrelse mærkede hun, at Blodet ligefrem skød op i Kinderne paa hende. Det maatte da vist være en Sygdom, bare man kunde blive kureret for den!

„Han er maaske ikke hjemme i Dag?“ sagde Dybo uden at se paa hende.

„Jo—o,“ sagde Bodil tøvende, „det er han nok — men — nej — jeg vil ikke have ham til at

regne mine Opgaver mere, hvis De da vil hjælpe mig.“

„Det vil jeg gerne,“ sagde Dybo hurtigt. „Men lad os alligevel hellere gaa ned.“

„Det synes jeg slet ikke,“ sagde Bodil bestemt, „her er meget mere Ro; jeg synes De har det pænt, Premierlieutenant!“

„Det glæder mig,“ bukkede Dybo.

„Men hvorfor gaar De dog med Handsker paa herinde?“ udbrød hun pludselig og lo, „fryser De?“

„Ja —,“ nu var det Premierlieutenanten, der blev rød i Kinderne, — „nej —“ sagde han saa pludselig saa højt og bestemt, at det gav et Sæt i Bodil, „nej, jeg vil ikke lyve mere — jeg fryser ikke om Fingrene — jeg gaar kun med Handskerne, for at mine Hænder kan se pæne ud, naar jeg er ude mellem andre. Det er en af mine Gal-skaber.“

Bodil følte sig ubehagelig berørt, og hun ærgrede sig grulig over, at hun var kommen med den Bemærkning.

„Det er da meget fornuftigt,“ sagde hun stille; „jeg kan heller ikke udstaa, at Folk ser saa kritisk paa mine Hænder, men jeg glemmer altid at holde dem rigtig fine.“

„Hvorfor undrer De Dem ikke over, at jeg

gaar med Kappe paa herinde, og at den er saa lang?“

Bodil fo'r igen sammen ved den skarpe Klang, Stemmen havde, og svarede ikke.

„Jeg gaar med den for at spare paa mit Tøj,“ sagde han haardt, „gjorde jeg det ikke, kunde jeg aldrig, naar jeg er ude, være klædt efter den sidste Mode, og det er ogsaa en af mine Galskaber.“

Men det var jo ligefrem en uartig Tone, han nu talte i til hende. Hun skulde lige til at give et rapt Svar, da hun mødte hans Blik, og saa fik hun paa en Gang saa ondt af Udtrykket i hans Øjne. Det var saa underlig lurende og forpint, som troede han sig forfulgt.

„Jeg skal aldrig spørge om noget, der ikke kommer mig ved mere,“ sagde hun sagte. „Skal vi saa ikke begynde?“

„Jo lige straks,“ nikkede han, „men vi gaar nu ned til Dem.“

„Ja, ja, lad os saa gaa ned,“ sagde Bodil spagfærdigt og gik foran ham ned ad Trappen.

„De hjælper mig meget bedre end Hilmar Lind,“ sagde hun glad, da den ene Opgave var løst, „for nu kan jeg forstaa det; det kan jeg aldrig, naar han forklarer det, saa skriver jeg det bare ind.“

„Det er, fordi De ikke har Anlæg for Matematik,“ sagde Dybo roligt.

„Hvad behager?“

„Hvorfor siger De det saa vredt? Det er der da ingen Skam i.“

„Er der ikke?“

„Nej, ikke for en ung Pige — for en Kvinde.“
Naa, han var af den Slags!

„Nej, naturligvis,“ kom det kampberedt fra Bodil, „Kvinden skal værsaagod blive ved sin Gryde og sin Stoppekurv, mens Manden tilegner sig alle mulige Kundskaber og Forrettigheder.“

Dybo saa paa hende og lo.

„Sig mig, har Deres Mor læst Mathematik?“
spurgte han roligt.

„Mor? Nej, det har hun ikke.“

„Ser De det! Og er hun maaske ikke trods den Mangel en udmærket Kone og Mor?“

„Ja men hvem siger, at jeg vil giftes?“

„Hvem der siger det? Ingen, men det er da det almindeligste, at unge Piger gifter sig.“

„Ja men jeg er ikke nogen almindelig ung Pige,“ sagde Bodil overlegent, „der ser De en af Fordelene ved at lære Mathematik — det klarer Begreberne.“

Hun blev rød i Hovedet, for hun saa godt hans Smil og forstod ogsaa, at det gjaldt hendes Minimums Kundskaber i den Videnskab, hun lige havde pralet med.

„Er der nogen særlig Grund til, at De ikke vil gifte Dem?“ spurgte han, og nu smilede i hvert Fald Munden ikke, selv om Skælmen endnu sad i Øjnene.

„Ja, der er,“ nikkede Bodil. „Der er nemlig saa uhyre lidt Slavenatur i mig.“

„Slavenatur?“ gentog Premierlieutenanten forbavset.

„Ja, er en Hustru andet end en Slave — højst en Yndlingsslave?“ spurgte Bodil udfordrende.

„Jeg er jo ikke gift,“ svarede han undvigende.

„Saa kan De jo bruge Deres Øjne, saadan gør jeg,“ nikkede Bodil triumferende. „En Kone er altid enten en Slave af sin Mand eller af sine Børn. De kan tro, jeg har Ret, for jeg har studeret det Forhold længe.“

„Naa,“ sagde Dybo og tog Øjnene til sig, „saa giver jeg fortabt, — overfor saa grundigt et Studium tør jeg ikke vove at ripostere.“

„Og saa er jeg meget fordringsfuld,“ vedblev Bodil og saa sig omkring i Dagligstuen; „saadan en Stue som denne her vilde jeg nu aldrig gaa ind til. Min Smag er altfor udviklet nu — jeg har jo læst Kunsthistorie og alt saadan noget.“

„Jeg synes, her er rigtig hyggeligt,“ indvendte Dybo.

„Aa ja — hyggeligt,“ gentog Bodil og fulgte hans Blik, der gled rundt i Stuen, „men man kan

dog se, hvor ramponeret alle Møblerne er — af den Transporteren rundt. De har været i tre Garnisoner — Flytningen herind var den fjerde, de var med til. Nej — skal jeg stifte Hjem en Gang, skal der være Stil over Huset. Alt skal være valgt med kunstnerisk Smag. Det gør ikke saa meget, at der er lidt af det, men stilfuldt skal det være. Jeg vil hellere kun have en eneste Sévreskop og saa skiftes med min Mand til at drikke af den — end 20 Par almindelige kedelige Porcelænskopper. — A propos Porcelæn — tænk, ude paa Porcelænsfabriken har de set Mors Malerier, og Fru Thunø sagde, at Direktøren havde spurgt Fritze om Mors Adresse. Det vilde være et stort Held for Mor at faa Arbejde derfra — for det er jo fast Indtægt. Synes De ikke, Premierlieutenant Dybo, at det er vældig flot af Mor, at hun saadan kan tjene Penge ved at male? I den Maaned, der er gaaet, tjente hun 150 Kr.“

„Jo, Deres Mor er flittig,“ sagde Dybo anerkendende, „men savner De hende ikke meget alle sammen?“

„Jo naturligvis, men det maa vi jo vænne os til. Far er det jo værst for, han bliver helt ulykkelig, naar han kommer hjem og ser, at hun er gaaet. Vi andre er jo unge, vi forstaar bedre Tidens Krav. Ethvert Individ skal nu have Ret til at leve sit Liv, saadan som det passer det.“

„Ja men hvis De nu bliver forelsket, Frk. Bodil,“ sagde han med et Smil, „hvad saa?“

„Forelsket?“ gentog hun overlegent, „det bliver man ikke saa let i vore Dage. Og selv om saa var — saa kan man vel beherske sig, naar man bestemt ved, at man ikke vil gifte sig.“

„Ja — enhver kan jo kun svare for sig,“ smilte Dybo igen, „nu er De saa sikker — jeg tror nu ikke, jeg kunde lade være f. Eks. at prøve paa at stjæle et Kys, hvis der var en, jeg blev forelsket i.“

„At stjæle et Kys,“ gentog Bodil rød i Hovedet ved Tanken om det Kys, Hilmar Lind vilde have taget forleden Dag, og for at dække over sin Forlegenhed fortsatte hun flot, „naa, hvad saa — et Kys betyder vel ikke saa stort?“

Aa, hun hørte godt, hvor falsk det klang! Hvis det virkelig havde haft saa lille Betydning for hende, saa kunde hun jo sagtens have ladet den unge Lind kysse sig den Aften!

„Ja — jeg synes nu, at et Kys betyder meget,“ dette blev sagt meget alvorligt og roligt, „jeg traf en Gang en engelsk Officer — Søofficer, og ved De, hvad han sagde om unge Piger? Han sagde, at der var kun to Slags — de, der lod sig kysse, og de, der ikke lod sig kysse. Og jeg tror nok, han vidste Besked, for han havde været Jorden rundt og vistnok ogsaa kysset en Del.“

Bodils Kinder glødede. Det var jo akkurat saadan noget, der havde dæmret for hende forleden Aften. Aa, hvor var hun glad over, at hun ikke havde ladet Hilmar Lind kysse sig!

„En Mand af Ære kysser ikke en ung Pige i Smug, uden at han har ladet hende forstaa, at han vil have hende til Kone — vel?“

I samme Nu Dybo sagde dette, gik det op for Bodil, hvorfor hun havde været saa ubehagelig tilmode under den unge Linds Blik, og da han greb hende om Smalbenet — hun vidste bestemt nu, at han ikke et Sekund havde tænkt paa at forlove sig med hende. Og ham vilde hun igen have gaaet hen til med sine Opgaver. Aa Gudske-lov, at hun ikke havde gjort det.

„Nej naturligvis,“ skyndte hun sig at sige, „en hæderlig Mand vilde jo aldrig kompromittere en ung Pige, han havde Agtelse for.“ Dette sidste syntes hun lød saa voksent.

„Akkurat det jeg mener,“ nikkede Dybo og fik ikke sagt mere, fordi Hans Henrik og Niels traadte ind.

Dybo rejste sig op, og Bodil fik travlt med at pakke Bøgerne sammen.

„Aa, Premierlieutenant, De vil da ikke gaa?“ udbrød Niels angst, „jeg vilde endda saa gerne bede Dem hjælpe mig med min Mathematik.“

„Far kommer lige straks,“ indvendte Bodil

skarpt, og jeg skal læse her, saa her er ingen Steder, hvor Du kan sidde med Premierlieutenanten.“

„Vi kan gaa op til mig,“ sagde Dybo og rakte Bodil Haanden, „kom blot Niels.“

„Tak for i Dag,“ sagde Bodil.

„Iligemaade,“ sagde Dybo ligefrem, „det har været meget — oplivende for mig — jeg taler jo aldrig — meget sjældent med Damer.“

„Herregud,“ tænkte Bodil rørt, og nøjedes med at bøje Hovedet til Tak, men aldrig saa snart var Premierlieutenanten ude af Døren med Niels, før det slog ned i hende:

Han vilde godt sidde alene med Niels oppe paa sit Værelse, men han vilde ikke sidde der med hende.

Og det var altsaa blot, fordi han ikke vilde kompromittere hende. Hun var altsaa en ung Pige, som han agtede!

Og igen tog Bodil sig til de blussende Kinder; hun tænkte paa den unge Lind.

Men nu kunde de jo godt nede i Garnisonen sige om Premierlieutenanten, at han var gal — hun vidste i hvert Fald, at han var hæderlig og ridderlig.

V. KAPITEL.

Fru Halck vandrede træt ind gennem Porten og begyndte langsomt at gaa op ad Trappen.

Hun løftede Kjolen godt op, for hun mærkede, at den var vaad forneden. Det var ogsaa et hæsligt Vejr — dette Foraarssjap, især herinde i Byen! Himlen hang saa underlig tung over de vaade Tage og sølede Gader. Selv om det regnede i Garnisonen, syntes hun dog ikke, at der var saa uhyggeligt og grimt, som herinde.

Nej, for der var Plads og Luft, saa Vind og Sol kunde komme til at tørre; her blev der saa koldt og klamt mellem de høje, mørke Husrækker.

Det skulde blive rart at komme ind i den lune Lejlighed, for selv nu, i April Maaned, maatte der fyres i Kakkellovnene i alle Stuerne,

fordi de laa mod Nord; nu haabede hun blot, at Bodil eller Drengene, hvem af dem der nu var kommen først, havde husket at holde Ilden vedlige.

„Aa, er det Fruen?“ lød der pludselig en Stemme oppe fra Trappeafsatsen, og Fru Halck standsede udenfor sin Dør og kiggede op.

„Goddag, Madam Sørensen,“ sagde hun saa venligt, som det var hende muligt, uden at være inladende; i Dag vilde hun rigtignok nødigt sinkes med en Trappesnak.

„Ok Fruen maa vente et lilleste Øjeblik — jeg har en stor Nyhed at fortælle — min Datter Berta har faaet en Lille i Nat — det er saamænd det ottende Barn, og det er en Pige — er det dog ikke et magesløst Held — det er den første Pige, de andre syv er jo Drengene. Ja — Albert — det er hendes Mand — var da næsten heller ikke til at drive paa Arbejde i Morges, han vilde sidde og se paa hende hele Tiden — han er saa stolt af den Datter, og hun er saa dejlig — langt sort Haar har hun — bare Fruen kunde komme ud at se hende. Men se, nu er det jo igen med, at min Datter ikke har en Trevl at tage paa, naar hun skal op — og det varer jo ikke mange Dage. Fruen har vel ikke en gammel aflagt Nederdel?“

„En Nederdel, Madam Sørensen, det er næsten det værste, De kan bede mig om — husk, jeg har jo en stor Datter, der kan slide alt, hvad jeg ikke selv kan bruge.“

„Ja men nu behøver Fruen da ikke at se saa nøje paa det; Jessens fra Forhuset siger, at Fruen tjener saa mange Penge.“

„Der skal ogsaa bruges mange, Madam Sørensen.“

„Ja, det har Fruen Ret i — det ser en anden En bedst. Her gaar man og slider og slæber for en 2 Kr., og hvad faar man saa for den? Inden man ser sig om, er den væk. Lidt Tobak til Manden — lidt Paalæg og Kaffe, et Par 10 Ører til Gasautomaten, saa er der knap igen til Middagsmaden — til Klæder bliver der aldrig noget. Sommetider begriber jeg heller ikke, hvad det egentlig er, man gaar og trasker her efter — for grinagtigt er her da inte.“

„Vi har jo da Børnene, Madam Sørensen,“ sagde Fru Halck.

„Ja — det er da ogsaa sandt,“ nikkede Madam Sørensen med Overbevisning, „vi har jo Børnene og Børnebørnene — de er fær'i at være de allerbedste.“

„Og saa har vi da ogsaa nogen Glæder,“ mente Fru Halck igen, „det er jo altid en Til-

fredsstillelse for En at se sit Arbejde færdigt — ikke sandt?”

„Naa — nej,“ rystede Madam Sørensen paa Hovedet, „det maa jeg sige, det er sku' ikke mig til nogen Fornøjelse. Se nu til denne her Trappe, den vaskede jeg i Morges — og sikken den ser ud nu! Nej, den Fornøjelse jeg har af at se mit Arbejde færdig — den er nu sløj.“

„Naa ja —,“ indrømmede Fru Halck, „men saa har vi da altid noget at haabe — nogle Smaaglæder og Overraskelser falder der jo altid af til os.“

„Overraskelser?“ gentog Madam Sørensen og snøftede lidt, „ja, nu maa jeg igen melde Pas. For de Overraskelser jeg har — er nu inte af de gode. Fruen kan tænke Dem, Sørensen havde lovet mig, han vilde hvidte Lofterne hjemme nu til Paasken, og jeg var saamænd saa glad over det, at jeg rendte rundt og fortalte det til alle i hele Huset. Havde jeg endda bare ikke gjort det! Naa — han fik da Kalk lavet sammen, og alt var i Orden, da jeg gik; han skulde begynde i Sovekammeret, og jeg bredte Aviser over Sengene, og han stillede sig op paa Stilladset over dem. Og jeg gik og glædede mig hele Dagen — jeg gamle Fjols.“

„Fik han da ikke Lofterne hvidtede?“ spurgte Fru Halck ivrigt.

„Om han fik dem hvidtede? Nej — det kan Fruen bande paa, han ikke gjorde. Da jeg kom hjem om Aftenen med Svinehoved til ham og Tobak, saa laa han og snorksov i Sengen, og Kalkvandet var spildt ud over alle Dynerne og hele Gulvet. Han havde væltet det hele ned af Stilladset! Saa gik min Søndag med at gøre rent efter den Hvidtning. Nej, efter min Mening er der nu en gal Ordning i mange Ting — og om jeg saa spekulerer mig gal, hitter jeg aldrig rede i, hvor det kan være, at de, der gør aller-mest for at gøre deres Pligt og slider i det for andre, de har det ondest. Da jeg var forlovet med Sørensen og var en rigtig gal Tøs, der bare krævede ind af Stads og Fornøjelser, da var han den flinkeste Arbejder, man kunde tænke sig — og saa flot og god — og alting — og nu jeg aldrig køber en Trevl til mig selv — bare slider og slider — nu lader han fem være lige og er baade doven og mistroisk.“

„Nej, Livet er jo ikke altid lige let at forstaa — Madam Sørensen.“

„Nej, det ved Gud,“ sukkede Skurekonen, og saa tilføjede hun i samme Aandedræt: „Nu maa Fruen endelig ikke glemme den Nederdel

— til det lille Paaskelams Moder. Premierlieutenanten har givet mig et Par Bukser til Bertas ældste Dreng. Han er saa magesløs flink, Premierlieutenanten, og saa klog — og saa siger Jessens endda — at han skal væk fra Tjenesten, fordi han er gal. Jeg gad vidst, hvor den Galsskab sidder! For er han gal — saa er jeg da skruptosset. Ved Fruen af — at han har et af Fruens Malerier? Jo — det har han; det staar inde i hans Klædeskab — jeg saa det, da han tog Bukserne frem — og jeg ved ogsaa, hvorfor han ikke hænger det op — — jeg spurgte ham om det — „det er, fordi jeg ikke kan taale at se paa det hver Dag, Madam Sørensen,“ sagde han, „det forestiller den By, jeg kommer fra, og hvor jeg har været i 8 Aar“. Han er et godt Menneske — jeg vil være ked af, naar han rejser. Ja saa husker Fruen nok Kjolen!“

Endelig slap da Fru Halck ind i Entréen; hun havde lukket sig selv ind, og mens hun knappede Regnfrakken op, lukkede hun Døren op ind til Dagligstuen og kaldte: „Bodil“, men ingen svarede. Hun gik ud i Køkkenet og stillede Paraplyen op i Vasken; der stod en Assiet med Smør fremme, og Kaffekanden stod ved Siden af.

Fru Halck hægtede den vaade Nederdel af

sig og gik ind i Soveværelset, men paa Vejen kiggede hun ind i Drengenes Stue; der var heller ingen, uagtet deres Bord laa fuldt af Bøger, som om de lige havde rejst sig fra dem.

Hun skyndte sig at faa den tørre Nederdel paa og gik ind i Stuerne. Nej — der var ikke en Sjæl hjemme, og, hvad der var det værste, der var hundekoldt alle Steder.

Fru Halck saa sig mismodigt omkring. Det var rigtignok ikke rart at komme træt og forkommen hjem til en kold, uhyggelig og mennesketom Lejlighed.

Fra lidt efter Jul havde hun haft en lille daglig Beskæftigelse ude paa de forenede Porcelænsfabriker. Det var en fast Indtægt, og den kom udmærket til pas, da Kaptajnen endnu intet Arbejde havde faaet. Vejen var ganske vist lang ud til Fabriken, og selv med Sporvognen tog det jo Tid at komme ud til den, men der var den Fordel, at derude kunde hun staa i Fred og Ro med andre private Arbejder, og det benyttede hun sig da ogsaa af. Den sidste Maaned havde især været travl. Hun havde haft flere Børnebøger at illustrere og en Del fine Akvareller, der skulde bruges til Omslag paa Bøger. Men nu havde hun ogsaa til Huslejen i sin Taske og lidt til.

Det var dejligt, en dejlig Tanke, at hun selv havde tjent dem, men hvordan skulde hun nu bære sig ad? Skulde hun give dem til sin Mand? Det var altid ham, der tidligere havde afgjort den Slags større Udbetalinger, eller skulde hun selv uden videre gaa ned til Viceværten og betale den og saa lade som ingen Ting. Nej — det kunde hun ikke, Kvitteringen maatte hun give ham, ellers gik han blot og sørgede og ængstede sig over, hvordan han skulde skaffe Pengene.

Men saa vilde han vel synes, at det var Vigtighed. Hun havde godt kunnet se paa ham, da hun havde betalt Børnenes Skolepenge og en Regning, der var kommen til ham paa Tobak, at han var ærgerlig herover.

Naa — det fandt hun vel ud af — nu maatte hun se at faa lidt Varme i Stuerne. Hun gik ud for at hente Pinde — der var kun et Par — og Kulkassen kunde hun ingensteder se; endelig fandt hun den inde i Drengenes Værelse. Deres Kakkelovn var proppet halvt fuld af Pinde, men Ilden havde ikke villet brænde.

Hun saa sig om i det lille Værelse, der ellers var saa præget af den yngste Drengs Orden, og hun blev helt uhyggelig tilmode ved at se, hvor underlig sjusket forladt, der saa ud nu.

Der laa et Par vaade Støvler henne ved Kak-

kelovnen, og hun blev næsten ærgerlig ved at tænke paa, at Drengene jo godt vidste, hvordan de skulde behandle det vaade Fodtøj — det havde hun lært dem for længe siden, og de plejede altid at være saa omhyggelige med deres Støvler. Det var nok, fordi hun havde forsømt dem lidt i den sidste Tid, at de var blevne saa tankeløse.

Hun tog den ene Støvle op og saa paa den. Men, det var jo Hans Henriks bedste Støvler og — de var uden Saaler! Saa havde han gaaet med dem til Hverdag! Det var en lille Streg i Beregningen, for nu maatte han altsaa snart have et Par nye. Det var ogsaa en af Følgerne af, at hun ikke havde haft Tid til at holde Øje med dem.

Rent mekanisk gik hun rundt og ryddede op i Stue efter Stue, og det tiltrængtes overalt. Ja, Hedvig var jo en lille Sjuske, naar hun skulde arbejde paa egen Haand, og hun havde i de sidste Maaneder været helt alene om alt.

Saa fik hun endelig Ild i Kakkellovnen i Dagligstuen og i Drengenes Stue; hun vidste, at de blev saa henrykte, naar deres mørke Stue dog var lun. Og lidt efter lidt fik hun Skik paa det hele. Hun tørrede Støv af, satte Møbler paa Plads, lagde rene Lyseduge paa, og vandede de stakkels faa Planter, hun endnu havde tilbage.

Og da Klokken slog 4, var der lunt allevegne, og Stuerne var helt nette og hyggelige igen.

Hun satte sig hen til Vinduet med sin Stoppekurv; den kunde nok trænge til et Tilsyn nu.

Hun saa utaalmodigt paa Uret og bøjede sig saa frem for at se, om der ikke kom nogen ind ad Porten, men nej — ikke en af hendes Husstand var at se. Mon det hver Dag plejede at gaa saadan? Var Stuerne saa uordentlige og Hjemmet hver Dag saa forladt, som hun havde fundet det i Dag?

Det var en uhyggelig Tanke! Hvorfor var hendes Mand ikke ogsaa hjemme?

Og Børnene? Hvad Art havde den Læsning, naar de var ude i al den Tid, de skulde forberede sig. Og Bodil, som de holdt paa et dyrt Kursus, hvor kunde hun være?

Fru Beate rejste sig utaalmodigt og gik ud i Datterens Værelse for at se, om hun havde været hjemme med Skolebøgerne.

Jo — der laa de, men Fuglen var fløjet — og det endda i stor Hast, for der laa hendes gamle Handsker paa Bordet ved Siden af Skoletasken. Der stak et Papir ud af den ene, det havde formodentlig været stukket ned i Handsken.

Ganske mekanisk tog Fru Halck Papiret, bredte det ud og læste:

„Kære Frk. Bodil.

Jeg kom hjem i Forgaars fra England, og jeg vil meget gerne tale med Dem. De saa nemlig saa underligt paa mig i Gaar, da jeg mødte Dem. Jeg vil gerne have en Forklaring over det fremmede Blik, De sendte mig. Vi var jo dog saa gode Venner, før jeg rejste. Jeg vil møde Dem ved Kiosken i vor Gade Kl. 3.

Paa Gensyn Deres

H. L.“

Fru Halck var aldeles maalløs.

Om nogen for en Time siden vilde have fortalt hende, at hendes Bodil holdt Stævnemøder med en ung Mand, som hun og hendes Mand end ikke kendte — saa vilde hun have svoret paa, at det var Usandhed, og nu stod hun med Beviset for det i Haanden.

Det var altsaa derfor, Bodil ikke var hjemme. Trods Regnvejr og Søle var hun gaet ud for at møde den unge Lind, for det var vel det Navn, de Bogstaver skulde betyde.

Fru Halck lagde den lille Papirslap ind i Handsken igen og gik tilbage til sin Sykurv, men nu rystede hendes Fingre, hver Gang hun førte Traaden ud og ind i Strømpen.

Hvad mon der nu havde ført Drengene ud?

Og hendes Mand? Ja — han var vel gaaet, fordi der var saa uhyggeligt og ensomt i Stuerne. Hun kendte ham. Han holdt i Forvejen ikke af denne Hovedstadsbolig, men navnlig ikke, naar den saa saa forladt ud, som da hun kom hjem.

Fru Beate var bleven saa underlig tung om Hjertet, al hendes Glæde ved de Penge, hun havde bragt hjem med sig, nu var forbi, og en underlig Usikkerhed var kommen over hende.

Hun maatte jo næsten give Madam Sørensen Ret; „de der slider allermost for andre og gør deres Pligt, har det ondest,“ havde Skurekonen sagt.

Naa, — man skulde jo ikke tabe Modet saa let. Det var naturligvis kun i Begyndelsen, at det hele gik lidt trevent. Men det klogeste var naturligvis, at tage, som Fritze, en Frøkenpige — helst en ældre, der kunde passe Huset, mens hun selv var borte.

Som det gik nu, maatte det jo ikke blive gaaende — det var klart; men fik hun et dygtigt og flinkt Menneske, saa kunde hun rolig

blive borte maaske endda et Par Timer mere om Dagen, og saa tjente hun jo let de Penge, det kostede mere at holde det fremmede Menneske.

Bodil maatte saa ud af Pigeværelset, og hendes Mand maatte finde sig i, at Drengene flyttede ind til ham, mens hun og Bodil tog til Takke med Drengenes Værelse.

Bodil behøvede hun vist forresten ikke at være saa bange for, det var lige i Øjeblikket, hun var bleven forskrækket, men det Stævne-møde kunde ikke betyde ret meget for hende, siden hun havde ladet Brevet blive liggende paa Bordet.

Lidt efter lidt fik Fru Beate sig selv dysset til Ro. Hun satte Maden over — siden hun var begyndt at male, spiste Familien først til Middag Kl. 6. Saa satte hun sig atter ind til Vinduet og stoppede videre.

Og som altid, naar hun sad i Ro, kom Minderne væltende ind over hende, og hun optoges igen af den Beskæftigelse, hun godt vidste sugede al Kraften fra hende, men som gjorde hende saa smertelig godt i Øjeblikket — hun sammenlignede! Sammenlignede Hjemmet nu med Hjemmet i Garnisonen — sammenlignede hele deres Levevis den Gang med nu!

Mon de andre — og mon hun selv nogensinde

vilde vænne sig til at synes om den Tilværelse, de nu førte?

Ingen af dem beklagede sig over den, men det stille Savn og den Længsel, de alle gik rundt med, forvandlede dem ganske langsomt hver for sig og i deres Forhold til hinanden — det saa hun godt.

Værst havde det været at komme over Julen. Den fattige Jul med dens Forjagethed og Uhygge og med den saa underlig fremmede Følelse hos dem alle — glemte vist ingen af dem nogensinde.

Fru Beate rystede paa Hovedet og sukkede. Der var intet at gøre ved det. De var nødt til at blive her. De var jo paa Pension! Tog de først bort herfra, var der slet ingen Chancer for Halck til at faa fat i en Stilling, og en Stilling maatte han have.

Det var jo det eneste, der kunde gøre Livet taaleligt for dem herinde i den store, fremmede By, at de dog kunde leve nogenlunde sorgløst.

Derfor maatte hun ogsaa, indtil Halck fik noget at bestille, tage alvorlig fat, saa hun kunde fortjene rigeligt; hun maatte have endnu mere Tid til at male i, og derfor maatte hun se at faa en dygtig Husfrøken.

Hun kom til at smile, da hun pludselig

huskede de Bemærkninger, hendes Mand var kommen med om Fritzes Frøkenpige, og ved at tænke paa Henning fik hun med et den heftigste Længsel efter ham.

Aa, bare han dog snart vilde komme — eller i det mindste en af de andre!

Og saa blev der endelig stukket en Nøgle i Laasen, det var Drengene, der kom, og de stormede glædesstraalende hen til deres Mor og omfavnede hende.

„Nej — er Du hjemme?“ udbød de i Munden paa hinanden. „Aa, bare vi havde vidst det.“ Og nu kom en lang Forklaring over, hvorfor de var gaaet — hvor de havde været o.s.v. afbrudt af henrykte Udbrud over, hvor hyggeligt der var i Stuen og hos dem selv.

Den samme Historie gentog sig, da Bodil kom, og da endelig Halck stod i Døren, var Fru Beate lige ved at græde over at se hans bedrøvede Ansigt pludselig blive opklaret af et glad forundret Smil.

„Herregud,“ sagde han, „er D u hjemme — det var da dejligt.“

VI. KAPITEL.

Nej Drengene,“ udbrød Fru Halck glad, „er I gaaet ned for at møde Jeres Mor? Det var rigtignok pænt af Jer.“

Hun stak en Haand ind under hver Arm paa Drengene og vilde dreje ind ad Porten.

„Hvor I er kolde,“ sagde hun; „bare I ikke er blevne forkølede af at staa her — Maj Maaned er lumsk!“

„Mor,“ begyndte Niels, „kan Du ikke gaa et Stykke med ned ad Gaden, vi vil saa gerne tale med Dig — jeg og Hans Henrik.“

„Ja, men hvorfor skal vi gøre det paa Gaden, Børn? I fryser jo.“

„Nej, vi gør ikke,“ mumlede Hans Henrik. „Oppe i Lejligheden er vi jo aldrig alene mere.“

„Nej,“ nikkede Niels energisk, „det er det, der er det grusomme ved Frk. Loman, at man aldrig kan være i Fred for hende.“

„Men hvad er det, I siger, Drengene? Frk. Loman er da netop saa rar, synes jeg.“

„Ja, jeg ved godt, I siger, at jeg er menneskeuvenlig,“ sagde Niels, „men jeg lader mig nu ikke kalde for Nibbe af saadan et fremmed Menneske.“

„Kalder hun Dig for — kalder Frk. Loman Dig for Nibbe?“

„Ja!“ — Niels stod stille paa Fortovet; han havde sluppet Moderen og stod med knyttede Hænder og lynende Øjne.

„Ja — og mig kalder hun Hønsen,“ sagde Hans Henrik og skrabede forlegent i Stenbroen med den ene Fod, — „og det er da saa løjerligt — for vi er da ikke saadan Børn længere, vel?“

„Da i hvert Fald ikke hendes Børn!“ kom det kampberedt fra Niels.

„Nej, Gudskelov,“ udbrød Fru Halck med et lille Smil; „men jeg forstaar bare ikke, hvordan det kan falde hende ind, — hvordan dette er kommen?“

„Nej, men det er, fordi Du ikke ser saa meget til hende, Mor — som vi,“ forklarede Niels, „hun er saa kælen.“

„Ja væmmelig!“ sagde Hans Henrik.

„Ja, og saa kender hun os næsten ikke; hun har jo kun været hos os i 3 Uger, og saa gaar

hun og lader, ligesom det var hende, der var Mor.“

„Hvad er det, Du siger, Niels?“ Fru Halck standsede med et Ryk og saa paa ham.

„Ja, Du skulde blot vide, hvordan hun skaber sig,“ mumlede Hans Henrik.

„Hun gaar ligefrem og leger Far og Mor og Barn med os,“ fortsatte Niels indigneret. „Jeg er bleven Uvenner med hende.“

„Men Niels,“ udbrød Fru Halck bebrejdende. „Du har da vel ikke været uhøflig imod hende?“

„Jo — jeg har,“ kom det sagte og mut.

„Han sagde bare, at hun var en hysterisk Skabekrukke,“ trøstede Hans Henrik.

„Det er ikke rigtigt, Hans Henrik!“ rettede Broderen; „det var først bagefter, jeg sagde det — jeg sagde først meget høfligt og pænt til hende — at jeg flere Gange havde tænkt over det, og at hun maatte undskylde, jeg sagde det, men om hun ikke vilde være saa venlig, at lade være at rode mig i Hovedet med Hænderne, det taalte jeg ikke, at andre gjorde end min Mor.“

„Lille Niels,“ mumlede Fru Halck og trykkede Drengens Arm ind til sig.

„Saa gjorde hun det en Gang til og sagde, ‚lille Nibbe‘, og saa var det — at jeg kom til at sige — hysterisk Skabekrukke.“

„Ja, og saa blev hun rasende og satte sig ud paa sit Værelse og græd, og hun lovede, at hun nok skulde sige det til Dig og Far, naar I kom hjem.“

„Ja, men jeg kan da ikke forstaa det, Børn!“ Fru Halck saa forundret paa Drengene. „I var jo saa glade for hende de første Dage. Ikke sandt?“

„Ja — men hun er nu bleven altfor hurtig familær med os,“ mente Hans Henrik langsomt; „vi har vist været for venlige imod hende i Begyndelsen, det har hun ikke kunnet taale — hun havde det jo saa skrækkeligt i sin sidste Plads. Hun har fortalt os saa meget om, hvor væmmeligt det var.“

„Har hun fortalt Jer det?“

„Ja — hun sagde, hun manglede Forstaaelse der — og alt saadan noget Sludder.“

„Ja, efter min Mening er det nu en temmelig stor Misforstaaelse, at vi har faaet den Frøkenpige. Far kan heller ikke lide hende. Hun gaar ogsaa og fedter for ham.“

„Hvad er det, I siger, Drengene?“ Fru Halck saa paa sine Sønner med et vantro Smil.

„Er det ikke sandt, Hans Henrik?“ spurgte Niels.

„Jo, det er tydelig at se, hun gerne vil gøre sig lækker for Far!“

„Men i Gaar, kan Du tro, gav han hende en ordentlig en,“ nikkede Niels tilfreds. „Far sad inde i Dagligstuen og læste, og hun havde lige givet os vor Kakao — saa satte hun sig til at spille — den Du ved nok af Schubert, som Du saa tit spiller i Mørkningen.“

„Ja, ja,“ nikkede Fru Halck ivrigt, „og hvad saa?“

„Jo, først rejste Far sig op og gik ind i Sovekammeret — men hun blev ved at spille, og da han saa kom tilbage, sagde han ganske kort: Vær saa venlig, Frøken, ikke at spille her i Huset, uden De bliver opfordret til det.“

„Og hvad saa, Niels?“

„Ja, hun sagde kun ,naa!' og saa gik hun.“

„Og Far?“

„Ja, han sagde ikke mere, han satte sig til at læse igen, men det var tydeligt at se, at han var gnaven.“

„Saa var det derfor, hun var saa underlig adspredt i Gaar,“ sagde Fru Halck grundende.

„Ja, og det var ogsaa derfor, der var saa faa Kartoffler,“ vedblev Hans Henrik forklarende, „for de var brændt paa 2 Gange, mens hun sad og spillede!“

„Bodil kan heller ikke fordrage hende,“ begyndte Niels igen, „de skændtes godt i Gaar Efttermiddags, kan Du tro.“

„Niels!“ sagde Hans Henrik formanende.

„Ja, jeg siger jo heller ikke mere.“

„Er der da noget at sige?“ Fru Halck saa mistroisk paa Drengene, — „hvad er det med Bodil og Frk. Loman? Kaldes hun ogsaa Bodil ved et Kælenavn?“

„Ja — hun prøvede paa det,“ sagde Hans Henrik med et lille Smil, „og Bodil blev rasende; men hun har kun gjort det en Gang, for hun kunde vist selv høre, hvor tosset det lød, naar hun sagde: „Dille, Dille.“

„Mor, hun er ikke rigtig klog!“ sagde Niels bestemt.

„Ja men Dreng, er der mere mellem hende og Bodil? Jeg synes, jeg før kunde forstaa paa Hans Henrik, at der var noget — hvad?“

„Nej — nej, der var ellers ikke noget, vel Hans Henrik?“

„Nej — ikke noget videre da.“

Hans Henrik kunde ikke lyve, naar hans Mor saa ham ind i Øjnene.

„Nu har Du jo halvvejs sagt det, Dreng,“ sagde Niels irriteret; „nu kan vi jo ligesaa godt sige det ligeud.“

„I gør mig rigtig bange, Dreng!“ sagde Fru Halck og trak Vejret hastigt.

„Hun udspionerer Bodil,“ sagde Niels i en Tone, som afslørede han en alvorlig Hemmelighed. Han var ikke for ingenting en ivrig Beundrer af Conan Doyle.

„Udspionerer hende?“ gentog Fru Halck betuttet.

„Ja,“ nikkede Niels — „hun sørger for at faa et Ærinde ved den Tid, Bodil kommer fra Kursus, og saa gaar hun hen der i Nærheden og ser, om Bodil følges med nogen — Du forstaaer nok — om der er nogen, der gaar og venter paa hende.“

„Du skulde ikke have sagt det, Niels,“ sagde Hans Henrik bebrejdende, da han saa, hvor bleg Fru Halck pludselig blev.

„Ja men Mor,“ bad Niels sagte og indtrængende, „kan Du da ikke forstaa, at det er ikke Bodil — det er bare Frk. Loman, der er væmmelig? Havde jeg været i Bodils Sted, havde jeg slaaet hende.“

„Hvad sagde hun da til Bodil? Nu skal I sige mig det hele, Dreng!“

„Det er egentlig væmmeligt, at gaa her og sladre om hende,“ sagde Hans Henrik pludselig.

„Ja, men deroppe kan vi jo ikke komme

til at sige det," undskyldte Niels sig, „for saa bliver der jo bare Spektakel.“

„Hvad er det, der er sket mellem Bodil og Frk. Loman?“ gentog Fru Halck sagte og bestemt, „jeg vil vide det.“

„Jo — jo — nu skal Du høre. Hun havde en Dag set Bodil tale med en Herre paa Gaden — det var i forrige Uge — og saa drillede hun Bodil med ham — og Bodil blev rød i Hovedet og rasende.“

„Og saa blev hun ved at plage Bodil for at faa at vide, hvad han hed," supplerede Hans Henrik.

„Men Bodil vilde ingenting sige, og da hun ikke kunde blive fri for Frøkenen, gik hun sin Vej. Men Frøkenen har passet hende op flere Gange for at se, om hun endnu møder nogen, og det er det, Bodil er saa vred over.“

„Hvorfor siger Du ikke noget, Mor?“ spurgte Hans Henrik lidt efter.

„Hvorfor spørger Du, Hans Henrik?“ Niels var irriteret over Broderens Mangel paa Takt. „Kan Du ikke se, at Mor tænker!“

„Naa," sagde Hans Henrik og saa ligeud.

„Og saa sætter hun sig altid ind i Stuen, naar Premierlieutenant Dybo kommer ned for at læse Mathematik med Bodil," begyndte Niels

igen; „det bliver Bodil jo ogsaa ærgerlig over, og det kan jeg godt forstaa, — det vilde jeg ogsaa blive, hvis jeg var i hendes Sted.“

„Hun sagde forleden Dag, at hun syntes, vi skulde tage Premierlieutenanten i Pension — han var saa ene, sagde hun — ligesom hun selv. Ham gaar hun ogsaa og laver Øjne til.“

Fru Halck rystede paa Hovedet. „Jeg forstaaar det slet ikke,“ mumlede hun, „men lad os nu vende om, Dreng!“

De var komne et godt Stykke ned ad Gaden, de vendte nu om og gik hastigt tilbage mod Hjemmet.

„Der er en Ting til, vi vil tale med Dig om, Mor,“ sagde Niels og holdt lidt igen paa Moderen. „Men, det er bare glædeligt. Vi har mødt Oberstlieutenant Krog i Dag, og han spurgte, om vi ikke havde Lyst til at komme ned til Ejler i Pinseferien.“

„Er det sandt, Dreng?“ udbrød Fru Halck glad; „han har inviteret Jer ned til vor gamle By — det var da dejligt! Nej, hvor var det pænt af ham.“

„Saa faar vi Lov, Mor?“

„Ja — naturligvis, Dreng! Sagde han ikke noget om Bodil?“

„Jo — han sagde, hun maatte komme til

Sommer — for Anette skulde herind i Pinsen, derfor havde de saa god Plads til os.“

„Det var rigtignok en god Nyhed, I der gav mig ovenpaa alt det fæle, I lige har fortalt mig,“

„Mor!“ Hans Henrik standsede hende inde i Gaarden; „jeg kan ikke komme til at sige noget deroppe, og om Aftenen kan man ikke mere komme ind til Dig i Sovekammeret, fordi Bodil er der.“

„Hvad er det da, min Dreng?“ hviskede Fru Halck.

„Det er Støvler, Mor,“ sagde Niels kort, „han har jo gaaet og ødelagt de ny, fordi han henne paa Kursus sidder ved Siden af en Pige, som —“

„Nu dy'er Du Dig, Niels!“

„Du skal nok faa Støvler,“ skyndte Fru Halck sig at sige, mens hun lod, som om hun ikke hørte det sagte Mundhuggeri mellem Drengene.

De blev lukket ind af den smilende Frk. Loman, der med overstrømmende Venlighed hjalp Husets Frue af Tøjet. Hun kastede et hastigt Blik hen paa Drengene, der straks gik ind i Stuen, som om hun af deres Ansigtstryk vilde læse sig til, om de havde betroet sig til Moderen.

Inde i Dagligstuen var der flyttet lidt om, Bornholmeruret var stillet hen i et Hjørne af

Stuen, og en Lænestol var anbragt paa dens Plads.

„Ja, jeg har tilladt mig at foretage en lille Forandring i Arrangementet,“ smilede Frøkenen venligt, „man vinder en dejlig Vinduesplads paa den Maade. Den har jeg forpagtet om Dagen. Har Fruen set de dejlige Paaske- og Pinseliljer — jeg fik dem alle sammen for 2 Kr. Men vi skal da ogsaa mærke, det er Foraar, inde i Stuerne — ikke sandt?“

Frøken Loman var akkurat, som hun plejede at være — hendes Væsen var uforandret venligt og elskværdigt; men Fru Halck var pludselig kommen til at se anderledes paa hende.

Der var noget i den lille vævne, sortøjede Frøkens overstrømmende Væsen, der nu stødte hende.

Bodil kom først hjem, ligesom de skulde gaa til Bords. Hun var rødøjet og usædvanlig stille. Kaptajnen, der havde været vred over Omflytningen og til Drengenes store Glæde vilde have den ændret efter Middag, var ogsaa usædvanlig tavs. Drengene, navnlig Niels, saa fjendtlig paa Frøkenen, saa ofte Lejlighed gaves — men hun var den eneste frejdige. Hun var saa høflig, venlig og ivrig for at hjælpe, at hun irriterede dem alle.

Efter Middagen, da Uret igen var flyttet paa Plads, gik Drengene, som de havde faaet for Skik, op til Premierlieutenanten, og Bodil satte sig ind i Moderens og sit Værelse for at læse.

Fru Halck vilde egentlig gerne have passaret lidt med sin Mand, men det generede hende, at Frk. Loman sad der i Stuen med sit Arbejde. Hun kunde ogsaa se, at hendes Mand var ærgerlig derover, men ingen af dem sagde noget. Frøkenen kom nu og da med en Bemærkning, som Fru Halck nærmest besvarede af Godmodighed. Men da Aftentheen var nydt, og Drengene havde sagt Godnat, gik Fru Halck ud til Frk. Loman, der stod i Køkkenet og vaskede Theservicet af.

I samme Nu Fru Halck lukkede Køkkendøren efter sig, vendte den lille, mørke Dame sig kampberedt om.

„Slaa De kun til — slaa De kun til, kære Fru Halck,“ sagde hun, idet hun satte sig ned paa Køkkenstolen og brast i Graad, „Jeg vidste, det vilde komme. Jeg kunde se det paa dem allesammen — uh — Luften var, saa den isnede, inde ved Bordet baade før og nu — aa — at man dog ogsaa altid skal savne Forstaaelse! Saadan gaar det mig alle Steder, hvor jeg kommer — og jeg gør ved Gud mit Bedste.“

„Ja, De gør saamænd alt for meget,“ sagde Fru Halck venligt, „hvis jeg maa give Dem et godt Raad, Frk. Loman!“

„Aa — saa inderlig gerne,“ afbrød Frøkenen hende og blinkede med Øjnene.

„Saa skulde De hellere holde Dem lidt for Dem selv, til De bliver lidt mere kendt med os!“

„Ja men jeg har jo netop taget en Frøkenpigeplads, fordi jeg vilde betragtes som hørende til Familien,“ sagde hun lidt studst, „og De kan da ikke forlange, at jeg i min Fritid skal sidde inde i det Pige-kammer, der kun har Udgang til Køkkenet.“

„Min Datter har haft det Værelse, indtil De kom!“ indvendte Fruen kort.

„Ja men jeg kan ikke taale at være saa ensom,“ græd Frøkenen igen, „jeg maa have nogen at tale med og slutte mig til og være fortrolig imod! Jeg hører til den Slags Mennesker, der ikke kan være i et Hjem, naar jeg ikke er afholdt der. Jeg kan gøre alt for de Mennesker, jeg slutter mig til, men jeg maa have nogen at holde af.“

„Ja — det lyder rigtig kønt, det, De der siger,“ sagde Fru Halck, der stadig ikke, hvor megen Umage hun saa gjorde sig, kunde blive rig-

tig rørt over den kærlighedsfulde Frøken, „men en saadan Sympati kommer ikke hverken paa 2 eller 3 Uger, der maa længere Tid til! Naar man er saa — hvad skal jeg kalde det? — forceret som De, saa opnaar man ofte det modsatte af det, man ønsker, — man støder nemlig Folk fra sig. Der skal Tid til alt, Frk. Loman — og saa til at slutte Venskaber.“

„Da syntes jeg straks saa udmærket om Dem alle her,“ forsikrede Frøkenen, „og hvis De blot havde været lidt mere imødekommende imod mig, var jeg snart bleven som hjemme her, og det syntes jeg, Fruen kunde være rigtig godt tjent med — saa lidt som Fruen selv kan tage sig af Hjemmet!“

„Ja — se det er netop ogsaa det, jeg gerne vil sige Dem, Frøken — jeg er naturligvis meget glad over, at De pynter Stuen med Blomster —“

„Aa, jeg be'r,“ snøftede Frøkenen og pudsede Næse.

„Men derfor maa De rigtignok nødig forsømme andet Arbejde — hele Vasken staar endnu —“

„Gud — det har jeg helt glemt — Tøjet skulde jo have været lagt til Rulle. Men det er nu ikke min egen Skyld — for der var en Scene her, da Drengene — Sønnerne kom fra Skole.“

„Lad mig ikke glemme at sige Dem, Frk. Loman,“ afbrød Fruen hende, „at De ikke maa kalde Børnene ved Kælenavne. Vi holder ikke af det, min Mand og jeg — og Drengene er da ogsaa temmelig store til det.“

„Aa, det er en Vane, jeg har fra den sidste Plads,“ forklarede Frøkenen spidst. „Fruen behøver ikke at være bange — jeg skal ikke genere de unge Herrer mere. Jeg mærker nok, at jeg bliver fuldstændig misforstaaet. Jeg troede jo, da jeg kom her, og hørte, at Fruen hver Dag var ude at male; at der laa en Opgave for mig — og jeg har gjort mit Bedste for at erstatte Fruen og tage mig af enhver af Husets Medlemmer; men jeg forstaar nok, at jeg ikke har været rigtig heldig.“

„Der skal, som sagt, Tid til alting, Frøken Loman,“ sagde Fru Halck stille, hun kunde ikke rigtig komme til at forklare Frøkenen sin Mening — alt prellede ligesom af overfor denne lille overfladiske Dames Selvgodhed. „Og en Mor er det ikke saa let at erstatte,“ vedblev hun. „En Fremmed vinder ikke saadan lige straks deres Fortrolighed.“

„Naa—aa,“ kom det en Smule mere skarpt fra Frøkenen, „det er saamænd heller ikke altid, Moderen har den. Jeg tror f. Eks. ikke,

Fruen ved, at Frk. Bodil bliver fulgt hjem fra Kursus af en ung Herre — som jeg, i de 3 Uger jeg har været her, endnu ikke har set her i Huset? Aa, Gud, det var dumt af mig at sige det,“ stammede hun og kastede et sky Blik op paa Fru Halck, der ikke kunde faa et Ord over sine Læber — „men det er det, jeg siger, naar jeg mærker, at jeg ikke møder Sympati i det Hjem, jeg er i — saa bliver jeg saa underlig forstyrret. Fruen maa undskylde, det var ikke for at criticere Deres Datters Opførsel, jeg sagde det.“

„Hvorfor udspionerer De hende saa?“ spurgte Fru Halck roligt.

„Udspionerer hende? Og jeg, som troede, De vilde blive saa taknemlig over, at jeg passede paa Deres unge Datter, da De ikke selv har Tid til det! Nej, det er det, jeg siger — det er Misforstaaelse paa Misforstaaelse!“

Fru Halck havde en skarp Bemærkning paa Læberne, men hun betænkte sig.

„Ja — hvis De har troet, at det, at vogte paa min Datter — ved at passe hende op, naar hun gaar fra sit Kursus, — at musicere i Steedet for at passe Huset, og at kæle for mine Drenges hører ind under Deres Pligter, Frøken Loman, saa har det været en Misforstaaelse,“ sagde hun

med et lille Smil, „men det hele ordner sig jo nok med lidt Taalmodighed.“

„Ja, ikke sandt?“ udbød Frøkenen glad; „aa, jeg var saa bange for, at De vilde sige mig op! Vær De kun rolig — jeg skal nok tage mig i Vare for Fremtiden. Jeg har taget for hastig paa Vej — det er hele Sagen. Jeg skal nok beherske mig, og jeg er vis paa, De bliver tilfreds med mig.“

Fru Halck saa et Øjeblik betuttet paa Frøkenen, der smilede sjæleglad til hende.

„Lad os haabe det,“ sagde hun lidt tvungent, og saa skyndte hun sig at sige Godnat.

Men da hun om Aftenen kom ind i det lille Værelse ud til Baggaarden, hvor hun og Bodil efter Frøkenens Ankomst havde maattet flytte ind, var Bodil allerede i Seng og lod, som om hun sov.

Fru Halck lod, som om hun troede paa denne Søvn og klædte sig stille af.

Hendes Seng stod ved den modsatte Væg, og saa snart hun havde trukket Tæppet op over sig, slukkede hun Lyset.

I samme Nu lød der en sagte Graad henne fra den anden Seng.

Fru Halck satte sig op i Sengen.

„Lille Bodil,“ sagde hun sagte, „min egen lille Pige, hvad er der i Vejen?“

„Aa Mor — Mor —“ kom det hulkende ovre fra den anden Side af Værelset.

„Vent lidt, Bodil — nu tænder jeg og kommer over til Dig —“

„Nej — nej, Mor — det maa Du ikke,“ bad Bodil hastigt. „Du maa ikke tænde, nu kommer jeg over til Dig.“

Fru Halck laa stille og hørte paa de smaa, bare Fødders Trippen over Gulvet, og et Øjeblik efter knælede Bodil ved Siden af hendes Seng.

„Kom herop, Barn, her er Plads nok!“

„Nej, lad mig ligge her paa Tæppet, Mor, saa jeg kan gemme Ansigtet hos Dig.“

„Ja, men Du fryser jo, Barn!“

„Nej — nej — jeg ligger saa godt — hør nu blot paa mig.“

Fru Halck lagde den ene Arm beskyttende om Datterens Skulder. Bodil trak Vejret dybt, og saa kom hun med sin Bekendelse. Hun fortalte det altsammen — Rub og Stub. Om den unge Linds nærgaaende Kurmageri — om sine egne Tanker og Følelser overfor det, og om Brevet, han havde sendt hende, da hun havde holdt sig borte fra ham og ikke set ham i flere Maa-

neder. Hun indrømmede, at hun havde været svag nok til at møde ham, den Dag han havde skrevet og bedt hende om det; han havde været en Rejse i England og havde mødt hende Dagen før paa Gaden.

„Men — aa, Mor,“ her trykkede Bodil Ansigtet ned mod Moderens Skulder, „Du behøver slet ikke at være vred paa mig, fordi jeg gik til det Møde, for jeg vil sige Dig —“ her græd Bodil igen, og Fru Halck lod hende uforstyrret græde.

„Jeg ved godt, hvad Du mener, lille Bodil,“ hviskede hun. „Du opdagede ved det Møde, at Din Forelskelse i ham var gaaet over — ikke sandt?“

„Jo, Mor,“ udbød Bodil lettet og hævede Hovedet, „hvor kunde Du gætte det?“

„Lille Bodil — tror Du ikke, jeg kender min egen lille Pige?“

„Ja men Mor — Du ved slet ikke — hvor jeg skammede mig over, at jeg nogensinde havde kunnet længes efter ham.“

„Havde Du da det, Bodil?“

„Ja Mor,“ kom det skamfuldt. „Da han var rejst, fortrød jeg saadan, at jeg havde trukket mig tilbage fra ham og hans Søster. Men kan Du begribe det, Mor! Da jeg saa ham igen nu

for 5—6 Uger siden, brød jeg mig ikke en Døjt om ham.“

„Har Du da ikke set ham siden, Bodil?“

„Jo,“ sagde Bodil hurtigt, „jeg saa ham i forrige Uge. Han stod og ventede paa mig udenfor Kursus, men jeg sagde til ham, at han maatte ikke komme mere, jeg vilde ikke følges med ham mere — og jeg tror heller ikke, han kommer mere.“

Fru Halck trykkede Datteren ind til sig, som vilde hun beskytte hende mod tusinde Farer, men hun sagde ingenting.

„Jeg er kun saa bedrøvet over, at Du skulde have det at vide af det fremmede Menneske,“ græd Bodil igen; „jeg forsikrer Dig for, Mor, jeg vilde have fortalt Dig det hele af mig selv, men det blev jo først rigtig forbi i forrige Uge. Tror Du mig ikke nok, Mor, naar jeg siger, at det ikke var min Mening at skjule det for Dig?“

„Jo, jo, min egen Bodil,“ forsikrede Fru Halck, „jeg har saamænd vidst det længe. Du havde nemlig glemt Linds Brev ude i en af Dine Skolehandsker.“

„Du har vidst det?“ udbød Bodil og løftede Hovedet, og Fru Halck kunde høre paa Stemmen, hvor stolt og glad Datteren var over den

Tillid, hun havde vist hende. „Og Du gik ikke efter mig, Mor — og sagde ingenting til mig?“

„Nej, jeg kendte Dig jo, lille Bodil, og jeg stolede paa Dig.“

„Aa Mor,“ Bodil gemte atter Hovedet ved Moderens Skulder. „Du kan ogsaa godt stole paa mig, Mor,“ sagde hun alvorligt, „for Du kan tro, jeg er ikke længer saa barnagtig, som jeg før har været. Nej — jeg kan godt selv mærke, det er, ligesom jeg er vokset i den sidste Tid — der er kommen meget mere Alvor over mig — meget mere!“

„Er der det, min lille Pige!“ sagde Fru Halck og klappede hendes Kind. „Men nu skal Du have Tak, fordi Du kom herover, lille Bodil, og saa skal Du gaa i Seng.“

Bodil knugede sig atter ind til sin Moder, men da hun var kommen hen i sin Seng, forsikrede hun endnu en Gang, at hun i den sidste Tid var bleven „Aar ældre“.

„Jeg tænker og føler meget dybere, end jeg før har gjort,“ paastod hun.

„Og Du kan slet ikke tænke Dig, hvad der er Skyld i den store Forvandling?“ spurgte Fru Halck med en Antydning af et Smil om Munden.

Det varede et Par Sekunder, før Svaret kom.

„Jo, tænk Dig, Mor!“ Bodil sad nu op i Sengen og stirrede gennem Mørket hen mod den Kant af Værelset, hvorfra Moderens Stemme lød. „Jeg tror, det er Mathematiken, der er Skyld i det. Du aner ikke, hvor det klarer Ens Tanker at læse Matematik.“

Det var godt, det var mørkt, saa Bodil ikke saa det Smil, der nu laa om hendes Moders Læber. For hvordan mon hun vilde have udtydet det?

VII. KAPITEL.

Der var Frokostpavse ude paa de forenede Porcelænsfabriker.

Fru Halck sad lidt for sig selv og spiste sin Mad, mens de andre Damer, der hørte til samme Malerstue som hun, sad omkring et lavt Bord henne i et Hjørne af Atelieret og drak Kaffe. Efter Kaffen tændte de Cigaretter eller smaa Cigarer, og Passiaren gik livligt.

Under Paaskud af, at hun havde Hovedpine, havde Fru Halck trukket sig tilbage fra dem, og nu sad hun og lod, som om hun arbejdede paa den Tegning, der stod foran hende; i Virkeligheden var hun kun optagen af sine egne, triste Tanker. Hun var i rigtig daarligt Humør og saa uoplagt til at arbejde. Hun vidste godt, at hun aldrig kunde præstere noget, der tilfredsstillede hende selv, naar hun var saa mismodig og bedrøvet som nu.

Hun havde ogsaa haft saa mange Ærgrelser hjemme i den sidste Tid.

Den familiære og næsten paatrængende elskværdige Frk. Loman var rejst til 1ste Juni, og de havde faaet en ældre, svensk Pige i Stedet for, men Byttet lod ikke til at være meget bedre.

Den unge Fru Fritze havde nok talt om, hvor fordelagtigt det paa alle Maader var, at have saadan et dannet Menneske om sig, men der var selvfølgelig ogsaa uheldige Elementer i den Klasse, og de bedste foretrak vel at være hos et enligt Ægtepar i Stedet for hos en Familie med Børn.

Børnene havde hun ogsaa Bekymringer med. Drengene var ikke saa flittige, som de før havde været, og i den senere Tid tilbragte de ofte deres Fritid borte fra Hjemmet. Hun syntes ikke om det, fordi hun ikke kendte deres Venner saa godt og indsaa, at en stor By er farlig og fristende for Børn i den Alder.

I sit stille Sind ærgrede hun sig over, at hendes Mand ikke kunde tage sig noget mere af Sønnerne; men naar hun saa' hans forpinte Ansigt, der blev mere og mere forgræmmet, efterhaanden som Tiden gik, uden at han fandt en Virksomhed for sine udmærkede Evner, nænede hun ikke at bebrejde ham hans Mangel

paa Hensyn overfor dem alle og heller ikke det, at han i den senere Tid havde faaet den Vane at blive hængende oppe i Officersforeningen hele Formiddagen. Mange af Ugens Aftener tilbragte han nu ogsaa deroppe sammen med en Del ældre Officerer, Ungkarle og Enkemænd, der ikke havde noget at længes hjem til.

Bodil ængstede hun sig ogsaa over. Barnet havde været saa underlig stille og tilbageholdende efter den Aften, da hun saa pludselig havde betroet sin Moder den sidste Tids Oplevelser. Fru Halck kendte ganske vist sin lille Pige; hun vidste, at der var god Bund i hende, og hun stolede paa hende, men hun var alligevel ofte urolig for, hvordan det skulde gaa hende, for Bodil havde nu ikke nær saa megen Lyst til at læse, som hun før havde haft. Der maatte altsaa være noget andet, der optog hende. Fru Halck vidste godt, at det værste, hun kunde gøre, var at trænge paa for at faa Datterens Fortroelighed, men samtidig vidste hun dog, at havde hun blot haft lidt mere Tid til at tage sig af Bodil, vilde denne af sig selv komme frem med alt, hvad der optog hende.

Den 17 Aars Alder var vanskelig, især for en ung Pige med saa megen Fantasi og Følelse som Bodil.

Og endelig var det ogsaa Pengesorger, der trykkede Fru Halck.

Hun havde samme Lønning som Fritze her paa Fabriken; hun tjente ogsaa en Del ekstra ved Hjemmearbejde og fik stadig flere og flere Bestillinger, men alligevel var der til hendes egen store Forbavselse ikke Penge nok. Der blev nu brugt meget mere i Hjemmet af alt; ingenting forslog som før, nu, da det var fremmede Hænder, der skaltede og valtede med det hele.

„Kom herhen, Fru Halck, og hav det lidt hyggeligt med os andre,“ raabte Fru Olivia Svane, en ung, lovende Billedhuggerinde.

„Jeg har ikke Tid,“ sagde Fru Halck og begyndte at arbejde.

„Aa, Snak,“ vedblev Fru Olivia, „De bestiller jo ingenting. Er det maaske den lille Fru Fritze, De sørger over?“

„Hvad behager?“ Fru Halck drejede sig hastig om, „er der hændet Fritze noget?“

„Kære,“ Fru Olivia saa' sig omkring i den lille Kreds om Bordet, „hun spørger, om der er hændet Fru Fritze noget? Hun aner ingenting! Det er næsten Synd at fortælle hende det.“

„Hvorfor det?“ spurgte Fru Glimming — en lang, mager Dame med skarpe Træk og livlige, forskende Øjne. „Hun faar det jo alligevel at

vide. Deres Veninde, Fru Fritze, skal nok skilles! Jo—o — det er sandt,“ nikkede hun, da Fru Halck aldeles forfærdet stirrede paa hende. „Det er nok den unge Pige, der var i Huset hos Dem, der er Skyld i det.“

„Ja, tænk,“ fortsatte en tredie af Damerne, „Fritze opdagede det nok ved, at hun en Dag kom tidligere hjem end ellers, og da var der ingen hjemme — hverken Manden eller Frøkenen.“

„Det var da ikke saa graverende!“ indskød Fru Halck, der havde sat sig hen til Damerne og nu interesseret lyttede til deres Snak.

„Jo—“ forklarede Fru Olivia, „for lidt efter kom de cyklende sammen fra Skoven med straalende Ansigter og Bøgegrene paa Styret. Der havde de to muntret sig paa en dejlig Formiddagsskovtur, mens Fritze stod herude og sled i det.“

„Nej, hvor det dog var skammeligt,“ udbød Fru Halck indigneret.

„Det synes jeg slet ikke,“ sagde Fru Glimming og tændte sig en ny Cigar; „det er da saa ganske naturligt. Lejlighed gør Tyve, ved De nok. Der sad Manden og den unge Pige alene hjemme — de havde begge to Cykler og Tiden for sig — og det er Foraar — Skoven er skøn —

hvorfor skulde de ikke lade sig lede af den Stemning, der har betaget dem?"

„Ja men Fritze? Det er jo hende, det gaar ud over.“

„Fritze har jo sin Kunst,“ sagde Fru Glimming med lidt Haan i Stemmen.

„Tror De, den hjælper et Menneske over en Sorg?“ sagde Fru Halck og saa' vantro paa den Talende.

„En virkelig Kunstner bliver ikke ulykkelig paa samme Maade som andre Mennesker,“ hævdede Fru Glimming. „Han sætter sin Sorg som sin Glæde om i Kunst.“

„Naa—aa,“ sagde Fru Olivia godmodigt og lo — „saa skal Kunsten nu allenfals være større end Fritzes. En virkelig stor Hjertesorg kan man nu ikke omsætte i Udarbejdelse af Blomsterglas og Porcelænsdyr. De Ord „Kunst“ og „Kunstnere“ bliver nu i det hele taget meget misbrugt. Vi har alle herude et meget pænt lille Talent for Maling og Modellering — men Kunstnere! Hvad? Skal vi ikke lade være at skabe os — det er ved Gud ingen af os!“

„Nej,“ nikkede Fru Halck, „Fru Svane har Ret.“

„Hvad beviser da hendes Modsigelse?“ smi-

lede Fru Glimming spydigt. „Det betyder jo i Virkeligheden kun, at Fru Svane er Dilettant.“

„Nej, ved De nu hvad, Fru Glimming,“ fo'r Olivia Svane op. „De skulde nødig tale om Dilettanteri — skulde det gøres op, hvem af os der faar mest solgt —“

„Men Kære,“ afbrød Fru Glimming hende smilende, „hvad har Salget af Ens Frembringelser med Kunst at gøre? Det er jo dog en Kendsgerning, at det altid er Middelmaadigheden, der hurtigst trænger sig frem — de virkelige Talenter har altid den bitreste Kamp.“

Fru Olivia vilde give et skarpt Svar, men Fru Halck tyssede paa hende.

„Fru Glimming har jo Ret, Fru Svane,“ sagde hun sagtmodig. „De sagde jo selv før, at de fleste af os herude kun var nettede, smaa Talenter, og jeg synes, det var en meget træffende Bemærkning; men saa er det jo inkonsekvent at blive fornærmet over, at Fru Glimming kalder os Dilettanter. Jeg regner da ikke mig selv for andet.“

„De er en fornuftig Kone, Fru Halck,“ sagde Fru Glimming efter en lille Pavse, „en Due skal ikke tro, at den er en Ørn; forresten er jeg slet ikke sikker paa, om ikke netop De ejer mere af den virkelige Gnist end — saa mange andre.“

„Nej, det gør jeg ikke,“ forsikrede Fru Halck, „og det bedste Bevis paa det er, at jeg saa udmærket kunde lade være med at male andet end smaa Foræringer til Slægt og gode Venner.“

„Det var underligt!“ mumlede Fru Glimming og saa paa hende. „Føler De da aldrig saadan en Uro og Trang i Dem til at præstere noget udmærket — jeg mener i kunstnerisk Retning — noget — der med ét Slag kunde gøre Dem berømt?“

„Nej,“ forsikrede Fru Halck stille, „er der noget, jeg bryder mig lidt om, saa er det at blive berømt. De ved jo godt, Fru Glimming,“ fortsatte hun lidt bebrejdende, „at jeg kun maler for at tjene Penge.“

„Det var et grimt Motiv,“ sagde Fru Glimming haardt.

„Gud ved, af hvilken Grund hun da skulde gøre det?“ spurgte Fru Svane nysgerrigt.

„En sand Kunstner arbejder kun, fordi en indre Magt driver ham til det — fordi han simpelt hen ikke kan lade være.“

„Det er stadig Genierne, De taler om, Kære,“ sagde Fru Svane og rystede atter drillende paa Hovedet; „alt det, De siger, ved vi jo saa godt passer for de enkelte store Genier, men der er saa faa Genier til, og De forenede Porcellæns-

fabriker kan godt hjælpe sig med de smaa, nette Talenter, ved De nok.“

„Lad os to heller høre op med den Diskussion, Fru Svane,“ sagde Fru Glimming skarpt, „vi to bliver jo dog aldrig enige. Dem, Fru Halck, vil jeg meget gerne tale noget mere med. Jeg tror, jeg forstaar Dem, og det kunde gerne være, jeg kunde hjælpe Dem!“

Frokosttiden var nu forbi, og enhver gik til sit Arbejde.

Fru Glimming, der var i Slægt med Direktøren for de forenede Porcellænsfabriker, havde en ret selvstændig Stilling, der blev lønnet særlig godt. Hun var ikke afholdt, dels fordi hun var temmelig overmodig og ret skarp i sin Dom, dels fordi de fleste af Damerne mente sig til-sidesatte paa hendes Bekostning. Fru Olivia Svane var en af dem, der absolut ikke vilde indrømme Fru Glimming noget stort Talent.

Fru Halcks Arbejde havde ikke megen Art den Dag. Til alle sine egne Bekymringer havde hun nu faaet en oprigtig Sorg over Fritze.

Hvor det dog gjorde hende ondt for den unge Kone, der i sin Iver og Stræbsomhed havde taget fejl af Vejen til Lykken! Og hvor var det sørgeligt, at Menneskene saa lidt formaaede at hjælpe hinanden.

Lidt før de skulde gaa, kom Fru Glimming hen til hende og spurgte, om de skulde følges ad hjem, og da Fru Beate samtykkede, blev Fruen staaende og saa paa hendes Arbejde.

„Det vil nok ikke rigtigt gaa for Dem i Dag, Fru Halck,“ sagde hun.

„Nej,“ indrømmede Fru Halck oprigtigt, „jeg er saa uoplagt — og saa ked af det; jeg har i Dag været ligefrem fortvivlet over, hvor langsomt Timerne sneglede sig afsted.“

„Ved De, hvoraf jeg tror, at Deres underlig nervøse Sindsstemning kommer?“ spurgte Fru Glimming, mens de gik ned ad den store Allé, der førte bort fra Fabriken.

Fru Beate nøjedes med at se spørgende paa hende.

„Jeg tror, det virkelige Talent er ved at bryde frem i Dem,“ sagde Fru Glimming alvorligt. „Det koster altid Kamp. Jeg har lagt Mærke til, at der i flere Dage har været saadan en underlig Uro over Dem, og jeg har netop gerne villet tale med Dem, fordi jeg ved, at De nu kan trænge til et godt Raad. Kære Fru Halck — vær nu stærk — glem alt det, der hindrer Dem i helt og fuldt ud at hengive Dem til Deres Kunst — kast Broen af bag Dem og vie saa alle Deres Evner og Kræfter til Deres Arbejde.“

„Nej, det kan jeg virkelig ikke,“ forsikrede Fru Halck ligefrem, „husk — jeg har baade Mand og Børn!“

„Aa — denne Halvhed — denne Halvhed,“ sukkede Fru Glimming, „det er den, der ødelægger alt! De bliver aldrig til noget rigtigt, før De koncentrerer Dem, samler alle Deres Evner om et eneste ene.“

„Ja, men jeg bryder mig ikke om at være mere end jeg er, Hustru for den Mand, jeg holder af, og Mor for mine Børn.“

„Ja — jeg ved det jo — De er totalt blottet for Ærgerrighed,“ smilte Fru Glimming spot-tende. „Men jeg troede dog, De var klog nok til at indse, at De vilde gavne baade Deres Mand og Børn og hele Hjemmet mere, hvis De først og fremmest sørgede for at blive til noget som Kunstnerinde. Det er først, naar De har en fremragende Stilling, at De kan tjene nok til, at hele Maskineriet derhjemme kan gaa uden Dem. Først da kan De gøre noget rigtigt for Deres Børn, lade hver af dem følge sin Lyst og sit Kald — for ikke at tale om, hvad De saa kunde gøre for Deres Mand! Jeg forstaar saa godt alt, hvad der rører sig i Dem, Fru Halck. De er utilfreds med Dem selv, med dem derhjemme og med Deres Kunst, og saa glemmer de helt,

at det netop er i den sidste, De skal søge Hjælp og Støtte. Ja, De vil naturligvis faa et Par, ja, maaske flere strenge Aar, men hvad betyder saa det, naar Sejren er vunden? Er De først anerkendt, har en virkelig Position i Kraft af Deres Kunst, saa har De Magt til at gøre alle Deres Omgivelser lykkelige! De kan ikke alene hjælpe Deres Børn til Lykke, De kan først og fremmest skaffe Deres Mand noget at bestille. Ja, jeg mener, hvad jeg siger; har man Penge og Anseelse, Kære, kan man faa alt! Naa, ja, jeg sagde før, at det var grimt at arbejde blot for at tjene Penge; men derfor siger jeg jo ogsaa, tænk kun paa Deres Kunst foreløbig — saa maa Pengene komme bagefter.“

„Det lyder meget smukt, Fru Glimming,“ smilte Fru Halck bedrøvet, „men De glemmer hele Tiden, at jeg jo ikke er alene; hvad skal der blive af de andre, mens jeg blot tænker paa min „Kunst“, som De siger?“

„Ja, men Kære, man kan virkelig ikke saadan stykke sig ud,“ nikkede Fru Glimming afgjort; „det kommer der jo blot den rene Elenighed ud af. De kan tro, jeg har Ret,“ vedblev hun lidt efter, „og der vilde falde meget mere Ro over Dem, hvis De fulgte mit Raad.“

„Ja, urolig og bedrøvet, det er jeg,“ indrømmede hun.
Mor er ikke hjemme.

mede Fru Halck og bed sig i Læben; „men om det vilde hjælpe, hvis jeg rev mig helt løs hjemmefra, det tvivler jeg dog paa.“

„Tænk nu over, hvad jeg har sagt,“ sagde Fru Glimming overtalende. „De skal se, De giver mig nok Ret tilsidst.“

De to Damer, hvis Veje nu skiltes, rystede hjerteligt hinandens Hænder og gik hver til sit.

Fru Beate var rørt over den venlige Kollegas deltagende Ord. Paa en Maade var de jo meget opmuntrende, og Fru Glimmings Raad var maaske ogsaa klogt, men hvorfra skulde hun faa Mod til at følge det?

Det vilde kun føre hende endnu længere bort fra alle hendes Kære.

Men hvis det nu kun var for en kort Tid, og hvis hun ved helt at ofre sig for sin Kunst, som Fru Glimming havde sagt, kunde tjene saa meget, at det virkelig mærkedes som Fortjeneste og ikke blot som et lille Bierhverv — saa kunde hun dog virkelig udrette noget af Betydning for dem alle!

Der kunde gaa Aar, maaske flere Aar, før hun kom saa vidt, havde Fru Glimming sagt.

Aa, det gjorde ondt at se ud i en Fremtid, hvor de, hun holdt af, ikke var med, selv om hendes Maal kun var at mødes med dem, naar Trængselsaarene var overstaaet.

Hvordan skulde hun holde ud at være endnu mere borte fra dem?

Der gik jo ikke en Dag, uden at hun længtes efter dem, ja, det kunde ligefrem græde i hende af Sorg over, at hun maatte gaa bort fra dem, at hun skulde tvinge sine Tanker hen paa noget, som de ikke var med i.

Aa, hvor var hun træt, træt af at arbejde, træt af at tænke, for alle hendes Tanker kørte i Ring.

Hun forstod slet ikke sig selv rigtigt. Hendes Arbejde, der før havde glædet hende saa meget, udførte hun nu rent mekanisk, det gjaldt nu kun om at blive færdig med det. Og naar hun saa kom hjem, syntes hun heller ikke, at hun der fandt den Hvile og Glæde, som hun altid længtes efter, naar hun var borte fra Hjemmet.

Noget galt var der i det hele Forhold, som det havde udviklet sig, det indsaa hun klart, og hun var saa utilfreds med sig selv, som aldrig før. Hun kunde længe nok søge at skyde Skylden over paa de andre, men dybt inde i hende var der en Stemme, der talte et helt andet Sprog.

For Fru Halck havde altid haft en vaagen Samvittighed.

VIII. KAPITEL.

Bodil saa op paa Bornholmeruret — nej, nu var Klokken virkelig 25 Minutter over 4, og han var ikke kommen endnu! Han, der plejede at være saa præcis! Bare han dog ikke var bleven syg.

Hun gik ud i Entréen og lyttede, nej, der lød ikke Trin ned ad Trapperne. Hvad kunde der dog være i Vejen? Havde han glemt hende i Dag? Nej — det var ikke tænkeligt — men — saa maatte han jo være syg.

Hun holdt ikke ud at gaa i den Uvished længer, nu vilde hun gaa op og ringe paa, og spørge, om han maaske ikke havde i Sinde at hjælpe hende med Mathematiken i Dag.

Hun kunde ligefrem ikke forsvare at lade være. Sæt han nu laa deroppe og — og var bleven alvorlig syg! Det var jo ikke mere end

almindelig Høflighed at gaa derop og spørge til ham. Saa flink som han havde været imod dem — imod hende.

Saadan som de nu kendte hinanden, kunde der da ikke være det mindste upassende i det.

Forresten var hun ligeglad. Passende eller ikke passende, hvad betød det, hvis der virkelig var tilstødt ham noget alvorligt. Og jo mere hun tænkte over det, jo fastere blev hun overbevist om, at der maatte være hændet ham noget usædvanligt, ellers vilde han aldrig have ladet hende vente.

Hun tog sig op til Kinderne, som hun havde for Vane, naar hun mærkede, at Blodet jog op i dem, men saa fattede hun en rask Beslutning — hun rev Entrédøren op, løb hastigt op ad Trapperne og uden en Gang at give sig Tid til at puste færdigt ringede hun paa.

Hun havde ikke været her oppe siden hin Dag for mange Maaneder siden, da hun var tyet til Premierlieutenant Dybo om Hjælp med Mathematiken for at undgaa at bede Thilde Linds Broder derom, og mens hun stod og ventede paa at blive lukket ind — for ligesom sidst maatte hun vente — fik hun Taarer i Øjnene ved at tænke paa, hvor god og hjælpsom Gert Dybo havde været mod hende og Brødrene.

Underligt nok var det ikke før gaaet op for hende, hvor taalmodig og opofrende Premierlieutenanten havde været mod dem. Hun havde i hvert Fald taget imod det som noget saa selvfølgelig, og først i Dag, da han blev borte, forstod hun rigtig, hvor dybt hun vilde savne ham, hvis hun aldrig mere skulde se ham.

Bodil begyndte at blive utaalmodig, hun ringede endnu en Gang paa — stærkt og længe.

Saa! Det hjalp, nu lød der endelig Trin indenfor — — aa, nu forstod hun det, han havde naturligvis sovet! Hun skulde ordentlig drille ham, at han laa og sov en saa smuk Eftermiddag bort — det var helt Sommervej i Dag.

Der stod han saa i Døren, og de spøgefulde Ord, Bodil havde paa Læben, døde bort, da hun mødte hans bedrøvede Blik.

„Men — hvad er der sket?“ næsten hviskede hun og gik uden at vente paa hans Indbydelse forbi ham ind i Stuen.

Han fulgte langsomt efter og lukkede Dørene bag sig, og da han stod i Stuen foran hende og igen saa paa hende, syntes Bodil, hun aldrig i sit Liv havde set et Blik saa knugende bedrøvet som det, han fæstede paa hende.

„Vil De ikke sige mig, hvad der er sket?“ bad hun.

„Jo —“ nikkede han og gik hen til Skrivebordet, hvor han tog Kundgørelsen, som han rakte hende. „Der er ikke sket andet, end hvad jeg ventede, men det rammer mig alligevel haardere, end jeg troede, det vilde gøre. Det er —“ hun saa tydelig, at hans Mund skælvede, og han bed sig i Læben, før han fortsatte — „jeg er sprungen forbi — der er udnævnt tre yngre Kammerater.“

„Aa,“ sagde Bodil sagte og spærrede Øjnene op for at holde igen paa Taarerne, der trods alle hendes Anstrengelser løb ned ad hendes Kinder; „det er forfærdelig sørgeligt.“

„Ja.“

Han sagde kun det ene Ord, men Bodil, der hele Tiden stirrede paa ham, syntes pludselig, at der ikke kunde gives nogen større Sorg end den, han bar paa, og hun følte paa en Gang den mest brændende Lyst til at hjælpe dette Menneske, der var saa ulykkeligt og saa ene.

„Er der — er der slet ikke noget Haab —?“

Hun vidste godt, at der ikke var det ringeste Haab, at hans Orlov udløb til November, og at han saa vilde blive afskediget; naar hun alligevel kom med dette Spørgsmaal, var det, fordi hun havde saa ondt af ham, at hun ikke vilde lade ham mærke med, at hun vidste Besked.

Han svarede hende slet ikke, fæstede blot

de saa mærkelig rolige, graa Øjne paa hende, og straks slog hun beskæmmet Blikket mod Jorden.

Der blev en lille Pavse. Han gik hen til den aabne Altandør og saa ud over Tagene, og hun blev siddende henne paa Stolen ved Døren og saa paa ham, til Taarerne blændede hendes Øjne.

„Jeg kan da heller ikke begribe, hvordan det kunde gaa til,“ udbød hun pludselig, og da han med et Ryk vendte sig mod hende, saa hun paa hans underlig trætte Smil, at han havde forstaaet hende.

„De kan ikke forstaa, Frk. Bodil,“ sagde han stadig med det samme Smil, „hvordan det gik til, at jeg blev — den gale Lieutenant — ikke sandt? Det kom lidt efter lidt og gik ganske naturligt til.“

„Ja, for det er jo det, der er Skyld i denne sidste Skuffelse,“ sagde Bodil og saa paa ham, „og nu har De boet her hos os snart et Aar, og jeg har talt med Dem hver eneste Dag, og aldrig — aldrig kunnet mærke at — at —“

„At jeg var gal?“ fortsatte Dybo og saa paa hende og smilede igen.

„Jeg synes, det er saa uretfærdigt, saa op-rørende!“ udbød hun indigneret.

„Ja, det har jeg naturligvis ogsaa ofte syntes,“

sagde Dybo og begyndte at gaa frem og tilbage i Stuen, „men underlig nok, Frk. Bodil,“ — her standsede han foran hende og saa paa hende, — „netop mens jeg har boet her, er det gaaet op for mig, at jeg i Grunden selv bærer Skylden for, som det er gaaet mig.“ Og da Bodil vilde ripostere, fortsatte han hurtigt. „Ja jeg mener, jeg har givet Folk Anledning til at falde over mig. Det er mig, der ikke har forstaaet Folk i Garnisonen og ikke omvendt. Folk er slet ikke saa slemme, naar man blot forstaar at rette sig lidt efter dem. Min Fejl var alt-saa den, at jeg ikke forstod det.“

„Forstaar De ikke at rette Dem efter Folk?“ udbrod Bodil forundret. „De, som har været saa mageløs imod Drengene og mig og os alle.“

„Ja,“ nikkede Dybo med et pludselig Blink i Øjet, „det, De der siger, bekræfter netop hvad jeg før sagde. Derovre i Garnisonen var jeg stadig paa min Post for at behage Folk, for at gøre dem tilpas, og i mine Bestræbelser for at takkes dem bar jeg mig saa tosset ad, at Folk syntes, jeg var gal. Da jeg kom herind — ja, jeg kan godt sige det lige ud — var jeg saa knækket, at jeg var ganske ligegyldig overfor Folks Syn paa mig, saa blev mit Væsen naturligt, og nu forstod ingen, at jeg var gal.“

„Det forstaar jeg ikke,“ sagde Bodil.

„Jo, se nu — hvis det var, før dette var hændet mig, at De var kommen og havde bedt mig læse Mathematik med Dem, saa vilde jeg i min Glæde over, at nogen søgte Hjælp hos mig, have baaret mig saa tosset ad, at De straks vilde have anset mig for at være gal, eller i det mindste noget underlig, og saa var De løbet Deres Vej straks.“

„Det tror jeg ikke,“ sagde Bodil, „men jeg forstaar Dem godt. Folk har ikke kunnet tro paa Deres Uegennyttighed og Godhed, og naar Folk ikke kan fatte noget, saa tror de aldrig, at det er dem selv, der er noget galt med, men at det er den anden, der er gal.“

Gert Dybo nikkede og begyndte igen at spadserere frem og tilbage.

„Ja, og hvad nytter det saa,“ sagde han med et Suk, „nu er det jo for sent.“

„Ja men hvorfor vil De da opgive at kæmpe?“ udbrød Bodil ivrigt, „hvorfor vil De lade Dem afskedige paa Grund af Galskab, naar De ikke er gal?“

„Hvordan skulde jeg bære mig ad med at bevise, at jeg ikke er det?“

„Ja — det — det — ved jeg ikke,“ sagde Bodil forvirret, „men jeg synes da, at ethvert

Middel maa forsøges, det gælder jo virkelig noget — ikke sandt?“ Og da han forundret saa paa hende, vedblev hun ivrig og rødmende, „Ja jeg mener — De bliver jo aldrig lykkelig, hvis De virkelig bliver afskediget fra Hæren, fordi De er gal.“

Dybo gik hen til Skrivebordet og stod lidt med Ryggen til hende, men vendte sig saa pludselig om og spurgte skarpt:

„Hvad mener De da, jeg skulde gøre?“

„Jeg mener, De skulde forsvare Dem!“ sagde Bodil og saa paa ham med funklende Øjne; nu havde hun faaet alt sit Mod igen. „Jeg tror, De skulde give en ordentlig lang Indberetning til Ministeriet om hele Deres Liv, og en Forklaring over, hvordan det efter Deres Mening er gaaet til, at Folk er kommen til at anse Dem for at være — gal. Der maa da kunne findes nogle undskyldende Momenter i Deres Fortid.“

Gert Dybo havde lyttet til den unge Piges Tale med saadan et underligt Smil.

„Sig mig, Frk. Bodil,“ sagde han pludselig. „Har De Lyst til at høre, hvad der allerførst gav Anledning til, at man sagde, jeg var gal?“

„Ja ja,“ hviskede Bodil, rørt og stolt over, at han fandt hende værdig til sin Fortrolighed.

„Jeg maa først fortælle Dem,“ begyndte han,

„at jeg aldrig har kendt mine Forældre. De døde begge, mens jeg var en ganske lille Dreng, og saa kom jeg i Huset hos min eneste Slætning, en meget rig Grosserer, der var min Faders Onkel. Han havde haft en Datter, der havde holdt af min Fader; det var min Grandonkels Mening, at de to skulde have hinanden, og da min Fader giftede sig med min Moder, vilde hans Onkel aldrig se ham mere og aldrig hjælpe ham. Men da jeg saa pludselig kom til at staa alene i Verden, tog han mig for Navnets Skyld til sig. Hans Datter var død, og han var Enkemand, da jeg kom der i Huset. Han hadede mig, og jeg kan ikke huske en eneste Dag af min Barndom, da jeg ikke var bange for ham. Alle Mennesker troede, at jeg skulde arve ham, men efter hans Død var hans store Rigdom omsat i Legater, og jeg fik kun saa meget, at jeg akkurat kunde eksistere, til jeg havde faaet min Eksamen; det var den Gang Mening, at jeg skulde være Søkadet.

Jeg fik en Formynd, der først satte mig i Pension hos en Skolelærerfamilie med flere Børn, og der havde jeg det udmærket. Jeg holdt saa meget af baade Manden og Konen og Børnene, det var saadan et godt og hyggeligt Hjem i Modsætning til min Grandonkels triste Hus.

Den ældste Søn skulde ogsaa være Kadet, og han og jeg blev Venner, saadan rigtig Hjertensvenner, som man læser om i Ingemanns Romaner. De eneste glade Timer i min Barndom skylder jeg det Hjem. Saa kan De tænke Dem, hvor fortvivlet jeg blev, da jeg en Maanedstid, før jeg skulde op til Eksamen, fik Ordre fra min Formynder til at flytte fra Skolelærerfamilien og hen til en Lægeenke, der foruden mig havde et Par andre Pensionærer. Enken var fattig, og der var meget uhyggeligt i hendes Hjem, saa jeg begreb ikke, hvad min Formynders Mening var med at flytte mig. Først 4 Aar efter, da jeg tilfældig traf Enken, betroede hun mig, at hun en Gang havde laant de 800 Kr. af min Formynder, som hun skulde have haft for mig — og som han nu indkasserede, mens jeg spiste Pengene af ved hendes fattige Bord. Naa, jeg bestod min Eksamen som Nr. 1, men min stakkels Ven, Skolelærersønnen, dumpede. Jeg blev saa ulykkelig herover, at jeg slet ikke brød mig om min egen gode Eksamen, og da min Ven fortalte mig, at han nu vilde gaa til Koffardis, sagde jeg en Dag henne hos min Formynder, at det havde jeg ogsaa den største Lyst til.

I Stedet for nu at foreholde mig det barn-

agtige i at kaste en fast Stilling bort o.s.v. — roste min Formynder mig for mit trofaste og uegennyttige Venskab, og han udtalte som sin Mening, at jeg maaske vilde befinde mig langt bedre ved at blive fri Sømand til Koffardis end ved det mere tvungne Officersliv paa Marinens Skibe — og saa lod han mig — med den gode Eksamen — tage min Afsked. Og det var den Koffardikaptajn, hos hvem jeg fik min første Hyre, der for første Gang sagde til mig — at jeg var gal, da han fik at vide, hvorfor jeg var kommen ombord paa hans Skib. Aaret efter mødte jeg min Formynders Nevø som Søkadet, og han fortalte mig, at han skyldte mig sin Stilling. Der blev det Aar kun taget 10 Kadetter ud, og var jeg ikke gaaet, var han ikke rykket op!“

„Aa, at Folk kan være saa onde,“ udbrød Bodil pludselig.

„De var slet ikke onde, Frk. Bodil,“ sagde Dybo, „det var mig, der var dum eller gal, og man maa selv tage Konsekvenserne af sine Handlinger. Men jeg havde betalt Lærepenge, og jeg havde virkelig ogsaa lært at være forsigtig. Jeg havde lært at stole mere paa mig selv og mindre paa andre. Saa blev jeg langt om længe Premierlieutenant i Hæren og kom straks ud til en Gar-

nison. Jeg var nu bleven indesluttet og lidt mistroisk maaske og passede derfor daarligt ind i den lille eksklusive Kreds, som Regimentets Officerer dannede.

Jeg kunde nu indse, hvor dumt og latterligt jeg havde baaret mig ad tidligere. Min Tilidsfuldhed, min blinde Tro paa mine Medmenneskers Retfærdssands og Godhed og min enfoldige Hengivenhed for mine Venner var borte. Jeg vidste godt, at der virkelig gaves brave og retskafne Mennesker i Verden, men mine Erfaringer havde lært mig, at jeg havde Vanskelighed ved at skelne mellem godt og ondt — og saa blev jeg endnu mere forsigtig. Jeg var bange for Folk. Jeg vilde navnlig nødig i Selskab, og derfor undgik jeg særlig Officerernes Damer. Det blev naturligvis straks bemærket, og hvad skal Folk fordrive Tiden med i en Garnison? Nu morede Damerne sig ligefrem med at overfalde mig, naar de traf mig paa Gaden. Saa sagde man om mig, at jeg var „sær“. Jeg søgte Forsættelse til en anden Garnison og levede om muligt endnu mere eksklusivt der, og der fik jeg saa Benævnelsen „gal“ knyttet til mit Navn. Ja, paa en Maade har jeg vel ogsaa været gal — for jeg var altfor saarbar. Fra min Sømandstid var mine Hænder lidt mishandlede,

det hørte jeg en Gang en Bemærkning om, og nu ved De, hvorfor jeg altid gaar med Handsker inde i min Stue. Jeg passede nøje paa, at der ikke kunde siges noget om min ydre Optræden, men jeg maa jo have baaret mig helt forkert ad, naar Resultatet af mine Anstrengelser for at være ulastelig bliver, at man afskediger mig fra Hæren, fordi jeg er „gal“. Ja — nu kender De min Livshistorie Frk. Bodil,“ sluttede Gert Dybo; „til saadan en lille ufordærvet Pige kan jeg nok fortælle den — jeg havde næppe gjort det til et voksent Menneske.“

„Hvad behager?“ udbrod Bodil og glemte helt sin Medfølelse, „er jeg maaske ikke et voksent Menneske, jeg fylder jo 18 Aar til Februar?“

„Om Forladelse,“ bad Dybo og smilede bedrøvet, „der ser De, jeg bærer mig jo altid forkert ad, jeg er og bliver den gale Lieutenant, Frk. Bodil.“

„Nej. De er slet ikke gal,“ sagde Bodil med en pudsig Overlegenhed, „men af os to — er det mig, der er den Voksne og Dem, der er Barnet. Saa meget kan jeg se. Alt det, De har lavet af galt i Garnisonen, er jo kun Barne-
streger, som De aldrig vilde have begaaet — hvis — hvis —“

„Hvis hvilket?“ spurgte Dybo interesseret.

„Hvis De havde haft et rigtig voksent Menneske til at lede Dem,“ sagde Bodil og blev lidt rød i Hovedet.

„Det kan saamænd gerne være, De har Ret,“ sagde Gert Dybo langsomt og eftertænksomt.

„Jeg er glad over, at De har fortalt mig alt det om Dem selv,“ vedblev Bodil, og rakte ham Haanden, „det var pænt af Dem, og De kan tro, jeg skal ikke misbruge Deres Tillid. Bare vi kunde finde paa noget, saa De kunde blive i Hæren.“

„Kære Barn!“ Dybo rystede paa Hovedet, „Ministeren sagde selv til mig, at jeg sikkert vilde faa min Afsked, naar det Aars Orlov, der blev tilstaaet mig, var udløbet — og jeg er jo ogsaa i Dag bleven sprunget forbi til Kaptajn.“

„Ja, hvad gjorde det, naar De bare blev i Hæren —“

„Nej, naturligvis — men jeg bliver der altsaa ikke.“

„Kender De slet ingen af Ministerens Venner?“ spurgte Bodil pludselig.

Dybo saa med et bedrøvet Smil paa hende.

„Nej,“ sagde han, „jeg kender ingen, der kan hjælpe mig.“

„Jeg kender nok en,“ nikkede Bodil, „og det er min Gudfar, General Hammel; men jeg

har ikke talt med ham siden min Konfirmation for tre Aar siden, fordi han er bleven Uvenner med Far over forskellige Ting. Han kunde heller ikke lide, at jeg skulde være Student — han er saa gammeldags og saa heftig, maa De vide. Jeg tror nok, han kunde hjælpe Dem, for han kender alle, og saadan en gammel Mand faar næsten alt, hvad han beder om. Det er ogsaa uheldigt — ja ligefrem sørgeligt — at vi er blevne Uvenner med ham.“

„Det er saa smukt af Dem, Frk. Bodil, at tænke saadan paa mig,“ sagde Dybo hjerteligt, „jeg fortjener det slet ikke.“

„Jo, De gør,“ forsikrede Bodil.

„Jeg, der for mine egne Sorger helt glemmer Deres Mathematik,“ fortsatte Dybo. „Skal vi ikke gaa ned og oprette det forsømte?“

„Nej,“ sagde Bodil pludselig bestemt og rejste sig op, „jeg faar ikke Tid til at løse Op-gaver i Dag — ellers Tak! Farvel Premierlieutenant — og tab nu blot ikke Modet.“

Og til Gert Dybos store Forbavselse skyndte Bodil sig nu ud af Stuen og ned ad Trapperne. Hun var dog en lille morsom, flagrende En. Der havde hun siddet nok saa stille og alvorlig og hørt paa ham, og med ét løb hun sin Vej. Han begreb ikke sig selv, at han havde staaet

og fortalt det Barn hele sin Livshistorie — men det var vel netop, fordi hun var et Barn. Naa, han fortrød det i hvert Fald ikke, han havde aldrig følt sig mindre ensom, end hver Gang han under sin Fortælling havde mødt hendes søde, bedrøvede Blik.

Og mens Gert Dybo tænkte alt det pæne om Bodil, sad denne nede i sit Soveværelse i Færd med at skrive et Brev. Hun havde laaset Døren — for det var en meget vigtig Skrivelse, hun nu skulde til at udfærdige. Hun havde bestemt sig til at fortælle sin Gudfar, den gamle General Hammel, alt det, Gert Dybo havde betroet hende.

„Gudfars Uvenskab med Far kommer jo ikke mig ved,“ tænkte hun, „har jeg en Gudfar, vil jeg virkelig ogsaa have Nytte af ham. Han skal have Sandheden at vide om Gert Dybo. Naar jeg, der har kendt ham og daglig har omgaaedes ham et helt Aar — indestaar for, at han ikke er gal — saa maa da Gudfar tro mig og være villig til at hjælpe ham. Gert Dybo er ikke Spor af gal! Der er i det hele taget ikke andet i Vejen med ham, end at han mangler en rigtig fornuftig og moderlig Haand til at vejlede ham.“

IX. KAPITEL.

Fru Halck var paa Vej hjemad fra Porcelænsfabriken. Gennem Oktoberregn og Taage spadserede hun ad de sølede Villaveje, der nu i Skumringstimen laa forladte og ensomme. Men det var netop Ensomhed, Fru Halck syntes, hun trængte til.

Ensomhed og Ro maatte hun have for at kunne overveje det glimrende Tilbud, hun i Dag havde faaet af Direktøren for de forenede Porcelænsfabriker.

Hun havde nok i de sidste Dage paa nogle muntre og forblommede Hentydninger, som Fru Glimming var kommen med under Frokostpavserne, mærket, at der var en glædelig Overraskelse i Vente for hende, men aldrig havde hun drømt om, at der skulde hænde hende noget saa lykkeligt som dette.

Man havde tilbudt hende en meget selvstændig Stilling som Leder af en af Malerafdelingerne paa Porcelænsfabriken. Hun vilde blive engageret paa tre Aar fra 1. November at regne, med en Gage af 2400 Kr. om Aaret og Procenter af, hvad hun selv forarbejdede.

Hun var straks bleven som fortunlet af Glæde og hun syntes slet ikke, at hun behøvede den Uges Betænkningstid, Direktøren havde tilbudt hende; men aldrig saa snart var hun kommen ud i Regnen og Ensomheden, før en underlig Angst og Tvivl ligesom jog Glæden bort fra hendes Sind.

Turde hun, skulde hun tage imod Tilbudet? Det var jo en hel lille Embedsstilling! Hvor fristende var det ikke at slaa til.

Det var paa saa mange Maader langt dyrere at leve herinde i Hovedstaden end i Provinsen, og trods al Sparsommelighed og Flid forslog Pengene ikke.

Tog hun nu denne Plads, maatte da den Sorg være slukket!

Selve Stillingen var hun ikke saa bange for; den kunde hun nok udfylde. Men hun ængstede sig lidt over, hvad hendes Mand vilde sige til den. Og dog, han maatte jo glæde sig over hendes enestaaende Held, og Børnene, ja for

dem betød det da i alle Henseender forbedrede Vilkaar.

Men ved Tanken om Manden og Børnene sagtnede Fru Beate uvilkaarlig sine Skridt, og der kom ligesom noget slapt over hendes Holdning.

Det var vist endogsaa meget usikkert, om hendes Nyhed vilde blive hilst med Glæde i Hjemmet! Henning var allerede nu saa ofte ked af, at hun hver eneste Dag var ude, og Børnene fortalte hende tit nok, hvor meget de savnede hende.

Saa — nu fik hun igen den Klump i Halsen, saa det var, som skulde hun kvæles af en Graad, der altid blev holdt nede.

„Aa, hvor jeg længes efter at være rigtig sammen med Henning og Børnene igen,“ mumlede hun; „hvor er dog min Tilværelse bleven underlig fattig.“

Og nu fik de bekymrede, modløse Tanker atter Magt over hende.

Var det mon ikke forkert af hende, at hun var begyndt paa dette?

Det var kun en daarlig Trøst for hende at vide, at hun delte Skæbne med mange Hustruer og Mødre, hvis Hjem slet ikke kunde eksistere, hvis de ikke bidrog til Familiens Underhold.

Det oplivede hende heller ikke at tænke paa de forskellige Hjem, hun kendte, hvor Familien fandt sig udmærket til Rette ved, at Husmoderen hele Dagen var optagen af Arbejde borte fra Hjemmet.

Heller ikke hjalp det, at hun blev ved at sige til sig selv, at hun jo havde begyndt paa dette i den bedste Mening, at hun kun havde haft Hennings og Børnenes Velfærd i Tankerne, da hun havde taget Pladsen paa Porcelænsfabriken.

Hun kunde ikke jage den Tanke bort, der blev ved at nage hende — at der ikke havde været den fjerneste Velsignelse ved hendes Arbejde.

Hun prøvede nok paa at fortælle sig selv, at det slet ikke var hende, der var Skyld i, at Hjemmet ikke mere var det, det skulde være — det bedste Sted paa Jorden for dem, der hørte til der — det hvortil de alle længtes efter at komme tilbage, hvor de saa end var. Men hun kunde ikke narre sig selv.

Hendes Arbejde havde ikke bragt hende den Tilfredsstillelse, hun havde ventet.

Med Vemod tænkte hun paa hin Aften for et Aarstid siden, da hun havde faaet sit første Billede solgt. Hvor havde de dog alle været

glade, og hvor forjættende laa ikke Fremtiden for hende den Gang!

Nu var selve hendes dristigste Haab og Ønske gaaet i Opfyldelse, og endda gik hun her med Tvivl og Angst i Hjertet.

Der maatte jo være noget galt ved det hele Forhold, som hun ogsaa forleden Dag havde sagt til sig selv; men hvor var Fejlen, og hvordan skulde hun rette den?

Med al hendes Spekuleren var det hende ikke muligt at finde Grunden til, at hendes virkelig gode Fortjeneste i det sidste Aar kun havde bragt hende selv, og de andre med, saa ringe Glæde.

En af Grundene var vel nok den, at hun forlængst havde opdaget, at Henning ligesom var lidt skinsyg paa hende. Han kunde af og til komme med en Bemærkning, der var hende ganske uforstaaelig, og som saarede hende usigeligt. Hun havde ligesom en Fornemmelse af, at hendes Mand generede sig over, at hun maatte slide saa meget, mens han bestandig kun havde Besvær med at faa Tiden til at gaa.

Underlig nok havde hun aldrig holdt mere af Henning, end naar han var bitter og ubehagelig imod hende, fordi hendes Arbejde tog hende saa meget bort fra Hjemmet, men sam-

tidig havde hun saa inderlig ondt af ham i saadanne Øjeblikke.

Hun forstod godt, hvor forpint han var over, at det ikke var ham, der fik Lov til at trække Læset; hun kunde godt se, at hans Bitterhed og Irritabilitet kun stammede fra hjælpeløs Sorg over, at han, den stærke og raske Mand, skulde lade hende, hvis naturlige Beskytter han var, være alene om at stride for Udkommet.

Hun vidste godt, at der var mange, der saa beundrende paa hendes „Flid og Ihærdighed“, mens de samtidig skottede lidt bebrejdende eller foragteligt til ham i hans ufrivillige Lediggang.

De skulde blot vide, hvor forkert de saa, tænkte hun. Hun vidste nok, hvis Lod var den værste! Hun havde for længe siden forstaaet, at Hennings Tilværelse i det sidste Aar egentlig nærmest havde været et Martyrium.

Og havde det været strengt for hende hver Dag at skulle forlade sit Hjem, saa havde det sandelig ogsaa været et Offer for Børnene at undvære deres Moder Dagen igennem og at se hende optagen af Interesser, der ikke drejede sig om dem.

Og en pludselig Angst slog ned i hende for, at dette Arbejde udenfor Hjemmet skulde føre

hende helt bort fra de Mennesker, hun netop var saa glad ved at arbejde for.

Men opgive det turde hun jo heller ikke, for hvordan skulde de saa klare sig? Henning havde stadig ingen Udsigt til at faa noget at bestille, og af hans Lønning og Pension alene kunde de ikke leve.

Saa begyndte hun at snakke godt for sig selv. Hun tog vist ogsaa altfor tungt paa det. Hun var jo ingen Madam Sørensen, der hele sit Liv behøvede at gaa i en Trædemølle; saa snart Henning fik en Plads, vilde hun selvfølgelig ikke mere gaa bort fra Hjemmet for at arbejde; det var kun nu, et Stykke Tid, nogle faa Aar, det gjaldt at komme over.

De fik have Taalmodighed allesammen — hun til at blive ved at arbejde og de til at undvære hende. Det vilde selvfølgelig ogsaa hjælpe, naar hun nu fik større Løn.

Saadan gik Fru Beate og trøstede sig selv, og saa var hun da endelig hjemme.

Hun lukkede sig selv ind, og mens hun hængte Tøjet op i Entréen, lyttede hun efter, om der var nogen hjemme; der var saa stille i Lejligheden, syntes hun. Pigen var ikke i Køkkenet, heller ikke i sit Værelse, hun maatte altsaa være gaaet et Ærinde.

Fru Beate gik videre ind i Spisestuen, der var heller ingen, og Bordet var ikke dækket. Men hun hørte en sagte Raslen med en Avis inde fra hendes Mands Stue. Hun skulde lige til at sige noget, da Telefonen ringede, og hun blev staaende stille for ikke at forstyrre.

„Halo,“ hørte hun Niels's Stemme sige, „jo — det er hos Kaptajn Halcks — nej — Mor er ikke hjemme. Naar hun kommer? Ja, det ved jeg ikke — for Mor er aldrig hjemme om Dagen. Om Aftenen — kan De — ja, undskyld — jeg mener — Generalen kan godt ringe i Aften — for saa er Mor nok hjemme. — Naa? — jeg skal ikke sige noget? Nej! — ja, jeg har sagt det, Hr. General — Mor er ikke hjemme — hun er næsten aldrig hjemme.“

Saa blev Haandtaget lagt paa, og Niels gik fløjtende ud ad Døren og ind paa sit og Broderens Værelse.

Fru Beate var sunket ned paa en Stol.

„Mor er ikke hjemme,“ gentog hun sagte for sig selv, og hun blev ved at gentage de fire Ord, til Graaden sad hende i Halsen, saa hun ikke kunde faa et eneste Ord mere over sine Læber.

„Mor er ikke hjemme!“

Det var, som ramtes hun af et Slag, da

hun hørte de Ord. Aldrig i sit Liv havde noget lydt saa sørgeligt i hendes Øren, som da Niels sagde ind i Telefonen, „at Mor ikke var hjemme.“

Hun saa sig om i Stuen. Ja, Drengen havde Ret, hele Huset var tydelig nok præget af, „at Mor ikke plejede at være hjemme,“ og al den Angst og Tvivl, der den sidste Tid saa ofte havde plaget Fru Beate, svandt i samme Øjeblik bort fra hende i Bevidstheden om, at hun, nu hun endelig havde fundet Aarsagen til den Uro og Utilfredshed, der var over hende, ogsaa var i Stand til at fjerne den.

Nu havde hun faaet Svar paa en Mængde Spørgsmaal, hun i den sidste Tid saa ofte havde gjort sig selv.

Nu vidste hun, hvorfor Hyggen og Lykken var flygtet fra deres Stuer. Hvorfor hendes Mand aldrig brød sig om at være hjemme mere, hvorfor Drengene søgte ud til deres Venner, og hvorfor selv Tyendet var ked af at være hos dem.

Niels havde givet Svaret i de fire, for hende saa vemodige Ord, „Mor er ikke hjemme“.

X. KAPITEL.

Siden den Dag, da Bodil havde afsendt Brevet til sin Gudfar, kunde hun ikke sidde stille, naar det blev henad Posttid. Og hendes Anstrengelser for endelig selv at modtage Svaret paa bemeldte Brev kronedes da ogsaa omsider med Held.

En Ugestid efter, at hun havde afsendt sin Skrivelse, overrakte Postbudet hende endelig ved sidste Ombæring et stort, tykt Brev sammen med Aftenavisen.

Bodil løb med baade Avis og Brev ind til sig selv og laasede Døren.

Hun smed Avisen paa sin Seng og vendte og drejede Gudfars Brev, som vilde hun af Udskriften gætte sig til, hvad det indeholdt.

Det var saa underlig tykt — bare det dog ikke var hendes eget Brev, han sendte tilbage

ulæst. Han var jo Uvenner med Far, og han var en slem stædig Kavalier — den gamle General.

Nej, saa havde han da ikke ventet en Uge med at sende det! Og med et tog hun Mod til sig, rev Konvoluten op og læste:

„Min kære Guddatter!

Min bedste Tak for Dit Brev. Det glædede mig af flere Grunde. Det overbeviste mig om, at Du trods de Studenternykker, som Din Fader har forsøgt at proppe ind i Dit Hoved, stadig er den samme, fornuftige Bodil, som jeg kendte, da jeg endnu boede i Garnisonen. Det tjener saavel Din Forstand som Dit Hjerte til Ære, at Du, første Gang Livet stiller Dig overfor en Konflikt, straks tyer til Din gamle Gudfar. Jeg er selvfølgelig ikke blind for Dit Motiv, men da det er saa ægte kvindeligt — min Kompliment for det! Jeg er stolt og glad over, at Du har haft Tillid til mig; jeg tror at turde sige, at jeg fortjener den. Jeg er Din Gudfar, og jeg hører til en Generation, der ikke betragter en Gudfars Mission som endt, naar den traditionelle Spiseske er afleveret som Daabsgave. I min Tid blev en Gudfar betragtet som en anden Fader, til hvem man i

vanskelige Tilfælde henvendte sig om Raad og Daad. Du har vist mig den Ære at stole paa mig, kære Guddatter, og jeg skal efter Evne søge at gøre mig fortjent til Din Tillid.

Jeg har skrevet til Gert Dybo og talt med ham, og jeg er ganske enig med Dig om, at han ikke er „gal“, men jeg maa gaa helt tilbage til min egen Ungdomstid for at finde Folk, der tænkte saa bravt, saa uegennyttigt og fint som han. De Mennesker, der har kaldt ham „den gale Lieutenant“, mangler Betingelser for at forstaa en Karakter som hans — skal vi ikke beklage dem i Stedet for at fordømme dem? Jeg var saa heldig, at jeg virkelig kunde tilbyde Din Protegé en Stilling, ganske vist ikke betydelig, men dog stor nok til, at han i Forbindelse med sin Pension kunde gifte sig paa den. Naturligvis i al Beskedenhed. Han kunde jo f. Eks. ogsaa give Undervisning i Mathematik — ikke sandt? Men Gert Dybo var ikke at formaa til at tage imod denne Stilling, som jeg kunde skaffe ham fra Nytaar. Med det udmærkede Kendskab Du har til hans Karakter (det fremgaar tydeligt af Dit Brev til mig), behøvede jeg vist ikke en Gang at sige Dig, hvilken Grund han gav for sit Afslag; han vilde ikke have den gode Stilling, fordi han

syntes, Din Fader bedre kunde udfylde den og trængte mere til den. Efter hans Mening stod det rent galt til i Jeres Hjem. Din prægtige Fader er, lader det til, ved at blive en Dagdriver, og det er nok Din udmærkede Moders Skyld. Jeg blev ganske forfærdet, da Din Broder Niels i Gaar i Telefonen fortalte mig, at Jeres Mor aldrig var hjemme. Har man nogensinde hørt om en Moder, der aldrig var hjemme? Hun maa jo, efter hvad jeg kan forstaa, have mistet sin gode Forstand, naar hun kan give sig til at være Mand i Huset i Stedet for at blive ved at være det, hun altid før til alles Beundring har været, en fortræffelig Hustru og Moder. Jeg behøver vel ikke at sige Dig, at det ikke er Gert Dybo, der har givet Anledning til disse sidste Betragtninger; han er lige saa indtaget i Din Moder som alle vi andre, der har kendt hende, fra hun var omtrent saa gammel som Du.

Du ved, kære Bodil, at jeg for et Par Aar siden blev Uvenner med Din Fader. Hovedgrunden var den, at han vilde have, at Du, min Guddatter, skulde være Student. Kan Du tænke Dig mig som Gudfar til en kvindelig Student! Den Overvundne tilgiver man imidlertid gerne, og jeg betragter mig nu som Sejrherre overfor Din Fader, da jeg ved at

læse Dit Brev fik Vished for, at Du med Dine ringe Anlæg for Mathematik aldrig bliver Student. Skulde Du være saa taabelig at skamme Dig herover, vil jeg blot betro Dig, at de skønneste, mest indtagende og klogeste Damer, jeg har kendt, aldrig har kunnet den store Tabel, endsigse forstaaet at løse en mathematisk Opgave.

Indlagte Brev, der tilbyder Din Fader den Stilling, som Gert Dybo afslog at modtage, betyder fra min Side Forsoning.

Din Lieutenant — hvad jeg vilde sige — Gert Dybo — skal jeg nok sørge for paa anden Vis. Kære Guddatter, jeg skal ikke svigte Dig! Din Dømmekraft er sund — min Kompliment for den!

Din hengivne Gudfar,

Bent Hammel.“

Bodil var blodrød i Hovedet, da hun havde læst Brevet til Ende. Hun pudsede Næse, tørrede Øjnene og læste det saa endnu en Gang. Der kunde man se, gamle Folk kunde ogsaa bære sig fornuftigt ad! Aa, den gamle General var da en Knop. Det kunde man da kalde en Gudfar! Ja

— fik hun nogensinde Børn, skulde hun da nok sørge for — — —

Og saa det, han sagde om Mathematik, hvor var det træffende! „De skønneste, mest indtagende og klogeste Damer“ — hun maatte læse den Sætning en Gang til.

Han havde Ret — absolut Ret. Man behøvede slet ikke at være dum, fordi man ikke kunde regne matematiske Opgaver. Og saa hele den Maade Brevet var skrevet paa! Og hendes Dømmekraft, som han komplimenterede hende for! Han var bedaarende, den kære, gamle, fine Herre!

Naar han lovede, at han vilde sørge for Gert Dybo — saa kunde hun være rolig.

Og saa, at det blev hende, der skulde føre Far og Gudfar sammen igen! Og hvad vilde Far og Mor og Brødrene derinde sige til den Stilling, der nu pludselig dumpede ned til Far! Hvor de vilde blive henrykte!

Hun kunde høre dem smaasnakke inde i Dagligstuen. Mor tegnede nok ikke i Aften, for hendes Stemme hørtes ogsaa.

Aa, de skulde blot vide, hvilken glædelig Nyhed hun havde til dem!

Bodil kunde ikke vente længere, hun maatte derind.

Gudfars Brev til hende selv gemte hun nede paa Bunden af sin Kommodeskuffe, og saa snappede hun Avisen og gik ind i Dagligstuen.

Mon det var, fordi hun selv var i saadan et glimrende Humør, at hun syntes, Stuen var saa hyggelig i Aften?

Udenfor stormede og ruskregnede det, men Gardinerne var trukne for, og der var lunt og lyst herinde. Far sad i Sofaen og læste i nogle nysudkomne Officersmemoirer. Drengene sad inde i Fars Stue, og Mor sad i Lænestolen overfor Far og stoppede Uldtøj, saadan som hun saa tit havde siddet i gamle Dage.

Et eneste Øjeblik blev Bodil staaende og nød det hjemlige, hyggelige Billede, saa rakte hun Avisen hen til Hans Henrik, hvorpaa hun gik hen og gav sin Far Generalens Brev.

„Et Brev til mig fra General Hammel?“ sagde han forbavset og skød Bogen fra sig, og Moder lod Uldtøjet synke ned i Skødet og saa forundret over paa ham.

„Han er da ikke syg?“ spurgte hun pludselig bekymret; men nu saa hun Fars forandrede, henrykte, straalende og bevægede Ansigtsudtryk, og ivrig og utaalmodig bøjede hun sig henimod ham for at læse med.

Far tog Lorgnetten af og tørrede Øjnene.

„Aa, Gudskelov,“ mumlede han — „Gudskelov! Læs selv, Mor —“ han skød Brevet over til hende, „jeg kan ikke — det kommer jo saa overraskende, som sendt fra Himlen.“

Og saa læste Mor Brevet, og nu var det hendes Tur til at græde, og saa fik Drengene Lov til at læse det, mens Bodil henrykt saa fra den ene til den anden.

„Beate!“ sagde Halck, og Stemmen var helt tyk af Bevægelse, „vi kommer tilbage til Garnisonen — til det gamle Hjem; Hammel skriver, at han har telegraferet, og vi kan faa Lejligheden straks — der har kun boet Sommerlejere i den. Hvad siger Du til det, Mor?“

„Ja, hvad siger jeg,“ smilede Fru Beate gennem Taarer, „jeg er jo saa lykkelig, at jeg slet ikke ved, hvordan jeg skal sige det.“

Kaptajnen havde rejst sig, og da Fru Beate gik hen til ham, lagde han sin Arm om hende.

„Aa, hvor det er velsignet at se Dig, Henning, og Jer alle saa glade,“ sagde hun og lagde sit Hoved op mod hans Skulder.

„Ja,“ sagde han stærkt, „Du kan tro, jeg er glad, Mor! Du aner ikke, hvor jeg har lidt ved den Lediggang, og hvor jeg har længtes efter at faa noget at bestille. Og saa en Plads paa 1800 Kr.! Jeg, der vilde have været glad for en paa 1000!“

Niels og Bodil var allerede i ivrig Diskussion om, hvordan det vilde blive, at komme ind i den gamle Skole igen, da Hans Henrik pludselig fo'r ind i Dagligstuen.

„Mor er i Avisen,“ sagde han betuttet.

„Hvad siger Du, Dreng?“ udbrød Kaptajn Halck, tog Bladet fra hans Haand og læste halvhøjt: „Efter sikkert Forlydende skal de to ledige Pladser som Forstanderinder for de forenede Porcellænsfabrikers to Malerskoler for unge Piger besættes med Malerinderne Fru Glimming og Fru Halck. Pladserne tiltrædes 1ste November! Men, hvad skal dog det betyde,“ — Kaptajnen lod Avisen falde, — „er det sandt, Mor?“

„Ja,“ sagde Fru Halck med Besvær; „det er sandt, at den er mig tilbudt. Jeg kan faa den, hvis jeg vil have den.“

„Hvis Du vil have den?“ gentog Kaptajnen sagte, og der var et saa underligt Tonefald i hans Stemme, at Børnene uvilkaarlig trak sig ind i den anden Stue.

„Hvorfor har Du ikke fortalt mig om det, Beate?“

„Fordi jeg overvejede, om jeg skulde tage den eller ej.“

„Er det en god Plads?“

„Ja,“ nikkede hun uden at se paa ham.

„Hvor meget?“ spurgte han sagte, og der var et Udtryk af baade Angst og Flovhed i hans Ansigt.

„2400 Kr.,“ næsten hviskede hun.

„Ja — saa — saa kan jeg jo ikke maale mig med Dig, Mor!“

Halck vendte sig om og gik hen til Vinduet, og hun turde ikke se paa ham; hun gruede for at møde hans Øjne; hun vidste, at han følte sig saa usigelig ydmyget.

„2400 Kr.,“ gentog han sagte, „og saa den Ære, som det er — ja, saa bryder Du Dig vel ikke om at flytte.“

„Jo — jeg gør, Henning,“ sagde Fru Beate og gik hen og lagde sin Arm i hans, „jeg mente det før, da jeg sagde, at jeg var lykkelig over, at Du har faaet den Plads, og det var ikke alene for Din Skyld, Henning, og for Børnenes Skyld — det var for min egen. Har Du længtes efter at komme til at arbejde for os, Henning! saa kan Du tro, jeg har til Gengæld længtes efter at faa Lov til at være Mor her hjemme igen — og slet ikke andet. Jeg duer nemlig ikke til andet, Henning! Og jeg er saa taknemlig for, at jeg for Fremtiden kan faa Lov til at blive hjemme hos Jer. Jeg har bare prøvet paa at bære Byrden lidt for Dig, Henning,“ smilte hun

og klappede hans Haand, „nu lægger jeg den igen over paa Dine stærke Skuldre, og saa tager jeg igen de Pligter paa mig, som saa længe har været forsømt. Nu kan I tro, jeg skal sørge godt for Jer allesammen,“ smilte hun og nikkede hen til Børnene, der var komne frem i Døren. „I Stakler, der har haft det saa uhyggeligt og ondt, naar Mor ikke var hjemme!“

XI. KAPITEL.

Bodil lukkede Entrédøren sagte efter sig og blev saa staaende udenfor paa Trappeafsatsen, mens hun lod, som om hun knappede sine Handsker.

Det var den Dag, paa hvilken Premierlieutenant Dybo plejede at komme ned og hjælpe hende med Mathematiken; hun havde ikke set ham, siden hun havde sendt Brevet afsted til sin Gudfar, men Drengene havde fortalt hende, at han var i saadan et glimrende Humør, og i Dag kunde han da ikke undgaa at komme ned til dem.

Hun strakte sig lidt frem og kiggede op; hun syntes, hun hørte en Dør gaa deroppe.

Det var egentlig flovt at staa her og vente, men hun længtes saa forfærdeligt efter at tale med ham og efter at faa at vide, hvad det var,

Gudfar vilde gøre for ham. Inde i Lejligheden blev der pakket sammen til Flytning, saa der var det umuligt at tale i Ro med nogen. Jo — nu kom han langsomt gaaende ned ad Trapperne. Da han var paa den sidste Afsats, fik Bodil igen travlt med Handskerne.

„Men staar De her?“ sagde han betuttet og blev staaende et Par Trin oppe paa Trappen.

Og nu hændte det mærkelige, at Bodil, der for et Øjeblik siden saa præcist vidste, hvad hun vilde sige til ham, pludselig havde det største Besvær med at finde et Svar. Det blev da heller ikke til andet end:

„Ja, jeg gør.“

„Skal vi da ikke læse Mathematik?“ spurgte Dybo interesseret.

„Nej — Tak,“ sagde Bodil og bed sig i Læben.

„De skal ud at spadsere?“ spurgte han saa.

„Naa — nej —!“ Bodil vidste hverken ud eller ind, for det saa ud, som om han straks vilde vende om og gaa op igen.

At han da ikke ogsaa kunde forstaa, at hun vilde have ham med paa Spadsereturen!

Der stod han bare og stirrede paa hende med de underlig rolige, graa Øjne, og hun blev

mere og mere rød i Hovedet af Angst for, at han skulde gaa.

Hun blev vist nødt til ligefrem at sige det til ham.

„Hvordan er det, jeg staar og vrøvler,“ begyndte hun paatagen frejdig, men stoppede saa op, da hun saa det lille, fine Smil, der nu laa om hans Mund.

„Ja, hvordan er det, De staar og vrøvler?“ sagde han stadig smilende, og Bodil syntes, hun aldrig havde hørt hans Stemme saa glad.

„De skal jo ud at spadsere; maa jeg faa Lov at gaa med Dem?“

„Om De maa? Der var netop noget, jeg saa gerne vilde tale med Dem om.“

„Vil De da vente her, mens jeg gaar op og tager min Overfrakke paa.“

Bodil skottede til Entrédøren; hun var saa angst for, at en af Drengene skulde komme farenende ud.

„Nej, jeg vil hellere gaa ned paa Gaden,“ sagde hun, „saa kan De møde mig der — udenfor Porten.“

Og saa næsten løb hun afsted.

Aa, hvor var hun let og glad tilmode. Hun kunde gerne have sunget højt af Fryd.

Og hun vidste saamænd knap hvorfor. Hvis

det da ikke var det uendelig befriende, der laa i, at hun ikke mere behøvede at læse Matematik. Nogen Skyld — megen Skyld havde det nu, at Stemningen i Hjemmet var helt forandret. Der gik Far og nynnede, mens han pakkede Bøger og Billeder ind, og Mor, der straks havde sagt sin Plads op ude paa Porcelænsfabriken, var hjemme hele Dagen. Der var noget saa forventningsfuldt over hele Hjemmet i denne Tid, og det var bare, fordi de skulde ned til deres gamle Garnisonsby.

Naa, der kom han endelig.

Bodil, der ikke var dreven i at holde Stævnemøder, blev ikke fornemt staaende, hun gik hastigt henimod ham.

„Hvor skal vi gaa hen?“ spurgte han.

„Skal vi ikke gaa ud paa Kastelsvolden?“ foreslog hun; „det minder mest om Garnisonen.“ Og han nikkede smilende.

„Der var noget, De vilde sige mig, Frøken Bodil,“ sagde han efter en lille Pavse.

„Var der?“ spurgte Bodil forfjamsket, — „ja, det er sandt — jeg vilde sige Dem Tak, fordi De har hjulpet mig saa godt med Mathematiken; nu behøves det ikke mere, for nu har jeg opgivet at tage den Eksamen. Jeg har faaet Lov til det af Far.“

„Det bliver Deres Gudfar glad over; han sagde, at De egnede Dem slet ikke til den Studeren.“

„Sagde han det?“ Bodil tænkte paa, hvad han havde skrevet om „de smukkeste, mest indtagende“ osv. „Gav han ingen Grund?“ spurgte hun ligegyldig.

„Jo—o,“ smilte Dybo, „han sagde blandt andet, at en ung Pige ikke egnede sig til at studere, naar hun — ja, det var jo Dem selv, der vilde have det!“

„Ja — ja,“ nikkede Bodil ivrigt — „hun egnede sig ikke til at studere, naar hun — hvad for noget?“

„Naar hun havde en Hage som Deres.“

„Hage — som min?“ Bodil tog sig til Hagen, der var lille og fin og med en ganske lille Kløft. „Nej, hvor var det pænt sagt. Aa, hvor er Gudfar storartet.“

„Ja, det er han,“ sagde Dybo sagte.

„Men det var jo det, jeg vilde spørge Dem om,“ udbrød hun pludselig, — „hvad er det, Gudfar vil gøre for Dem?“

„Ja, Frk. Bodil, — men maa jeg ikke allerførst takke Dem, for det er jo Deres Skyld, han har hjulpet mig.“

„Det er virkelig ikke noget at takke for,“ mumlede Bodil.

„Der er da virkelig ikke noget Menneske, der har gjort saa meget for mig som De,“ sagde han ligefrem.

„Og De vilde jo heller ikke have den Stilling, han tilbød Dem,“ sagde Bodil og skottede til ham. „Hvor var det smukt af Dem at tænke paa Far.“

„Det var da kun saa naturligt. Den Stilling egnede sig fortrinligt for Deres Far, og jeg ved jo, Deres Forældre endnu længes saa meget efter den gamle Garnison — og — det gør jeg ikke — derfor var Ofret ikke saa stort.“

„Ja men Gudfar skrev — Gudfar lovede — at —“ Hun standsede og blev flov, for hun kom pludselig til at tænke paa, i hvilken Forbindelse hendes Gudfar havde nævnt dette i sit Brev.

„Deres Gudfar har allerede gjort saa meget for mig, som der kunde gøres.“ Gert Dybos Stemme var helt tyk af Bevægelse.

„Naa?“ mere kunde Bodil ikke sige, saa aandeløs af Spænding var hun.

„Deres Gudfar har talt med Ministeren, og han raadede mig til at gaa udenfor Nummer i et halvt Aar og rejse bort. Til Maj bliver der flere Kaptajnsposter ledige, og Ministeren lovede mig

bestemt, at jeg til 1ste Maj skulde faa et Kompani.“

„Nej, hvor det var dejligt!“ udbrod Bodil og greb ham uvilkaarligt om Armen.

„Ja — nu synes jeg ogsaa, det er det,“ sagde han stille.

„Aa, jeg forstaar Dem godt,“ nikkede Bodil, „det er selvfølgelig drøjt for Dem at tænke paa, at der nu er flere yngre Kammerater, der staar foran Dem i Anciennitet — men det synes jeg ikke, vi — at De skulde tænke paa. Det vigtigste er dog, at De bliver Kaptajn, bliver i Hæren — ikke sandt?“

„Jo — jo,“ nikkede Dybo, „det er jeg ogsaa mere taknemlig over, end jeg kan sige.“

„Der er kun saa — saa længe til Maj,“ fo'r det pludselig ud af Bodil; den bedrøvede, skuffede Stemme var ikke til at tage fejl af, og saa blev hun blussende rød og ganske ulykkelig tilmode.

De var nu komne til Opgangen paa Volden, og Bodil haabede paa, at han her, hvor der dog var en lille Smule Skygge af Træerne, ikke maatte se hendes blussende Kinder.

„Frøken Bodil,“ sagde han og standsede. „Hvis De vil, kan De godt komme til — at — kan vi godt ses før Maj.“

„Hvis jeg vil — hvis jeg vil?“ Bodil saa op paa ham og slog saa straks Øjnene ned. „Behøver De virkelig at spørge — om det?“

Det kom ganske sagte, og det blev sagt med et lille Smil, der godt kunde være Forløber for Taarer.

„Frøken Bodil — kære Barn — der er jo ikke noget, der vilde gøre mig lykkeligere — men — men — det er vist ikke rigtigt af mig at sige det til Dem —“

„Jo, jo!“ forsikrede Bodil og bed sig i Læben, „sig det dog bare. De kan sige til mig, hvad De vil — selv om jeg ikke forstaar mig paa Mathematik, saa er jeg dog et voksent Menneske.“

„Ja, naturligvis — men jeg kan blot ikke forstaa, at —“

Han gjorde en lille Pavse, men nu havde Bodil ikke et Ord at skulle have sagt, ja, hun saa ikke en Gang op.

„Jeg vilde jo blive saa lykkelig, som jeg aldrig har drømt om,“ sagde han alvorlig; „jeg har aldrig troet, jeg skulde komme til at holde saa meget af et Menneske, som jeg holder af Dem, Frøken Bodil. Jeg glædede mig ligefrem til de Mathematik-Timer.“

„Det gjorde jeg ogsaa,“ hviskede Bodil.

„Men, kære Frøken Bodil, tør De da virkelig gifte Dem med — den gale Lieutenant?“

„Ja, det tør jeg,“ kom det med dyb Overbevisning fra Bodil, og nu var det Gert Dybos Mundvige, der vibrerede i et bevæget og lykkeligt Smil.

„Kære lille Bodil,“ mumlede han rørt og trykkede hendes Arm ind til sig, „saa har der dog alligevel været en Slags Mening med Ens Tilværelse! Jeg kan blot ikke forstaa, at Du vil have mig, Barn!“

„Det er, fordi De — fordi Du slet ikke ved, hvordan Du selv er,“ sagde Bodil med et lille Smil.

„Men det ved Du?“ Og nu smilte han ogsaa.

„Ja,“ nikkede hun bestemt, „jeg — og Gudfar. Du er bare alt, alt for god til — os alle sammen.“

„Jeg er — den gale Lieutenant — lille Bodil,“ indskød han med et lille Stænk af Bitterhed.

„Det kan vi ogsaa kalde det,“ sagde Bodil modigt, „for naar man er saa god og føjelig mod Menneskene, at de ikke kan forstaa En, saa falder det saa naturligt for dem at tro, at man er gal. Men det skal vi nu nok faa forandret — ja, jeg mener ikke, at Du ikke altid skal blive ved

at være god — mod mig maa Du altid være det, Gert — for jeg forstaar Dig —“

„Mod Dig kunde jeg aldrig være andet, lille Bodil,“ sagde Dybo sagte og lagde sin Arm om hendes Skulder, og da de du var komne til et særlig ensomt Sted oppe paa Volden, modstod han ikke Fristelsen, men trykkede hende ind til sig og kyssede hende.

„Aa — det skal blive saa helt — helt anderledes nu,“ forsikrede Bodil og trykkede hans Haand.

Saa gik de langsomt Haand i Haand hen mod en Bænk, der stod ved Omdrejningen af Stien.

„At tænke sig,“ sagde Dybo stille, „at her gaar jeg nu med den lille Pige i Haanden, som jeg i saa mange Aar har længtes efter — uden at kende hende. Ja,“ nikkede han og saa paa hende, „jeg har længtes meget efter Dig, lille Bodil, længtes efter et Par ærlige, gode Øjne at se ind i, efter at høre en kærlig og mild Stemme tale til mig, som Du nu gør, paa en Gang barnlig tillidsfuld og moderligt beskyttende — efter at kunne gaa, som jeg nu gaar, Haand i Haand med et trofast, lille Menneske, der hører mig til.“

„Hvor det er underligt,“ sagde Bodil lidt

efter, da de sad paa Bænken, „saa hurtigt saadan hele Tonen i et Hjem kan forandres! Tænk, for blot fjorten Dage siden var der saa trist og uhyggeligt hos os, og de var allesammen saa ulykkelige — undtagen jeg —“

„Du var ikke ulykkelig?“

„Nej, ikke rigtig, for jeg gik jo hele Tiden og ligesom anede, at — at vi to —“

„Vilde finde hinanden,“ supplerede han, da hun tav forvirret under hans smilende Blik.

„Ja,“ nikkede hun, „og det er Din Skyld, Gert, at vi alle er saa glade nu, jeg mener jo ikke jeg alene, men ogsaa alle de andre. Far og Mor er saa henrykte over, at de skal tilbage til Garnisonen, og det kan de takke Dig for, Gert!“

„Naar vi skal se rigtig til, lille Bodil, saa er det vist Dig, de kan takke for det.“

„Saa kan vi sige, at det er os begge to,“ sagde hun og trykkede hans Haand. „Og godt er det, at den Forvandling kom. Det var vist paa høje Tid. Jeg ved ikke, hvordan det var kommen, men der var ingen af os, der brød sig om at være hjemme mere. Far var især saa ulykkelig.“

„Ja men det var da heller ikke underligt, Bodil! Hvad er et Hjem, naar Moderen er borte fra det det meste af Dagen og er træt efter sin

Dagsgerning eller optagen af andre Interesser, naar hun endelig er hjemme? Det var en stor Vildfarelse, at Din Mor tog den Stilling ude paa Porcellænsfabriken.“

„Og det var dog af Hensyn til os andre, Mor gjorde det.“

„Ja, naturligvis,“ nikkede Dybo forstaaende, „hun gjorde det for det bedste, men der begaas mange Misgreb i den bedste Hensigt. Se, min Mening er nu, at en Mor — navnlig i et Hjem, hvor Børnene endnu ikke er fløjet fra Reden — har sin Gerning der og udelukkende der. Der kan være Strid og Sorg og Nød, men hendes Plads er der, altid der. Ja — jeg ved godt, hvad Du vil sige — at det kan være fristende for hende, naar der kommer strenge Tider for Manden, at prøve paa at hjælpe ham i hans Arbejde, og den nemmeste Maade er vel ogsaa den, ligefrem at tage en Del af hans Pligter paa sig selv; men se, her er det, jeg mener, den rigtige, gode Mor og Hustru maa resignere. Det er akkurat det, Din Mor har indset nu, derfor er der ingen større Skade sket hos Jer — men Du kan tro, mange smaa Hjem ødelægges, fordi Moderen i misforstaaet Offervillighed tager Mandens Gerning paa sig.“

„Men skal hun da rolig se paa, at Hjemmet

forfalder, naar han ikke kan faa saa meget at bestille, at de kan leve af det?

„Ja — det maa hun hellere end gribe ind og selv tage de Pligter paa sig, der ikke er hendes. Forstaar Du ikke, lille Bodil, hele Forholdet bliver saa forvrænget, naar hun gør det, for hun kan jo alligevel ikke udføre en Mands Arbejde og samtidig være det, hun først og fremmest skulde være, Hustru og Moder i Hjemmet. Hun skal jo have Taalmodighed for dem alle i de strenge Tider; hendes Pligt er den, at hjælpe Manden over dem ved at støtte og opmuntre ham og ved paa de tusinde Maader, som kun Kvinder forstaar, at gøre Hjemmet saa hyggeligt, fredeligt og dyrebart for ham, at hans Kærlighed til det og dem, der danner det, giver ham nye Kræfter til Kampen for Eksistensen. Det er langt værdifuldere, om en Kvinde paa den Maade ubemærket og i Stilhed kan støtte sin Mand, end hvis hun selv tager hans Plads som Familiens Forsørger. Hun gør Manden ringe ved dette, ikke alene i andres Øjne — men i hans egne — og for en virkelig Mand vil det altid være mere eller mindre ødelæggende, om han skal lade sin Hustru være hel eller delvis Forsørger. Kan Du ikke forstaa, alle Mandens bedste Egenskaber — hans Stolthed over at kunne sørge

godt for dem, der hører ham til, hans Ridderlighed og Trang til at beskytte — maa jo visne i et saadant Forhold.“

„Jeg tror, Du har Ret,“ sagde Bodil eftertænksomt, „det var ogsaa saadan noget, Mor mente forleden, da hun sagde til Far, at hun ikke vilde modtage den store Plads ude paa Porcelænsfabriken, uagtet den blev meget bedre lønnet end Faders. Men vær nu ærlig, Gert — er det alligevel ikke lidt ydmygende for en klog og talentfuld Kvinde, at hun altid, altid skal holdes tilbage indenfor Hjemmets fire Vægge? Bli-
ver hun ikke ringe af det?“

„Nej,“ kom det bestemt og med Overbevisning fra Gert Dybo. „Naar en Kvinde bliver Hustru og Mor, har hun valgt sin Plads i Samfundet, og saa maa hun tage de Pligter, der følger med den. Om det er rige eller fattige Forhold, hun gaar ind til, hendes Gerning er kun der. Er hun klog og talentfuld, som Du siger, saa meget desto bedre for Hjemmet. Der er hendes Virkefelt — og at det bliver hendes Nærmeste, der faar mest Gavn og Glæde af hendes Evner, det er da kun lykkeligt. Desuden udstraaler et Hjem, hvor der er Harmoni, fordi det ledes af en klog og god Husmoder, Velsigelse til mange flere, end man aner. En Hu-

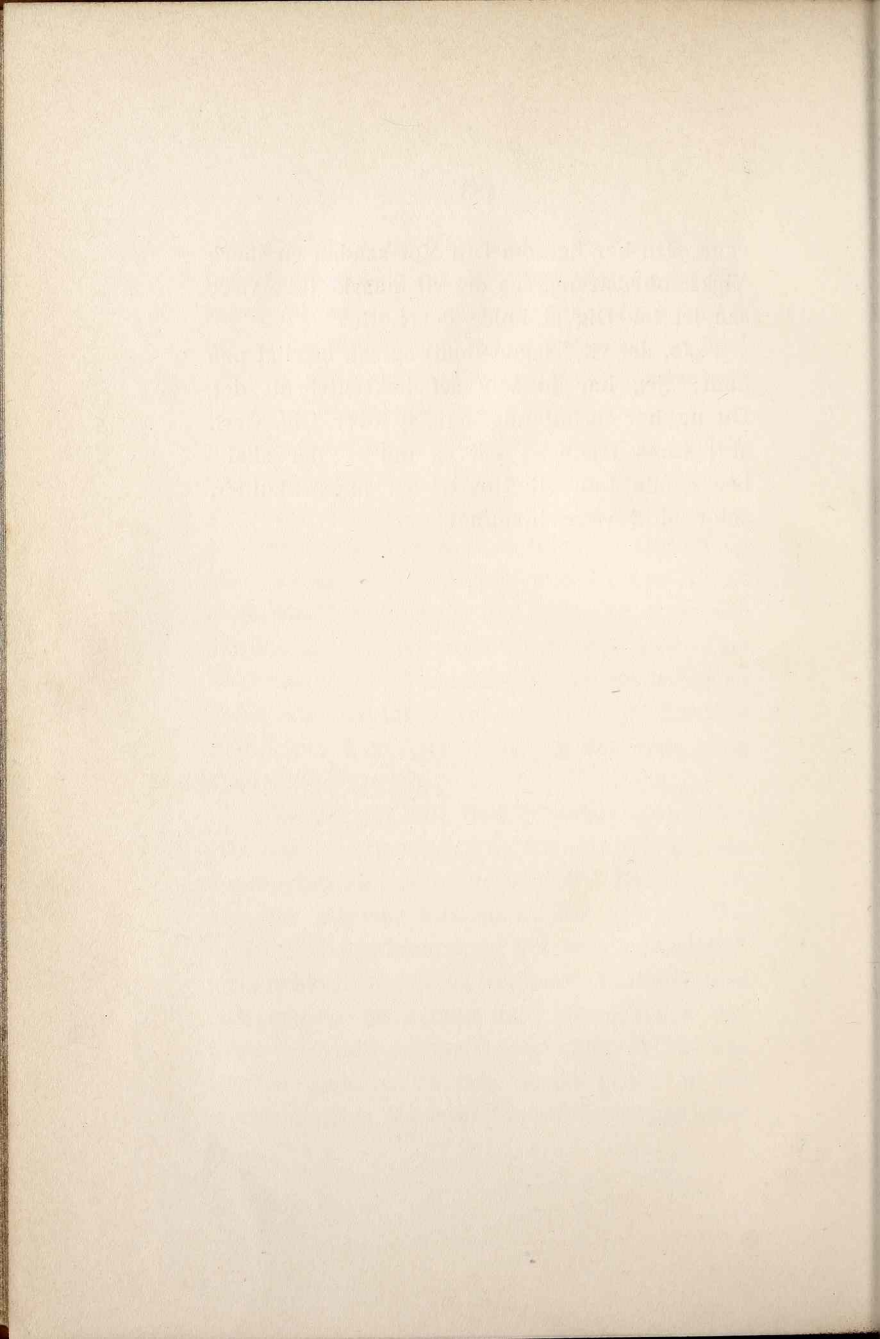
stru skal være sin Mands klogeste Ven og hans bedste Raadgiver, og en Mor skal være sine Børns Fortrolige og deres mest trofaste Kammerat; men hun maa ikke, hverken af Godhed eller af Ærgerrighed trænge deres Fader bort fra hans Plads som Forsørger.“

„Du har Ret,“ sagde Bodil igen, „og saadan, som Du siger det, lyder det, som var det meget mere ærefuldt, og som var det Idealet for en Hustru og Mor, kun at være — Hustru og Mor. Saadan vil jeg gøre mig Umage for at blive, Gert — det lover jeg Dig! Aa, hvor var det dog godt, at jeg hørte op med at læse. Den Mathematik, der kommer nu, var ogsaa bleven altfor svær for mig. Nej, nu bliver jeg hjemme og hjælper Mor i Huset, og jeg skal nok blive dygtig, kan Du tro.“

„Det ved jeg, lille Bodill!“ sagde Gert Dybo. „Du har alle Betingelserne for at blive det, saa uegennyttig og opofrende som Dit Sindelag er; men lov mig saa blot endnu det ene: At Du, hvis der skulde komme en Tid, hvor mine Kræfter svækkes, at Du da vil have Taalmodighed med mig — bære over med mit daarlige Humør — og min mulige Urimelighed, til jeg faar Kræfter igen, at Du ikke straks griber til for at rive Byrden fra mine Skuldre over paa Dine

egne. Du har ligesom Din Mor saadan en stærk Virksomhedstrang, saa det vil maaske ikke være saa let for Dig at holde det Løfte?"

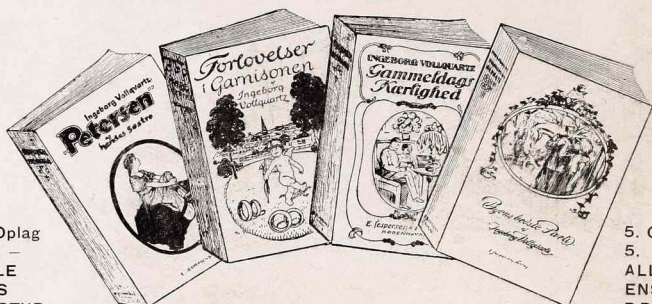
„Jo, det vil,“ sagde Bodil og saa kærligt paa ham; „jeg har jo selv set bekræftet alt det, Du nu har fortalt mig, og jeg lover Dig, Gert, at i vores Hjem — Dit og mit — der skal,“ her gemte hun sit Hoved ved hans Skulder, „Mor altid være hjemme!“

THE HISTORY OF THE

[The text in this section is extremely faint and illegible, appearing as a series of light-colored lines and shapes across the page.]

INGEBORG VOLLQUARTZ

3. Oplag
3. —
ALLE
ENS
UDSTYR

5. Oplag
5. —
ALLE
ENS
PRIS

I smukt Karton-Omslag med Farvetryk **3Kr.** □ **4Kr.** I eleg komp. Shirlingsbind

»Fru Vollquartz er en Forfatterinde, hvis Hjærte brænder efter at skænke alt, hvad der er menneskeligt, en moderlig øm Forstaaelse. Hendes Bøger rummer baade Hygge, Lune og Elskværdighed og er prægede af Originalitet og kunstnerisk Personlighed. De vil i alle gode Hjem skaffe deres Forf. gode og trofaste Venner. Thi i Ingeborg Vollquartz's Forfatter-skab er der ikke alene Talent, men ogsaa Dannelse og Kultur, og en dyb Forstaaelse af alt, hvad der giver et Hjem Varme, Skønhed og Sandhed.»

(F. Bauditz i »Nationallid.«).

Faas i alle Nordens Boglader.

Ingeborg Vollquartz'

Gave til

SMAA PIGER

i elegant Kartonage med trefarvetryksomslag, og mange sorte Illustrationer af Axel Mathiesen.

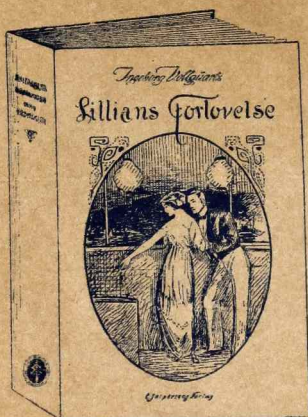
Pris 2 Kr.

Ingeborg Vollquartz skriver om de gode Hjem, om de i god Forstand gammeldags Mennesker. Hun er fornøjelig og livfuld. Her har hun som en Julegave til vore Smaapiger udsendt en nydelig lille Børnebog: „Inger-Lise“ hedder den.

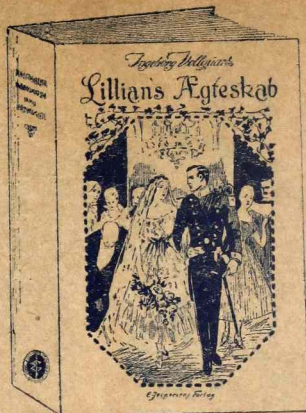
Den handler om en lille Pige, som jo nok af og til er uartig, men som har det kærligste lille Hjerte. Hun er saadan skildret, at enhver ung Moder, som læser Bogen, vil komme til at holde af det lille henrivende Pigebarn. Hendes Lege med Broderen, hendes Kærlighed til Dyr og til hendes Dukker, hendes Forgudelse af Moderen og en Morbror, hendes smaa Uartigheder, alt er saa pudsigt og paalideligt gengivet. Hun bliver Ens gode lille Ven: vi vil gerne høre lidt mere om hende til næste Jul.

(Berlingske Tid.).

INGEBORG VOLLQUARTZ

9. OPLAG

10. OPLAG

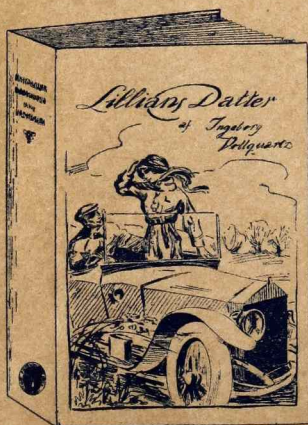
ALLE ENS PRIS

I Kartonomslag m. Aquareltryk

3 Kr.

I ægte Shirtingsbind med
Guldprægning.

450 Kr.

10. OPLAG

En af de faa, der virkelig forstaaer at skrive for de unge, saaledes at de lytter til, tænker efter og tager Lære deraf er Fru Ingeborg Vollquartz, thi hun har bestandig noget paa Hjerte og forstaaer Ungdommen saa godt. Hun vil helst, at hendes Læserinder skal holde af Bogen og læse den om igen; det skal ikke være en hastig „Slugen“, men de skal faa Interesse for Personerne og af deres Erfaringer lære lidt, der senere kan komme dem til Gavn.

De to Ungpigebøger om Lilians Forlovelse og Ægteskab har nu faaet en foreløbig Afslutning i den lige udkomne „Lillians Datter“. Den er lige saa frisk og sund som de to foregaaende og fortæller om Lilians store Pige, der vil være noget, vil være selv-erhvervende og moderne, trods det, at hun inders inde er saa sky og fintfølede, at de Skuffelser, hun lider, hurtigt fører hende tilbage til Hjemmet, og da der er Udsigt til en lykkelig Forlovelse, bliver hun nok en af de Hjemmets Kvinder, der er „gamlemeldags“ i Ordets bedste Forstand.

Man kommer til at holde af Lillians Datter, saa fin og kæk og indtagende hun er med sit varme Hjerte og sin gode Forstand. (Roskilde Dagbl.)

